

INGA LINDSTRÖM

Partvidéki
szél

SZERELMI TÖRTÉNETEK
SVÉDORSZÁGBÓL

INGA LINDSTRÖM

Partvidéki
szél

SZERELMI TÖRTÉNETEK
SVÉDORSZÁGBÓL

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Inga Lindström: *Wind über den Schären*
Liebesgeschichten aus Schweden
Bastei Lübbe Taschenbuch in der Bastei Lübbe GmbH & Co. KG

Fordította:
Szombati Éva

ISBN 978-963-544-667-4

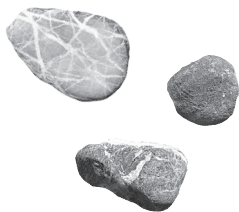
Minden jog fenntartva

© Bastei Lübbe AG, Köln 2012
© Kossuth Kiadó 2023
© Hungarian translation Szombati Éva 2023
Borítókép © 123RF

TARTALOM

A döntés nyara	7
Sandbergen varázsa	131
Hétvége Söderholmban	241
Receptek	333

A DÖNTÉS NYARA

Két napig szüntelenül csak esett. Lasse folyton azon aggódott, nehogy elhalasszák a tenisztornát. De ma végre ki-sütött a nap, és az ég ragyogóan kék lett. Most meg Valerie aggódott, nehogy elrontsa a fia versenyét.

Megígérte neki, hogy pontosan érkezik, de szokás szerint ma is túl későn indult el a bíróságról. Valahogy sejtette, hogy így lesz, amikor megtudta, hogy Torvid Persson fog a tárgyaláson elnökölni. Persson bíró szeretett hosszú, moralizáló előadásokat tartani, ha a per valamelyik résztvevőjének magatartása nem tetszett neki.

Ma a másik fél megbízója keltett nemtetszést a bíróban. Így hát, bár ítélet csak néhány nap múlva születik majd, Valerie biztos lehetett abban, hogy megnyerte a pert a megbízója számára. Gyorsan kimondta a zárszót, és kivi-harzott a tárgyalásról. Végre elindulhatott autójával a tenisz-torna helyszínére.

A bíróság épülete a Riddarholmenen* állt. A Central-bronon** – mint ebben az időpontban mindig – hatalmas volt a forgalom. A Riddarfjärden öböl vize napfényben fürdött, a kirándulókat gőzösök szállították. A túlpar-ton álló városháza tornyának tetejét három korona díszítette. A toronyból lélegzetelállító kilátás nyílt Stockholm

* Stockholm központjában lévő kis sziget.

** Központi híd.

óvárosára, a Gamla Stanra. Valerie már sokszor gyönyörködött onnan a panorámában.

Most azonban nem törődött a látvánnyal. Csak lépésben haladtak előre az autók. Közben próbálta nyugtatgatni a fiát telefonon, Lasse egyre sürgetőbb üzeneteket küldött neki emailben.

– Ne izgasd fel magad, drágám! Rögtön ott vagyok – mondta.

És valóban, abban a pillanatban megszűnt a dugó, Valerie pedig gázt adott. Hirtelen eszébe jutott a táskájában lévő levél. Meglepetés lesz Lassének, aki pont olyan izgatottan várta már a választ, mint Valerie. De a mérkőzés előtt biztosan nem lesz idő arra, hogy megmutassa a fiúnak a levelet.

Lasse egyre türelmetlenebbül sürgette az anyját a telefonban, akinek megint eszébe jutott, hogy nem volt túl jó ötlet a tizenkettedik születésnapjára mobiltelefont ajándékozni neki. De hát ez volt Lasse leghőbb vágya, muszáj volt teljesítenie. És maga az ötlet tulajdonképpen jó volt. Így bármikor felhívhatja Lassét, hogy tudja, hol van, és hogy minden rendben van-e. Valerie a munka és a gyermeknevelés között ingázó, egyedülálló anyaként soha véget nem érő dilemmában élt, és állandó rossz lelkiismeret gyötörte, hogy mindkét szerepben megfeleljen.

Arra azonban nem gondolt, hogy az ellenőrzés fordítva is működik majd. Lasse épp arra panaszkodott a telefonban, hogy az anyja mindenhová az utolsó pillanatban ér oda.

Valerie felsóhajtott.

– Én is utálok, hogy mindig az utolsó pillanatban érkezem. De hát nem szaladhatok ki csak úgy a tárgyalás-

ról! Ne aggódj, rögtön ott vagyok! – mondta, majd letette a telefont.

Bekanyarodott a tenispályához vezető keskeny útra, és a megállni tilos tábla ellenére közvetlenül a bejáratnál állt meg a kabrióval. *Mindegy*, gondolta.

Lasse leugrott a nagy kőről, amelyen az anyját várta, és futni kezdett felé. Már átöltözött, a táskája, benne ütőjével himbálózott a vállán futás közben.

– Mama, na végre! – kiáltott megkönnyebbülten.

– Bocsáss meg! – Valerie sietve kiszállt az autóból.

Lasse megfogta az anyja kezét, és a bejárat kapuhoz húzta. A klubot kőkerítés vette körül. A lábuk alatt csikorogott a kavics. Az út gondosan ápolt virágágyások között vezetett, amelyekben dúsan virágzott a sok rododendron és rózsza. Lasse komor arcot vágott.

– Utálom a bíróságot. Miért nem tudnak az emberek egyszerűen megegyezni a dolgokról?

– Nagyon jó ötlet – mosolygott Valerie, és gyengéden megsimogatta fia haját. Ha az élet ilyen egyszerű lenne!

– Csak akkor nem lenne munkám – mosolygott, majd megállt és elővette a táskájából a levelet, amelyet ma reggel vett ki a postaládából. – De talán hamarosan minden más lesz!

Lasse kitépte a levelet a kezéből, és megnézte a feladót a borítékon.

– Ez a Stekkelson ügyvédi irodától jött! – Látszott rajta, hogy tényleg örül, és jelentőségteljesen nézett az anyjára. – Felvesznek?

Valerie örült a fia kíváncsiságának. Mielőtt beadta volna a pályázatát, természetesen többször beszéltek róla. Nem tudott és nem is akart ilyen döntést egyedül meghozni. Ha megkapja az állást, el kell költözniük

Stockholmból, ami Lasse életében is jelentős változásokat hoz majd. Lasse itt nőtt fel, ide járt iskolába, és itt vannak a barátai.

Másrészt a körülmények miatt Valerie csak kevés időt tudott együtt tölteni vele. Sikeres ügyvéd volt, az esetek halomban álltak az íróasztalán, és egyre több idejét és erejét igényelték. Bár élvezte az utóbbi időben elért sikereit, úgy érezte, elhanyagolja a gyerekeit. Tudta, hogy ez nincs így, de a helyzet annyira elégedetlenné tette, hogy végül úgy döntött, változtatnia kell. Nemcsak Lasse, hanem önmaga miatt is. Először arra gondolt, hogy kevesebbet fog dolgozni. De egy őszinte pillanatában bevallotta magának, hogy nem ez a megfelelő megoldás. Szűknek és zaklatottnak érezte az életét, nyugalomra és mozgástérre vágyott.

Jól mentek a dolgaik, tulajdonképpen elégedett lehetett volna. Mégis hiányzott neki valami, amit nem tudott megnevezni. Csak egy érzés volt, ami azonban nem múlt.

Elszánta hát magát a nagy lépésre. Jó ötletnek tűnt elköltözni egy olyan kisvárosba, mint Boxenberg, ahol nyugalomban élhetnek. Ahol levegőhöz juthat, és több ideje marad Lassére. Ez mindkettőjüknek jót tenne.

– Először állásinterjúra hívnak – hűtötte le a fiú lelkesedését. – És ez még csak az első lépés.

– Egészen biztosan felvesznek – mondta Lasse bizakodón, és visszaadta a levelet. Majd a pillantása azokra a fiatalokra tévedt, akik elsiettek mellettük. Lasse újra megfogta az anyja kezét és sietve maga után húzta.

– Gyere már, mama, mindjárt én következem. Szoríts nekem!

– Persze, hogy drukkolok – mondta Valerie, és felgyorsította a lépteit. Nagyon szerette a fiát, és nem vágyott

semmi másra jobban, mint hogy sokkal több ilyen pillanatot élhessen át vele.

A következő napon is ragyogó kék volt az ég, és sütött a nap. Olof Wilander örült, hogy kilovagolhat a legjobb barátjával. Bár munkaadóként ő viselte a felelősséget a cégért és a dolgozóikért, az idejét némiképp szabadon oszthatta be, és néha megtehetette, hogy munkaidő alatt vegye ki a szabadidejét. Főképp mivel tökéletesen megbízhatott a munkatársaiban. Persze jobb lenne, ha a veje helyettesítené a sörfőző üzemben, de Markus ma a feleségével, Leonie-val találkozott Stockholmban. Legalábbis Olof ezt hitte.

Olof örült, hogy a felesége nem olyan agilis, mint a lánya. A felesége, Irma egy kis galériát vezetett hatalmas szenvedéllyel Boxenbergben, amelyben műtárgyakat és svéd festők képeit állította ki. De bármennyire is szerette a munkáját, Irma megfontolt ember volt, és nem távolodott el Boxenbergtől. Olof gyakran tette fel magának a kérdést, hogy vajon kitől örökölhette a lánya a nyughatatlan természetét. A feleségtől és tőle egészen biztosan nem.

Ahogy az istállókhöz ért, elhessegette magától ezeket a gondolatokat. Hálás szívvel nézett végig a svédvörös színű, fehér ablakos-ajtós nagy épületeken, amelyek egy virágos mező közepén álltak. Elcsodálkozott, amikor észrevette, hogy az istálló előtt egy felnyergelt ló áll a kapuhoz kikötve. Ludvig abban a pillanatban lépett ki egy másik felnyergelt lóval az istálló nyitott ajtaján.

– Szóval te már itt vagy – szólította meg Olof. – Mindig elcsodálkozom azon, hogy Boxenberg legjobb ügyvédi irodájának vezetője megengedheti magának, hogy fényes nappal hódoljon a kedvtelésének.

– Ezt pont te mondd! Te sem vagy bent az irodában.
– Csakhogy nekem jó mentségem van a távolmáradásra: el kell látnom a lovaikat – mondta Olof mosolyogva. – Mellesleg épp elég embert foglalkoztatok. Ellenben a te munkádat nem végzi el senki más. A megrendelőid mindig csak veled akarnak beszélni.

Olof leoldotta lova kantárját a kerítésről, és a két férfi nyeregbe szállt.

– Épp azon vagyok, hogy változtassak ezen – szólalt meg Ludvig komolyan. – Partnert keresek, aki egyszer talán majd átveszi tőlem az ügyvédi irodát.

– Épp ideje – válaszolta Olof. Tudta, milyen dilemmában van a barátja. Agglegényként nincs örököse, akire ráhagyhatná sikeres ügyvédi irodáját. És ahogy teltek az évek, ez a gond mind jobban nyomasztotta. Többször beszéltek már erről, és Olof nagyon örült, hogy Ludvig végre elhatározta magát, hogy megkeresi az utódját. Bizonyára nehéz volt ezt a döntést meghoznia. Neki magának nem volt ilyen problémája. Bár a lányát nem érdekelte a család tulajdonában lévő sörfőzde, de szerencsére egy megbízható sörfőző mesterbe szeretett bele, és hozzá is ment feleségül. Olof nagyra tartotta a vejét, Markust. És tudta, hogy a sörfőző üzem vezetése a legjobb kezekbe kerül, amikor ő nyugállományba vonul.

Szívből kívánta barátjának, hogy találjon egy megbízható utódot.

– És hogy halad a partnerkeresés? – kérdezte kíváncsian Ludvigtól, ahogy lassan ügettek egymás mellett.

– Van néhány ígéretes pályázónk. Remélem, én is olyan szerencsés leszek, mint te Markusszal.

– Kívánom, hogy így legyen – mondta Olof komolyan. – De félek, hogy nem lesz szerencséd. Olyan, mint Markus, csak egy van – tette hozzá mosolyogva.

Ludvig felnevetett.

– Köszönöm, hogy így biztatsz, kedves barátom. Az nem lehet, hogy a sors mindig csak veled legyen ilyen kegyes!

Olof együtt nevetett a barátjával. Ha tudta volna, hogy Markus milyen fontos megbeszélésre igyekezett ezen a délutánon, a torkán akadt volna a nevetés.

A két férfi egy közvetlenül a víz partján álló étteremben találkozott. Letelepedtek a teraszon álló pálmafák közé helyezett, kényelmes ülőgarnitúrára, és kávékat rendeltek. Meleg volt. A napsugarak táncoltak a hullámokon, amelyeket egy elhaladó csónak vert. A fény csillogva tükröződött vissza a víz felszínén.

Markus Hansen évek óta nem látta a legjobb barátját, de mindig tartották a kapcsolatot. Még az iskolából ismerték egymást. Leonie-val együtt ők voltak *az elválaszthatatlan hármas*.

Csak az egyetemi évek alatt váltak szét az útjaik. Markus és Thomas sörfőzést és italtechnológiát tanult, Leonie pedig újságíró akart lenni. Az egyetem elvégzése után a két férfi aztán együtt Kanadába költözött, és elvesztették a kapcsolatot Leonie-val.

Markus csak akkor tért vissza Boxenbergbe, amikor az apja haldoklott. Újra egymásra találtak Leonie-val. Utólag visszagondolva nem tudta, hogyan bírta volna ki azt a nehéz időszakot a lány nélkül.

Az apja temetése után Markus nem tért vissza azonnal Kanadába, ahogy eredetileg tervezte. Kanada hirtelen olyan távolinak tűnt. Amikor Olof felkínált neki egy állást a sörfőző üzemében, némi tétovázás után igent mondott. Ezt a döntést egyikük sem bánta meg soha. Olof örült a legjobban, hogy így alakult a helyzet.

Thomas ellenben nagyon csalódott volt, de nem vette zokon Markus döntését. Azután Svédországba utazott, hogy visszacsalogassa a barátját Kanadába.

– Életed nagy lehetősége lenne, ha még egyszer visszatérnél Kanadába – győzködte Markust. – Tudom, hogy itt is kiválóan megtaláltad a helyedet, és van rendes munkád. De ilyen ajánlatot nem sűrűn kap az ember! Kanada egyik legnagyobb sörfőző üzemét képviselem, amelyet össze sem lehet hasonlítani a boxenbergi kis üzemmel. Újra úgy lehetne, mint a régi szép időkben, amikor a miénk volt Kanada – mosolygott Thomas hamiskásan.

Markus felnevetett, de közben a fejét rázta.

– Az ajánlatod valóban csábító, de nem hagyhatom el Wilandert. Svédország a hazám, és a munkám szinte maga a tökély.

Úgy tűnt, a szavai nem győzik meg Thomast.

– Ugyan, menj már! Olyan nincs, hogy tökéletes munka. Mindig van valami, amit szívesebben csinálna az ember – mondta Thomas, és egy borítékot nyújtott oda Markusnak. – Csak nézd meg az ajánlatunkat!

Markus kelleetlenül átvette a borítékot, és az ujjai között forgatta. Egyáltalán nem érdekelte az ajánlat. De Thomas nem adta fel.

– Megígértem a főnökömnek, hogy nem megyek haza anélkül, hogy igent mondtál volna. Szóval nem hagyatsz most cserben. Vagy próbálkozzak Leonie-nál? Hátha ő is szeretne világot látni...

Markus újra felnevetett. Thomas tényleg nem változott semmit. Ha egyszer valamit a fejébe vesz, attól nem lehet eltántorítani.

– Lehet, hogy nála nyitott kapukat döngetnél – mondta, és közben elgondolkodva bólintott. Aztán kissé előre-

hajolt, és széles mosollyal hozzáfűzte. – De ha jól értetem, nem újságírókat kerestek, hanem sörfőző mestert.

Thomas körbenézett.

– Apropó, hol marad Leonie? Az volt a terv, hogy találkozik velünk.

Markus kiitta a kávéját, és letette a csészét.

– Úgy tűnik, megint közbejött neki valami – mondta leplezetlen keserűséggel a hangjában. Legalább most eljöhett volna a munkából, hisz Thomas az ő barátja is. – Leonie nagyon elfoglalt – fűzte hozzá aztán. Maga sem tudta, hogy barátja vagy maga előtt mentegeti a feleségét.

– Kár – mondta Thomas. – Szerettem volna találkozni vele.

Markus megrántotta a vállát. Maga is csalódott volt, bár idővel már hozzászokott, hogy a felesége folyton úton van, és a megbeszélte találkozókra késve érkezik vagy el sem jön. Markus tudta, mennyire fontos Leonie-nak a munkája, és ezt el is tudta fogadni. Ő maga is szerette a munkáját, de nem az volt az élete.

– Lesz még épp elég alkalmam találkozni vele, ha majd Kanadába költöztök.

Thomas elhatározta, mindent el fog követni azért, hogy rábeszélje a barátját az ajánlat elfogadására.

Valerie tegnap az utolsó másodpercben ért oda Lasse teniszmeccsére. Ma pedig, láss csodát, végre egyszer pontosan végzett a munkával. Ma a fiára is lett volna ideje, de ő biciklizni ment az egyik barátjával.

Valerie csalódott volt, de nem mutatta. Tudta, hogy ez az érzés teljesen irracionális és igazágtalan. Úgy döntött hát, hogy magára szánja a szabadidejét. Felvette a futónadrágját és az új, még alig használt futócipőjét. Lassával

együtt lépett ki a lakásukból, amelybe férjével, Daggal még Lasse születése előtt költöztek be. Amikor Dag öt évvel ezelőtt elhagyta őket, Valerie eljátszott a gondolat-
tal, hogy keres maguknak egy másik lakást. A hétköznapiak ebben a lakásban kezdetben szinte elviselhetetlenek voltak. Minden sarok, bútordarab és kép, még a kilátás az ablak-
ból is a boldog időkre emlékeztette.

De kibírta, elsősorban Lasse miatt, hogy az apja elvesztése után ne kelljen még a megszokott otthonát is elveszítenie.

Most már örült, hogy akkoriban így döntött. A válás olyan régen történt, hogy már nem fáj az emléke. Daggal ma már újra jó kapcsolatban vannak, ami elsősorban Lasse miatt fontos. A fiú továbbra is jó kapcsolatban volt az apjával, bár csak a szünidőben találkoztak, mert Dag azóta Gotlandon élt.

Ahogy kiléptek a ház ajtaján, Lasse figyelmeztetőn fel-
emelte a mutatóujját.

– Aztán ne állj szóba senki idegennel, mama! – mondta viccesen.

Valerie elmosolyodott. Azon gondolkodott, mikor is kezdte el a fia a védelmező szerepét játszani. Lasse az utóbbi időben folyton figyelmeztette, hogy ne álljon szóba idegen férfakkal. És mindezt olyan hangnemben, mintha Valerie apja lenne, nem pedig mintha a saját anyjával beszélne.

– Dehogyan – mosolygott Valerie. – Vacsoraidőre érj haza! – tette még hozzá.

– Persze. Később találkozunk – mondta Lasse, és még egyszer visszaintegetett az anyjának. Aztán felült a biciklire és elhajtott.

Valerie az ellenkező irányba indult el. Az utca egyenesen a Riddarfjärdenhez vezetett. Szeretett a part mentén futni, a sok kis éttermet és kávézót elhagyva. A vízparti padokon turisták és helyiek üldögéltek, és élvezték a kilátást. A szél halkán susogott az öreg fák lombjai között. A parton sétálók mosolyogva tértek ki a futó útjából.

Az utca végén nagy lendülettel balra fordult, és beleütközött egy idegenbe. A férfi megbotlott, belekapaszkodott Valerie-be, de azután visszanyerte az egyensúlyát.

Amikor felegyenesedett, a tekintetük találkozott, és az idő másodpercekre megállt körülöttük. Valerie szólalt meg először.

– Bocsásson meg, nem vettem észre! – lihegte.

A férfi gondterhelten nézett rá.

– Én kérek elnézést. Megsérült?

– Nincs semmi bajom – rázta meg a fejét mosolyogva Valerie.

Egymásra néztek, de nem szóltak egy szót sem.

Valerie észrevette a férfi napbarnított bőrét. Bizonyára sokat van a szabadban. Szőke haját a nap egészen világosra szívtá. A szeme kéken szikrázott. Magas volt, vékony, mégis erősnek tűnt.

Valerie rémülten azon kapta magát, hogy bámulja a férfit. Gyorsan hátrébb lépett.

– Nekem... öö... most már mennem kell. Van még nyolc kilométerem hátra.

– Elvihetem? – ajánlotta fel gyorsan a férfit.

Valerie jól mulatott a férfi kérdésén, aki csak most vette észre az edzőruháját. Mindketten hangosan felnevettek.

– Esetleg félbehagyhatná a mai edzését, és meghívnám, hogy igyunk egy kávé a nagy ijedségre. Vagy egy pohár

bort? – kérdezte a férfi, és az étteremre mutatott, ahonnan épp az előbb jött ki.

Hirtelen megszólalt a mobiltelefonja. Elnézést kért, és felvette anélkül, hogy Valerie-nek intett volna, hogy maradjon.

– Leonie, hol vagy? – kérdezte. – Vártunk rád. Igen, megértem. De Thomas örült volna, ha láthat.

A helyzet Valerie számára kezdett kínossá válni. Idegesen az egyik lábáról a másikra állt. Majd röviden elköszönt a férfitől, és továbbindult. Lassan futott a part mentén, a gondolatai azonban az idegen férfin jártak. Talán mégis el kellett volna fogadnia meghívását...

És aztán?

Nem akarta tovább szőni a gondolatot, ehelyett megpróbálta kiverni a fejéből a férfit. Egyáltalán nem helyes egy rövid találkozásnak ilyen nagy jelentőséget tulajdonítani.

Három nap múlva Lassénak tanári konferencia miatt nem kellett iskolába mennie. Valerie magával vitte hát Boxenbergbe az állásinterjúra. Jó, ha mindketten megismerik a várost, és Lasse dönthet arról, hogy el tudja-e ott képzelni az életét. Feltéve, ha meglesz az állás.

Valerie lenyitotta az autó tetejét. A levegőben érezni lehetett a közeli Balti-tenger illatát, és az asszony megízlelte a sót az ajkán. Nincs még egy hely, ahol a levegő ilyen tiszta, és a látóhatár ilyen széles. Egyetlen jármű sem hajtott el mellettük, csak néha tűnt fel egy-egy tanya vagy magányosan álló ház. Beértek egy ritkás nyírfaerdőbe. A fák lombja között átsejlett a Balti-tenger vizének kékje.

Előző este Lasse az izgalomtól nem tudott elaludni, ezért útközben pihente ki magát.

Közel s távol nem volt egyetlen település sem, és Valerie már attól félt, hogy eltévedt. Végül megpillantotta a Boxenberg felé mutató táblát.

Elégedetten mosolygott, és bekanyarodott egy utcába, amely egyenesen a tengerpartra vezetett.

Lasse felébredt, és álmosan körülnézett.

– Nemsokára ott vagyunk – mondta Valerie. – Nézd, milyen szép ez a táj! És az ott már a Balti-tenger! – lelken-dezett.

Lasse kiegyenesedett, és Valerie lassított egy kicsit. A kék ég visszatükröződött a víz felszínén. A távolban kis sziklaszigetek látszóttak.

Valerie félrefordította a fejét, és örömmel látta a fia arcán megjelenő mosolyt. Úgy tűnt, Lassének éppen úgy tetszik a hely, mint neki.

– Van Boxenbergben teniszkлуб? – kérdezte a fiú.

– Persze. Ennek már azelőtt utánajártam, hogy jelentkeztem volna – válaszolta mosolyogva. – Soha nem vinnélek olyan helyre, ahol nem tudsz teniszezni.

– Nézd! Egy lovas! – vágott közbe Lasse izgatottan. – Ó, de szép ez a ló! Járhatok itt lovagolni, mama?

– Persze. Miért is ne? – Valerie gyengéden megsimogatta a gyerek fejét. Bár Lasse nagyon nyitott volt a gondolatra, hogy vidékre költözzenek, Valerie mégis tudta, hogy nem látja át teljesen a következményeket. Sok minden meg fog változni körülötte. Új otthona lesz új környezetben, új iskolába fog járni, és új barátai lesznek. Mindkettőjüknek hozzá kell szokniuk ehhez az új élethez. Lasse elszakad a barátaitól és a megszokott szabadidős tevékenységeitől, a megszokott környezetétől és persze az otthonától is, ahol születése óta élt. Persze Valerie elhatározta, hogy mindent megtesz majd azért, hogy megkönnyítse

számára a beilleszkedést. De kicsit félt attól, hogy Lasse túl sokat vár az új helytől. Anyának itt is dolgoznia kell majd, különösen a kezdeti időszakban sok munkát kell fektetnie abba, hogy megismerje a Stekkelson ügyvédi iroda működését.

Valerie elmosolyodott önmagán. Még az állásinterjún sincs túl, és máris azokról a problémákról gondolkodik, amelyekkel akkor találja majd szemben magát, amikor a munkaszerződés már a zsebében lesz. Annyi akadály áll még előtte! Lehet, hogy Stekkelsonnal nem is lesznek szimpatikusak egymásnak. Talán nem ő az az ember, akit az ügyvéd a partnereként elképzelt magának. Persze az is lehetséges, hogy neki nem fog tetszeni az ügyvédi iroda. Nos, pár nap múlva többet tud majd.

Lelassított, ahogy a ló és lovása mellett haladtak el.

– Mama, állj meg, kérlek! – szólalt meg Lasse.

– Most nem lehet – válaszolta Valerie, és a gázra lépett. – Pontosan kell érkezniem az állásinterjúra.

Lasse csalódottnak tűnt. De ahogy a fák között újra megpillantotta a Balti-tengert, az arcán mosolyt terült el. A zöld növényzettel borított vagy csupasz, szürke sziklaszigetek elszórtan emelkedtek ki a kék víztükörből. Közöttük vitorlás hajók fehér háromszögei siklottak.

Amint elérték Boxenberget, Valerie figyelmesen körülnézett. A nyugodt városka azonnal megtetszett neki. Ahogy Ludvig Stekkelson a telefonban elmagyarázta, a településre beérve egy tábla mutatta az utat a kikötő felé. Nekik azonban a városközpontot kellett megkeresniük.

Hangulatos éttermek, kávézók és sok kis üzlet tanúskodott arról, milyen vidámak lehetnek itt a hétköznapok. Az utca a település kis központi teréhez vezetett, amely körül pasztellszínűre festett falú lakóházak és üzletek álltak.

Kitűnt közülük a fehér, kőlépcsős, impozáns városháza.

Valerie lassított. Stekkelson elmondása szerint itt kell az egyik mellékutcába befordulnia, amelyben az ügyvédi iroda található. A megfelelő utcát kereste, amikor is meglátta a férfit, aki egy vendéglő aijtaja előtt állt, és valakivel beszélgetett. A férfi épp felnézett, mintha érezné Valerie pillantását.

Az asszony először azt hitte, hogy a képzelete játszik vele. Az elmúlt három napban túl sokszor gondolt a férfirra, akivel a Riddarfjärdenen összeütközött. Teljesen valószerűtlennek tűnt, hogy Boxenbergben fusson össze újra vele.

Mégis így történt. A tekintetük egymásba fonódott, és Valerie elfelejtette a világot maga körül.

Úgy tűnt, a férfi is csak őt nézi, megfélekedve beszélgetőpartneréről. Azután elmosolyodott.

Valerie visszamosolygott rá. Majd a következő pillanatban ijedten rándult össze, ugyanis a mögötte álló autó sofőrje dühösen rádudált.

– Mama, már rég zöld van! – szólalt meg Lasse mellette.

Valerie automatikusan a gázpedálra lépett. Néhány másodperc múlva eszébe jutott, hogy egyszerűen csak lehúzódhatott volna jobbra, hogy kiszálljon és üdvözlje a férfit. Annak a valószínűsége, hogy a véletlen harmadjára is összehozza őket, meglehetősen csekélynek tűnt.

Markus meglepődött. A nő az első találkozásuk óta nem ment ki a fejéből, most pedig feltűnt épp itt, Boxenbergben. Nemigen jutott el hozzá, amit Leif mondott.

– Jó, akkor a szombati esküvőre kérek kétszázötven liter prémium extrát.

Csak akkor fordította el a tekintetét egy pillanatra a világos színű kabrióról, amikor Leif hangosan és jelentőségteljesen a nevéen szólította.

– Ki az a nő az autóban? – kérdezte Leif kíváncsian.

– Fogalmam sincs – válaszolta Markus, és elmosolyodott, amikor eszébe jutott, hogy igazat mondott. Bár nem ez volt a teljes igazság, de hát nem mesélheti el Leifnek, hogy három nappal ezelőtt összeütközött ezzel a nővel Stockholmban, és azóta folyton csak rá gondol. Boxenbergben gyorsan elterjedne a híre egy ilyen szenzációs eseménynek.

Amikor az autó eltűnt a szeme elől, Markus megpróbált Leifre koncentrálni, aki még egyszer megismételte, mit szeretne rendelni.

– Értem – bólintott Markus. – Kétszázötven liter a prémium extrából. Szombaton találkozunk.

Gyalog indult tovább, hogy találkozzon még egy boxenbergi vendéglőssel. Elhaladt az anyósa galériája előtt, az asszony épp akkor tette ki a táblát a járdára, amely azt hirdette, hogy nyitva van a galéria.

Irma Wilander filigrán, mindig nagyon ápolt és jól öltözött asszony volt. Amikor meglátta a vejét, kedvesen rámosolygott és szívélyesen köszöntötte.

– Irma! Örülök, hogy látlak – köszöntötte Markus. – Hogy vagy?

– Igazán jól – válaszolta a nő, miközben a táblára támaszkodott. – Átjöttök holnap ebédre?

Markusnak már a meghívás gondolatától is összefutott a nyál a szájában. Az anyósa csodálatos szakács volt, és Markus néha sajnálta, hogy Leonie ezen a téren egyáltalán nem ütött az anyjára. Leonie nem szeretett főzni, sőt kimondottan visolygott tőle.

– Köszönöm a meghívást, de még nem tudom, hogy Leonie mikor jön vissza.

Irma felsóhajtott.

– Nem tudom, hogy bírod, hogy annyit van úton.

Irma gondterheltnek tűnt, miközben elindult a galéria bejárata felé. Markus mellé lépett, átkarolta a vállát, majd gyengéden magához szorította.

– Minden rendben van. Ne aggódj! – mondta. És így is gondolta. Minden rendben volt közöttük. Minden jó volt úgy, ahogy volt.

Úgy tűnt, nem győzte meg Irmát.

– Nem akarok beleszólni – szólalt meg Irma komoly hangon. – De azt tudom, hogy én feleségként nem szerettem volna, ha hetente egyszer láttuk volna egymást Oloffal.

Megálltak a galéria bejáratánál. Markus Irma felé fordult, és a kezét a vállára tette. Nem érezte úgy, hogy anyósa az aggodalmaskodásával beleszólna az életükbe. Néha úgy érezte, Irma jobban aggódik érte, mint a saját lányáért. Ő az, aki egyedül várakozik otthon a feleségére, aki közben kedve szerint éli az életét.

– Hát, becsvágyó nőt vettem feleségül – mondta Markus csendesen. – Ennek ellenére egész jól kijövünk egymással.

Irma nem válaszolt. Többször beszéltek már erről, és a sóhajtása elárulta, hogy csak nehezen tudja ezt az álláspontot elfogadni.

Markus mosolygott, és csókot nyomott az anyósa arcára, majd elbúcsúzott tőle. Az utca végén még egyszer hátrafordult. Irma még mindig ugyanott állt, és gondterhelt arccal nézett utána.

Valerie-nek tetszett az ügyvédi iroda. A szobák kellemesek voltak, a két titkárnő pedig kedvesnek tűnt. Ludvig

Stekkelsont közvetlennek és szimpatikusnak találta. A férfi helytel kína, az íróasztala előtt álló székre mutatva, majd leült az íróasztala mögé, amelyen Valerie pályázata feküdt.

A férfi elgondolkodva nézett rá.

– Mit gondol, meg tudná szokni a vidéki életet?

Valerie a férfi arcába nézett.

– Igen – mondta magabiztosan és meggyőződéssel. Maga sem tudta, honnan jön a meggyőződése, de egyszerűen így érezte. Mindig is Stockholmban élt, ott nőtt fel. Talán a vidéken élő nagyszüleinél töltött hosszú nyári szünetek miatt vonzódott a vidékhez.

Édesanyja szintén egyedülálló anya volt. Hogy el tudja tartani magukat, a szünetekben el kellett valakinél helyeznie Valerie-t. És a nagyszülei mindig szívesen látták.

Az édesapját soha nem ismerte, ami korábban zavarta. Folyamatosan kérdésekkel bombázta az édesanyját, aki röviden csak azt válaszolta, hogy az a férfi semmilyen szerepet nem játszott az életükben.

Valerie-t mindig is dühítették az anyja kitérő válaszai, mégsem hagyta abba a kérdezősködést. Biztos volt abban, hogy egy apának igenis van szerepe a gyermeke életében. Mindig is tudni akarta, ki lehet az a férfi. És hogy milyen.

Nem sokkal Lasse születése után rákot diagnosztizáltak az édesanyjánál, amelybe rövid idő múlva bele is halt. Az elvesztése fájdalmas volt, Valerie gyászát csupán az enyhítette, hogy az anyjának nem kellett sokat szenvednie. Ugyanakkor magával vitte a sírba a válaszokat Valerie kérdésére, hogy ki is volt az apja.

– És mit szól a fia a vidékre költözéshez? – kérdezte Ludvig Stekkelson.

Valerie felnevetett.

– Ha sportolhat, Lasse akár a Góbi sivatagban is jól érezné magát. És ha még lovagolhat is, hamarabb összehozza a holmiját, mint én.

A férfi mosolygott, és egy pillantást vetett az íróasztalán fekvő iratokra.

– A Modersson és társa az egyik legnevesebb ügyvédi iroda Stockholmban. Biztos benne, hogy el akar onnan jönni?

Valerie értette a kérdés mögött megbújó kételyt. Szokatlan, hogy egy becsvágyó ügyvéd ilyen lépésre szánja el magát. A legtöbb ügyvéd bármit megadna azért, hogy a Modersson és társánál dolgozhasson. De Valerie hosszasan és alaposan átgondolta a döntését.

– Nagyon szerettem ott dolgozni – válaszolta őszintén. – És ahogy a pályázatomban láthatja, sikeres is voltam. De nemcsak lakhelyet, hanem munkát is kell váltanom. Nagyon tetszett, amit az interneten olvastam az irodájáról.

A férfi elmosolyodott. Úgy tűnt, tetszik neki Valerie válasza.

– Úgy vélem, jól kijönnénk egymással – szólalt meg Stekkelson, majd felállt. – Köszönöm szépen, hogy eljött.

Valerie is mosolygott, miközben felállt. Úgy érezte, hogy egy hullámhosszon vannak a férfival.

– A napokban jelentkezem önnél – mondta Stekkelson, miközben a jelentkezőt az ajtóhoz kísérte.

Ahogy Valerie kinyitotta az ajtót, az előszobában egy férfit pillantott meg. Rögtön felismerte: ő volt a lovas, akit idefelé jövet láttak. A férfi egy iratot nyújtotta át az egyik titkárnőnek.

– Szervusz, Olof – köszöntötte Stekkelson meglepetten a férfit. – Találkozót beszélünk meg?

– Nem – rázta meg a férfi a fejét. – Csak gyorsan be akartam adni neked az új reklámpartnerünkkel kötendő szerződés tervezetét, hogy...

Ahogy meglátta a Stekkelson mögött álló Valerie-t, elhallgatott. Tétovázott, majd befejezte a mondatát, de közben nem vette le a szemét a nőről. Zavarodottsága gyorsan oldódott, és hirtelen nagyon sietőssé vált a dolga.

– Nem akarok zavarni. Később visszajövök – mondta, majd megfordult és indulni készült.

Stekkelson megrázta a fejét.

– Nem, várj csak! Egy pillanat, és ráérek. Ja igen, bemutatam Borg asszonyt – tette hozzá. – Érdeklí az állás az ügyvédi irodámban. Borg asszony, bemutatam régi barátomat, Olof Wilandert. Ő főzi a legjobb sört a környéken.

Valerie barátságosan rámosolygott a férfirra, és kezét nyújtott neki.

– Örvendek, Wilander úr – tette hozzá.

A férfi megszorította Valerie kezét. Úgy tűnt, kellemetlen számára az érintés. A pillantását mégsem vette le róla.

– Én is örvendek. Elnézést, hogy is...? – kérdezte újra kissé rekedt hangon.

– Borg. Valerie Borg – válaszolta Stekkelson nyomatékkal, mielőtt Valerie felelhetett volna, azután elmosolyodott. – Jegyezd meg ezt a nevet magadnak!

Olof Wilander nem szólt semmit, el sem búcsúzott Valerie-től, csak bement Stekkelson irodájába.

Valerie furcsának találta a viselkedését, és kellemetlenül érezte magát. Össze kellett szednie magát, hogy Stekkelsonra figyelhessen.

Az ügyvéd egy pillanatig szintén zavartnak tűnt, de nem szólt semmit.

– Nézzen körül még egy kicsit itt Boxenbergben, mielőtt visszamegy Stockholmba! – ajánlotta barátságosan. – Tetszeni fog önnek a városkánk.

Lasse a piactéren várt rá, fagyalittal a kezében. Meglehetősen elégedettnek tűnt.

– Na? – kérdezte kíváncsian az anyjától.

Valerie hagyta még egy kicsit főni a levében.

– Mire gondolsz? – nézett Lasséra ártatlan arccal.

– Ne csináld már! Felvesznek?

– Nem tudom – válaszolta Valerie, bár meg volt győződve arról, hogy Stekkelson őt választja. – Úgy érzem, egy hullámhosszon vagyunk. Stekkelson jó ügyvéd, ezenkívül nagyon kedvesnek és emberségesnek tűnik.

Lasse megelégedett ezzel a válasszal.

– Rendben. És mikor kapok lovat?

Valerie felnevetett.

– Még nem kaptam választ. De Stekkelson azt javasolta, hogy nézzünk szét a városban – mondta, majd Lasse vállára tette a kezét. – Gyere, eszünk valami finomat!

Lasse megkönnyebbülten bólintott. Látszott rajta, hogy máris jól érzi magát Boxenbergben. És Valerie is meglepően otthonosan érezte magát. Bár még sohasem járt itt, úgy érezte, hazatért.

Ilyen hát, amikor az embert utoléri a múlt. Olof nem számított arra, hogy Kerstin halála után újra konfrontálódnia kell vele.

Miért éppen most? És miért éppen itt, Boxenbergben?

Az ablakból figyelte, ahogy Valerie kilép a házból, amíg Ludvig az előszobában beszélgetett az egyik titkárnőjével.

Kis idő múlva odalépett hozzá a barátja, és becsukta maga mögött az ajtót.

– A többi pályázót meg sem kell hallgatnom. – Ludvig megkerülte az íróasztalát. – Ez a nő maga a tökély. Álmodni sem mertem volna, hogy egy ilyen tapasztalt ügyvéd érdeklődik a kis vidéki ügyvédi irodám iránt – fűzte hozzá, majd felvette Valerie pályázatát az íróasztaláról.

– Nem teheted – szólalt meg Olof éles hangon.

Stekkelson felnézett.

– Tessék?

– Nem veheted fel! – mondta Olof fojtott hangon.

Ludvig átható pillantással nézett barátjára.

– Valerie Borg tökéletes. Miért ne...?

– Mert ő a lányom – vágott közbe Olof hevesen.

Lasse felfedezett egy sportcikkeket árusító boltot, amely máris jobban érdekelte, mint a beígért ebéd. Megbeszéltek, hogy egy fél óráig nézelődhet az üzletben, amíg az anyja sétál egyet a piactér környékén.

Valerie lassan andalgott a barátságos utcákon. Élvezte, hogy néhány percet egyedül lehet. Beszívta a város levegőjét, és az új benyomásain gondolkodott. A léptei kopogtak az utca kockakövén, ahogy a kedves, pasztellszínű házak előtt elhaladt. Amikor megérkezett Boxenbergbe, azonnal elfogta az érzés, hogy ide tartozik. Elképzelte, milyen lenne itt élni. Belegondolt, mit ad fel. Ám amikor arra gondolt, hogy el kell búcsúznia a megszokott környezettől, a lakásától és a stockholmi kollégáktól, nem támadt benne rossz érzés. Csak a barátnői fognak hiányozni. Elsősorban a legjobb barátnője, Johanna. Mégis úgy érezte, jó helye lesz itt Boxenbergben. Neki is, és ami a legfontosabb, Lassénak is.

Rápillantott az órájára. A fél óra, amelyben megállapodtak, már majdnem letelt. Vissza kell mennie a sportüzlethez. Megfordult – és újra megpillantotta a férfit, aki csak néhány méterre állt tőle. Ahogy a férfi megérezte Valerie pillantását, felemelte a fejét, és azonnal mosolyterült el az arcán. Röviden elbúcsúzott a beszélgetőtársától, és Valerie-hez sietett.

– Eltévedt? – kérdezte vidáman. – Vagy engem keres?

Valerie elmosolyodott, és azonnal újra érezte azt a bizsergést, amelyet már az első találkozásukkor is érzett Stockholmban. Szinte vibrált köztük a levegő.

– Egyik sem – válaszolta. – Megnézem a várost, amíg a fiam felderíti a sportboltot. Nagyon szép ez a hely.

– Szerintem is – bólintott a férfi. – Itt nyaralnak?

Valerie örült a férfi érdeklődésének.

– Nem – rázta meg a fejét. – Épp állásinterjún voltam. Lehet, hogy a fiammal hamarosan ideköltözünk.

A férfi láthatóan örült a hírnek. Az arca sugárzott.

– Akkor sürgősen szüksége van valakire, aki mesél önnek a városról és a környékről. Meghívhatom egy kávéra? Szeretnék elnézést kérni a stockholmi viselkedésemért. Hagytam, hogy ott álldogáljon. Nem szoktam ilyet csinálni – mondta, közben Valerie szemébe nézett, aki nem tudta elfordítani a pillantását.

A férfi kisugárzása olyan hatással volt rá, amelyet már nagyon rég nem érzett. Az az igazság, még soha, egyetlen férfi sem bűvölte el ennyire. Még Dag sem. Mégis visszautasította a férfi ajánlatát.

– Nem, sajnálom. A fiammal ebédelek.

– Akkor megmutatom önnek a legjobb éttermet – ajánlkozott a férfi.

Valerie nem tudta, mit mondjon. Minden érzékével arra vágyott, hogy vele legyen. Erőlködni kellett, hogy ne bámulja markáns arcát, érzéki ajkait...

A férfi bocsánatkérően mosolygott.

– Általában nem vagyok ilyen tolakodó. De olyan izgalmasnak találom, hogy lépten-nyomon összefutunk.

– Hirtelen elkomorodott. A levegő megtelt feszültséggel, és Valerie úgy érezte, hogy elakad a lélegzete. – Markus Hansennek hívnak – mutatkozott be a férfi. – Kereszen meg nyugodtan, ha valóban ideköltözik, és bármiben segíthetek.

Valerie bólintott.

– Köszönöm az ajánlatát. Igazán kedves öntől. Valerie Borg vagyok – mondta. Majd az órájára pillantott és látta, hogy sietnie kell. Sajnálta, de ugyanakkor meg is könnyebbült.

– Most már tényleg indulnom kell. Örülök, hogy megismertem, Markus.

– Valerie! – kiáltotta a férfi utána. – Valerie megfordult, és belenézett a férfi örömtől ragyogó arcába.

Ludvignak le kellett ülnie a hír hallatán. Olof mellé telepedett az egyik közeli székre.

– Irma tud Valerie Borgról? – kérdezte Ludvig.

Olof rémülten rázta meg a fejét.

– Dehogyan! Te vagy az első, akinek elmesélem.

Ludvig dühösen nézett rá.

– Mióta tudsz róla? – kérdezősködött tovább.

– A születése óta – mondta Olof elcsukló hangon.

Ludvig sóhajtva hátradőlt a székében. Látszott rajta, hogy megrázta a barátja vallomása.

– Az édesanyja nem sokkal a születése után keresett meg. Csak azt akarta, hogy tudjam. Semmi mást. Nem akarta, hogy részt vegyek a felnevelésében, és hogy találkozzam vele. Egyáltalán semmit nem akart! – közölte Olof határozottan. Mindig is hálás volt Kerstinnek ezért. Ha ragaszkodhatott volna ahhoz, hogy tartsák a kapcsolatot, mindent tönkretelhetett volna, ami Olofnak fontos volt. Még a havi tartásdíjat is úgy kellett ráerőltetnie. Olofnak fontos volt, hogy fizessem. Ezzel megnyugtatta a lelkiismeretét, továbbá el tudta fojtani az apai érzéseit, amelyek mindig elfogták, amikor Kerstin képeket küldött neki a gyerekekről, akinek az életében nem kapott szerepet. – Mindig büszke asszony volt – emlékezett Olof. A hangjában hallani lehetett a hálát és némi csodálatot is.

Ludvig hitetlenül rázta a fejét.

– Ennyi ideig magadban tartottad ezt a titkot? – kérdezte csendesen, miközben a barátjára nézett. – Az ég szerelmére! Miért nem mondtad el Irmának? Ő soha nem hagyott volna el téged. Ebben biztos vagyok.

Olof elgondolkodva nézett a barátjára. Ezerszer végig gondolta már ezt a lehetőséget, és ebben nem volt olyan biztos, mint a barátja. Vajon Irma elhagyta volna, ha tudomást szerez a gyerekekről? Irma büszke nő, és bármennyire szerette őt, megalázó lett volna számára a férje hűtlensége.

Olof megköszöri a torkát.

– Soha nem volt közöm a gyerekhez – mondta nyomatékosan. – Egy üzleti úton történt. Kerstin az ügyfelem titkárnője volt. Egyetlen éjszakát töltöttünk együtt. Baklövés volt mind a kettőnk részéről.

– Baklövés, amelynek következményei lettek – sóhajtott Ludvig.

– A mindennapi életemre nézve nem – vágta rá Olof. Abban a pillanatban érezte, milyen önelégültnek és fölényesnek hangzott az, amit mondott. – Mindig fizettem a gyerektartást – mentegette magát. – Kerstin évente beszámolt arról, hogy van Valerie, és mit csinál. A halála után szem elől vesztettem. – Olof elhallgatott egy pillanatra, a tekintete a semmibe révedt. – Most már felnőtt nő. Nagyon hasonlít az édesanyjára. Szép és sikeres – mondta csendesesen.

– És öntudatos – fűzte hozzá Ludvig. – És nélkülöd vált azzá.

– Sosem volt szüksége az apjára – vágta rá Olof hevesen.

– Honnan tudod? Nem csak az anyja halálát kellett feldolgoznia. A pályázatában az áll, hogy néhány éve elvált, és egyedül neveli a gyermekét. Lehet, hogy mégis szüksége lett volna egy apára – erősködött Ludvig. – Lehet, hogy örülne, ha megismerhetné az apját – folytatta. Nehézkesen felállt, a barátjára nézett. – És te? Nem akarsz tudni, milyen ember a lányod?

Olof határozottan megrázta a fejét.

– Nem számít – vágta rá. – Nekem mindig az volt a legfontosabb, hogy a családom ne sérüljön. Nem akartam ártani nekik. Nem csupán viszonyom volt egy nővel, hanem gyermekem is született tőle. És olyan sok éven át hallgattam. Komolyan azt gondolod, hogy Irma megbocsátaná nekem?

– Persze, hogy úgy gondolom – vágta rá Ludvig olyan hevesen, hogy Olof megijedt tőle. Mit tudhat Ludvig erről? Sosem volt házas, és aligha tudja magát beleképzelni az ő helyzetébe.

Ludvig lehuppant az íróasztal másik oldalán álló fotelbe.

– És mit akarsz most csinálni? – kérdezte nyugodt hangon.

– Én? Semmit – válaszolta Olof.

Mit is tehetne? Nem azért hallgatott éveken át, hogy most robbanjon a bomba. Ludvignak meg kell értenie. Sőt segítenie kell neki, hogy a titka ki ne tudódjon.

– El kell utasítanod Valerie-t. Nem jöhet Boxenbergbe – mondta határozottan.

– Már megbocsáss! – kiáltotta Ludvig felháborodva, de Olof közbevágott.

– Túl nagy a veszélye annak, hogy minden kiderüljön – mondta. – Kérlek, Ludvig, ne vedd fel!

Ludvig hosszan, szótlánul nézett rá. Látszott rajta, hogy készül ellentmondani, de végül bólintott. Látszott rajta, mennyire sajnálja. Beletette Valerie pályázatát egy mappába.

– Pedig ő lett volna a megfelelő jelölt az irodám számára. De rendben, van még néhány pályázat az asztalomon – sóhajtott hangosan. – Igazán nehezemre esik elutasítani. De ha olyan fontos neked, hogy ne jöjjön ide, így teszek. Várom még néhány napot, azután küldök neki egy udvarias elutasító levelet.

Olof mélyen megkönnyebbült.

– Köszönöm. Higgy nekem, mindenkinek jobb lesz így!

Ludvig nem ellenkezett, de az arckifejezése elárulta, hogy nem osztja ezt a véleményt.

Olof a gondolataiba merülve lépett ki az ügyvédi irodából. Úgy döntött, gyalog megy haza, hogy kiszellőztesse a fejét.

Elszomorította Kerstin halála, de az évek alatt igyekezett nem gondolni rá és a közös lányukra. De most...

A Valerie-vel való találkozás mélyen megrázta. Félő volt, hogy a feje tetejére fordul az egész világa. Bár tudott a lánya létezéséről, eddig csak Leonie és Irma számított. Valerie nagyon messze élt, így hát könnyen megfeledekezhetett arról, hogy nem Leonie az egyetlen gyermeke.

Az ördögbe is! Bárcsak ne találkoztak volna! Eltart majd egy ideig, amíg el tudja felejtetni a lányát, és az élete visszatér a rendes kerékvágásba.

Miközben áthaladt a piactéren, hirtelen Leonie-ba ütközött. Olof meglepetten nézett rá.

– Hát visszajöttél! – szólalt meg Olof.

Leonie üdvözlésként a nyakába borult, ahogy kislánykorában tette. Olof szeretetteljesen szorította magához a lányát. Egész életében elkísérte, és úgy érezte, mindent tud róla. Csak most merült fel először benne a kérdés, milyen lehetett a másik gyermekének apa nélkül felnőni. Vajon milyenek voltak a karácsonyok és a születésnapok? Hogy élte meg az első szerelmet? És hogy ment a sora a válás után?

Olof hirtelen elszégyellte magát azért, hogy Valerie nem jelentett soha többet neki, mint egy havi levonás a számlájáról.

Leonie kibontakozott az ölelésből, és vidáman mosolygott rá.

– Épp most érkeztem. Göteborgban voltam a kosárlabda-bajnokság döntőjén – mondta, majd elengedte apja kezét és kissé hátrált. – Olyan jó, hogy látlak! – Alaposan megnézte az apját. – Jól vagy? Kissé sápadtnak tűnsz.

– Dehogyanis – vágta rá Olof. – Minden rendben. Van kedved velem jönni? Meglátogatjuk anyádat a galériában.

Leonie kedvesen rákacsintott.

– Épp oda indultam. Hátha kapunk egy kávé – mondta, majd belekarolt az apjába, és együtt elindultak a galéria felé.

Olof büszkén nézett végig sikeres lányán. És újra eszébe jutott a másik lány is. Valerie majdnem egyidős Leonie-val, ugyanolyan magas, szép és sikeres.

Nagy nehezen elhessegette magától a gondolatot, és megpróbált csak Leonie-ra figyelni.

– Nem unod még a sok utazást?

Leonie nevetve megrázta a fejét, de nem szólt semmit. A családban gyakran beszéltek arról, milyen sokat van távol, a szülei nagyon aggódtak emiatt. Olof tudta, hogy ezzel gyakran a lány idegeire mennek. Egyszerűen nem tudta megérteni, hogyan maradhat meg így egy házasság. És Leonie Markusszal ráadásul még boldog is.

– Csodálom Markust, hogy partner ebben – mondta Olof komoly hangon. – Hallottam, hogy Stockholmban hiába várt rád.

Leonie felnevetett. Tudta, hogy Markust nem zavarja az ő munkája.

– Nem panaszkodott, ugye? Elmagyaráztam neki, hogy azért nem tudtam eljönni, mert hosszabbítás volt.

Ahogy a galériához értek, Irma eléjük jött az ajtóhoz. A bejárati ajtó üvegablakán át már észrevette őket.

Irmának Leonie az egyetlen gyermeke, gondolta Olof. Dühös volt magára, amiért a lelki szemei előtt ismét megjelent Valerie arca. Már a Boxenbergbe vezető országúton ismerősnek tűnt neki, amikor Valerie megpillantotta őt és lassított.

De a lány nem egyedül ült az autóban! Egy fiú ült mellette... Kerstin megírta neki, hogy Valerie-nak gyermeke született. De csak ebben a pillanatban tudatosodott benne, hogy nemcsak kétszeres apa, hanem nagyapa is.

Nézte, ahogy Irma és Leonie összevetet, és újra átölelik egymást.

El kell felejtened őt, a másik lányodat, intette magát határozottan. *El kell őt felejtened!*

Meg kell semmisítenie mindent, amit valaha kapott Kerstintől Valerie-ről. Kerstin levelei és a fényképek a dolgozószobájában vannak egy széfben, amelynek csak ő tudja a kódját.

Ez egy jelképes gesztus lesz, amellyel megpecsételi a fogadalmát, hogy nem teszi boldogtalanná ezt a két nőt, akiket a világon a legjobban szeret.

Valerie és Lasse komppal tértek vissza Djurgårdenről* az óvárosba. A komp korlátjának támaszkodtak. Valerie korábban el tudott szabadulni az irodából, és végre volt ideje a fiára. Elment érte az iskolába, és Lasse eldönthette, mivel töltsék el együtt a délutánt. Nem sokáig töprengett.

– Piknikezni szeretnék a Djurgårdenen, mama! Menjünk komppal! Kérlek, mama! – kérlelte az anyját, és huncut mosollyal hozzátette: – Az az egyik kedvenc helyem Stockholmban. Hiányozni fog.

A délután kellemesen telt. A nap lassan lebukott, és aranyfényvel vonta be a várost. A komp körbehajózta a Kastellholmen szigetét. A barnásvörös, impozáns kastély tornyán svéd nemzeti színű zászló lengett az esti szélben.

Valerie mély fájdalmat érzett, mint mindig, amikor búcsúznia kellett. Ebben a városban nőtt fel, itt élt egész életében. De az otthona mostantól máshol lesz. Annyira vágyott erre, de az utóbbi két napban kételkedni kezdett abban, hogy költözhetnek-e. Biztos volt benne, hogy Stekkelson

* Stockholm határában elterülő zöld félsziget.

őt választja, és remélte, hogy a férfi gyorsan dönt. Ám az állásinterjú óta eltelt három nap, és még mindig nem érkezett hír. Valerie igyekezett türelmes lenni, ami azonban nem nagyon sikerült. Be kellett vallania magának, hogy nagyon csalódott lenne, ha Stekkelson nem őt választaná.

Lasse viszont már tényként kezelte a költözést.

– Mikor költöziünk? – kérdezte, és arcát a menetszél felé fordította. – Úgy várom már, hogy Boxenbergben lakjunk!

Valerie megszimogatta.

– Türelmesnek kell lennünk. Lehet, hogy Stekkelson nem is engem választ.

Lasse megrázta a fejét. Látszott rajta, hogy ez a lehetőség számításba sem jön nála. Kezét megnyugtatóan anyja karjára tette.

– De hát azt mondtad, hogy jól megértettétek egymást.

– Így is volt – nevetett fel Valerie. – Én is majdnem biztos vagyok abban, hogy megkapom az állást.

– Csak *majdnem*? – hunyorgott rá Lasse. A lemenő nap fénye épp a szemébe sütött.

– Tulajdonképpen egészen biztos vagyok benne – mondta ki végre Valerie azt, amit érzett. – Legalábbis nincs semmi, ami ellenem szólna – mondta nevetve, és átkarolta a fia vállát.

Nézték a vizet, és élvezték a pillanatot, miközben a komp a kikötő felé kanyarodott.

Olofnak nem volt szíve megsemmisíteni a leveleket és a fényképeket. Egy egész élet dokumentumai voltak. Egy életé, amelynek ő maga nem volt részese. A lánya életének.

Valerie eddig nem volt más neki, mint egy nevető kislány, egy csinos tini és végül egy szép nő – papíron. Most pedig egy hús-vér ember. Nem volt képes szabadulni ettől a gondolattól.

Négy nappal ezelőtt alapjaiban rendült meg a világa. Megpróbált nem gondolni Valerie-re, de hiába. Próbálta összeszedni magát, attól félt, hogy Irma észreveszi a szét-szórtságát. Vagy – ami még rosszabb – egy meggondolatlan megjegyzéssel esetleg gyanút kelt benne, vagy akár el is árulja magát.

Markus és Leonie kedden megjelent a vacsorán. Leonie hosszan mesélt az utolsó megbízásáról, Irma pedig arról a fiatal szobrászról, akit felfedezett, és akinek a műveit kiállította a galériában. Úgy tűnt, nem vette észre, milyen szótlan volt a férje azon az estén. Hozzá hasonlóan Markus is csendben ült az asztalnál. De Oloffal ellentétben ő figyelemmel hallgatta a két nő elbeszélését.

Olofnak napközben sikerült a munkájába menekülnie, és legalább egy időre el tudta terelni a gondolatait Valerie-ről. Éjjelente azonban Valerie-n jártak a gondolatai. Irma nyugodtan és mélyen aludt mellette az ágyban, miközben ő nyugtalanul forgolódott. Már rég elmúlt éjfél is. A másik oldalára fordult, és nézte az ablakon beszűrődő holdfényben a felesége nyugodt arcát. Irma finoman mosolygott álmában, és Olof arra gondolt, mennyire szereti. Az egész életüket együtt élték le. Itt nőttek fel Boxenbergben, együtt jártak iskolába, és már tinédzserként egymásba szerettek. *Úgy, mint Leonie és Markus*, gondolta Olof fájdalmasan. Még akkor is, ha ők Irmával akkoriban ezt nem vallották be maguknak.

Markus és Leonie is egész életükben együtt voltak, eltekintve Markus kanadai tartózkodásától. Leonie utazá-

sai azonban kemény próba elé állították a kapcsolatukat. Markus bizonyára nagyon szereti a feleségét, ha az állandó távollétét is képes elfogadni. Leonie sikeres nő. Éppolyan sikeres, mint Valerie...

Olof legszívesebben felpofozta volna magát. A gondolatai egyre csak a három nő körül jártak. *Irma, Leonie, Valerie.*

Nem bírta tovább az ágyban. Hogy ne ébressze fel Irmát, csendben felkelt, és lement a dolgozószobájába. Felkapcsolta az íróasztalon álló kis lámpát, majd kinyitotta a széfet, amelyben a sörfőzde fontos iratait tartotta. Elővett egy köteg levelet.

Hétfő óta többször eltervezte, hogy megsemmisíti a leveleket és a fényképeket, de nem vitte rá a szíve. Tudta, hogy a széfben, ahol olyan sok éve őrzik őket, jó helyen vannak, nem kell tartania a lelepleződéstől. Szeretné kivenni Valerie-t a fejből, és ez el fog tartani egy ideig. Fontos a köztük lévő távolság is. Jó, hogy Ludvig nem vette fel. Ha itt lenne, nehezen tudná elfelejteni, és eltitkolni a kilétét.

Örült, hogy nem semmisítette meg a leveleket és a fényképeket. Elgondolkodva nézte meg egyiket a másik után. Újra és újra, mert nem tudott velük betelni.

Meglepődve vette észre, mennyire hasonlít egymásra Kerstin és Valerie. De most, ahogy annyi év után először nézte meg a fényképeken alaposan lánya arcát, észrevette, hogy egyes vonásait tőle örökölte. Az orra formáját, ahogy az ajkait felhúzza mosolygás közben, és az anyajegyét a fülcimpája alatt, amely nem is látszik, ha kiengedve viseli a haját. Olofnak és Leonie-nak is van ugyanott ugyanolyan anyajegyje.

Olof felnevetett. Őrületségnek tűnt, de hirtelen szörnyen büszke lett a *másik* lányára, akit nem is ismert.

Hirtelen tört rá az a nagyon erős érzés, amelytől nem tudott többé szabadulni. Vágyott rá, hogy többet tudjon meg a lányáról, az életéről, az érzéseiről. És meg akarta ismerni az unokáját is.

Újra és újra megnézte a képeket. Még egyszer elolvasta Kerstin leveleit. Végigsimította a papírlapokat, majd egyesével összehajtotta őket, és szépen elrendezve visszatette valamennyit a széfbe. Odakint már hajnalodott. Olof olyan döntést hozott, amely minden bizonnyal megváltoztatja majd az életét. De tudta, hogy ez az egyetlen helyes döntés. Bármi is legyen a következménye.

Nyugtalanul járkált fel és alá az ügyvédi irodában. Tudta, hogy a barátja mindig nagyon korán, még a titkár-nője előtt érkezik. De úgy tűnt, Ludvig aznap valamivel később jön be.

Folyton az órájára nézett. Kínosan lassan telt az idő. Közben folyton azon gondolkodott, hogy talán már úgylis túl késő. Amikor végre meglátta Ludvigot az utcán, aktatáskával a kezében, türelmetlenül ment ki elé.

Ludvigot meglepte a korai látogató.

– Szia, Olof! Ilyen korán talpon vagy? – kérdezte.

Olof köszönés nélkül a tárgyra tért.

– Elutasítottad már?

– Kit? – kérdezte Ludvig, de látszott az arcán, hogy pontosan tudja, kire gondol Olof.

– A lányomat – bökte ki. – Azt mondtad, jó ügyvéd.

– Nagyon is jó – bólintott Ludvig. – Nem melleleg igen vonzó nő. De épp ma fogom elutasítani.

– Ne tedd! – kérte Olof hevesen.

A fenyegető következmények ellenére most még biztosabb volt a dolgában, mint éjszaka.

– Talán a sors rendelte úgy, hogy megismerjem – mondta Olof inkább csak magának.

Ludvig egy pillanatra meglepettnek tűnt. Azután megköszöri a torkát.

– Vedd fel – bólintott határozottan az apa. – Jöjjön Boxenbergbe, és éljen itt a fiával.

Ludvig elgondolkodva nézett rá.

– És Irma? – kérdezte csendesen. – Beszéltél vele?

Olof szégyenkezve rázta meg a fejét.

– Nem. Először meg akarom ismerni Valerie-t, mielőtt Irmának bármiről szólnék – felelte halkán. Közben tisztában volt azzal, mennyire hamisan hangzanak a szavai. Hiába próbálta, nem ment ki a lánya a fejéből. És ahogy ismerte magát, tudta, hogy ez így is marad. Ha már Valerie betopant az életébe, meg akarta ismerni. A fiával együtt. És elhatározta, hogy továbbra is eltitkolja őket Irma elől. Végül is olyan sok éven át sikerrel járt. És ha óvatos lesz... Irma úgysem jönne rá. Senki sem tud a lányával való kapcsolatáról. Csak Ludvig, de ő hallgatni fog róla, ebben biztos lehetett. Még akkor is, ha a pillantása elárulta nemtetszését.

– Ne nézz így rám! – Olof hangja büntudatról árulkodott. – Tudom, hogy gyáva vagyok, de lépésenként akarok haladni. Először jöjjön ide Valerie a fiával, aztán majd meglátjuk, hogyan tovább.

Ludvig elgondolkodva nézett rá, azután lassan bólintott.

Olof elszédült egy pillanatra, de már nem volt visszaút. Eldöntött hát. A fiatalabbik lánya Boxenbergbe érkezik.

Valerie nagyon örült, amikor Ludvig Stekkelson délután felhívta, és közölte, hogy megkapta az állást. Az ügyvéd ragaszkodott hozzá, hogy átmenetileg szállást biztosítson

anyának és fiának. Ha az általa választott hely nem tetszik nekik, szívesen segít majd másikat keresni. Valerie nagyon akarta ezt az állást, mégis meglepődött azon a határtalan boldogságon, ami előntötte a hír hallatán. Lasse pedig körbetáncolta őt örömeiben.

A következő hetek a költözés megszervezésével teltek. Valerie-nek rengeteg dolga volt. Elintézte a hivatalos ügyeket, megszervezte a költöztetést egy céggel, és elkezdte becsomagolni a holmijukat. Kiselejtezte azokat a holmikat, amelyekre már nem volt szükségük. Egyik-másik tárgytól fájó szívvel vált meg. A végén mégis tele volt a lakás kartondobozokkal, bútorokkal és virágokkal, amelyek elkísérik őket az új életükbe, Boxenberbe.

A felmondását sajnálattal fogadták az ügyvédi irodában. A búcsú neki sem volt könnyű. Sok kollégája egyben a barátja is volt – ígérték, megpróbálnak majd kapcsolatot tartani egymással. Valerie azonban tapasztalatból tudta, hogy ez a fogadalom idővel megfakul, és csak az igazán szoros barátságok maradnak meg. Mindenekelőtt a barát-nőjével, Johannával, aki megígérte, hogy gyakran meglátogatja majd Boxenbergben, és tréfásan megfenyegette Valerie-t, hogy berendezkedik majd a vendégszobájában.

Úgy tűnt, Lassénak nem fájt a búcsú, helyette a várakozás izgalma lett rajta úrrá. Valerie tudta, hogy a fiának hiányozni fognak a barátai, de bízott benne, hogy Boxenbergben új kapcsolatokat és barátokat talál majd. Lasse alapvetően nyitott gyerek, és szívesen barátkozik. Emiatt biztosan nem kell aggódnia.

A költözés reggelén Valerie alig tudta elhinni, hogy ilyen gyorsan elteltek az átmenet hetei. Lasse már öt óra után talpon volt, és ő maga sem tudott aludni.

A bútorokat és a kartondobozokat már előző délután felrakták a teherautóra, hogy kora reggel útnak indulhassanak. Gyorsan megreggeliztek, és a két matrac, amelyen aludtak, ágyneművel együtt a teherautóra került.

Lasse már az autóban ült, amíg Valerie még egyszer bejárta a lakást, fájdalmas búcsút vett a helyiségektől. Élete fontos időszakát töltötte bennük. Magasságokat és mélységeket élt át. Mindez visszahozhatatlanul elmúlt.

Valerie mélyet lélegzett. Kilépett a lakásból, és becsukta maga mögött az ajtót. Az életében lezárul most egy szakasz, és új kezdődik. Fájdalom és öröm érzése keveredett a lelkében.

Aztán ahogy Stockholmtól távolodtak, egyre kevésbé fájt a búcsú. Élvezte a Boxenbergbe vivő utat. A szél összeköcolta a haját. Nézte az út két oldalán elterülő földeket. Amikor megpillantotta a Balti-tengert, gyorsabban kezdett verni a szíve. A települést jelző tábla előtt befordultak jobbra, egy kavicsos útra, majd néhány perccel később egy lankás dombra hajtottak fel, és tátva maradt a szájuk a csodálkozástól. Stekkelson elárulta, hogy a házat Boxenberg külterületén találják meg. De azt nem mondta, hogy közvetlenül a vízparton.

– Ez az? – kérdezte Lasse hitetlenkedő hangon.

Valerie a házhoz hajtott, leállította a motort, és némán, mozdulatlanul ült az autóban. Lenyűgözte az idilli táj. Ez túl szép, hogy igaz legyen. Nézte a ház vörösre festett falát és a faragott, fehér ablakkereteket. A ház mellett buján virágoztak a sokszínű nyári virágok. A házat körülvevő mező a parthoz vezetett, ahol egy stég nyúlt be a vízbe. A távolban egy kis sziget tűnt fel. A telket magas fák vették körül, a rajtuk fészkelő madarak éneke a partot érő hullámok hangjával vegyült.

Valerie lassan kinyitotta a szemét. Amikor Stekkelson közölte a bérleti díj összegét, attól félt, hogy egy lepusztult házban fognak lakni. Ránézett az útleírást tartalmazó papírdarabra.

– Ez az a cím, amit Stekkelson e-mailben elküldött – mondta lassan. – Biztosan ez az a ház.

Egymásra néztek, aztán mindketten a ház felé fordították a fejüket.

– Istenem! – kiáltotta az asszony lelkesen. A feszültség eltűnt belőle, és határtalan örömmel adta át a helyét.

– De hisz ez szuper! – kiáltotta Lasse is.

Kiszálltak az autóból. A teherautó döcögve fordult be a sarkon, és lassan hajtott fel a házhoz.

– Álomban sem gondoltam volna, hogy ilyen házban fogunk egyszer lakni. – Valerie észrevette a masszív fából készült kerti garnitúrát, amely a ház előtt, a napon állt hívogatón. Arra gondolt, hogy esténként gyakran fog egy csésze teával vagy egy pohár vörösborral itt megpihenni, miközben a hullámverést hallgatja majd.

Ebben a pillanatban kinyílt a ház ajtaja, és egy idősebb férfi jött le a lépcsőn, kezében egy virágcsokorral.

– Üdvözlöm, Olof Wilander vagyok – mutatkozott be. – Ludvig Stekkelson engem kért meg, hogy üdvözlöjsem. Már találkoztunk az ügyvédi irodában.

Valerie bólintott. Azonnal felismerte a férfit.

– Én vagyok a ház tulajdonosa – folytatta Olof. – Remélem, tetszik önöknek a ház – fűzte hozzá gyorsan. Őszinte aggodalom látszott rajta.

Valerie hangosan felnevetett.

– Igen, persze! Emiatt ne aggódjon! Lasse és én el vagyunk ragadtatva a háztól.

– Akkor hát... Isten hozta önöket Boxenbergben! – mondta, majd átnyújtotta Valerie-nek a virágcsokrot. – Biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog itt önöknek.

Valerie is remélte, hogy így lesz. Eddig minden tökéletesnek tűnt.

– Mondd csak, tudsz lovagolni? – fordult Olof a fiúhoz. Lasse megrázta a fejét.

– Sajnos nem, de feltétlenül meg akarok tanulni.

Olof barátságosan nézett a fiúra.

– Itt lesz rá lehetőség – mondta mosolyogva. – Ugyanis nemcsak hogy a helyi sörfőzdét vezetem – fűzte hozzá hunyorogva –, de van egy pár klassz hátszlovam is.

– Tényleg? – ámuldozott Lasse. Látszott rajta, mennyire örül.

Olof ragaszkodott hozzá, hogy körbevezesse őket a házban. Nagyon segítőkész volt, és mindent megtett azért, hogy az új környezet a megelégedésükre szolgáljon. Ezért azonban nem kellett aggódnia, Valerie ugyanis el volt ragadtatva a háztól. A helyiségeket nemrég festették ki, a modern stílusú, teljesen berendezett konyha minden elképzelhető eszközzel fel volt szerelve. Valerie ennek különösen örült, mert a régi konyha berendezése Stockholmban a lakás részét képezte. Arra számított, hogy Boxenbergben mindent meg kell majd vennie a konyhájába.

Amikor rákérdezett Wilandernél az alacsony bérleti díjra, a férfi megerősítette, hogy nem történt tévedés. Minden olyan volt, mintha álmodna.

A férfi nem sokkal ezután elköszönt, a szállítók pedig behordták a bútorokat és a kartondobozokat a házba. Valerie és Lasse alaposan kivették a részüket a munkából. Közben azért néha-néha megálltak a ház előtt, és a tengert csodálták. És megbeszélték, hogy milyen szerencsések.

Olof visszament a sörfőzdébe. Mély boldogság töltötte el. Ludvignak igaza volt, a lánya valóban vonzó, igazán különleges ember. És az unokája, Lasse nagyon klassz fiú. Úgy érezte, jól döntött. Szívesen maradt volna még velük, de nem akart tolakodónak látszani. Azonkívül találkozót beszélt meg Markusszal, hogy az új sör reklámkampányáról egyeztessenek.

Markust a sörfőzde csillogó fémüstjei között találta, amint épp sört töltött egy kémcsőbe, majd beleszagolt.

– Szia, Markus. Elnézést a késésért! – köszöntötte Olof a vejét.

Markus egy pillanatra felnézett, és mosoly terült szét az arcán. Olof hálásan nézett rá. Markus mindig több volt neki, mint a veje. Inkább fiaként tekintett rá. Mindig is vágyott egy fiúra, és most boldog volt, hogy az üzem később jó kezekben lesz majd Markusnál.

– Nem gond – mondta Markus, és átnyújtotta az apósának a kémcsövet. Olof beleszagolt, de pillanatnyilag kevésbé érdekelte a sör minősége.

– Át kellett adnom a parti házat az új bérlőknek – mondta.

Markus az üstsor között egy asztalhoz vezette, amelyen egy új komlófajta mintái feküdtek.

– Kiadtad a házat? – kérdezte Markus. – Nem is mesélted.

Olof elmosolyodott.

– Igen, egy fiatal nő vette ki – jegyezte meg, mintegy mellékesen. – A neve Valerie, a fiát pedig Lassének hívják. Ludvig irodájában lesz ügyvéd.

Olof letette a kémcsövet, felvett egy marék komlót, megszagolta. Örült, hogy témát válthatott. Félt, hogy elárulja magát.

– Ez az új komló Dél-Németországból? – kérdezte.

Markus nem válaszolt, a gondolataiba mélyedve nézett maga elé. Olof megbökte, mire összerándult.

– Mit kérdeztél?

Olof megismételte a kérdést.

– Igen – válaszolta Markus szórakozottan, majd a következő pillanatban megrázta a fejét.

– Ja, nem. Ez Csehországból érkezett.

Markuson látszott, hogy a gondolatai máshol járnak. És bár máskor estig bent maradt a sörfőzdében, ezen a délutánon ő ment el először.

A költöztetők letették a bútorokat oda, ahová Valerie kérte, azután visszaindultak Stockholmba. Valerie pedig elkezdte a dobozok kipakolását. Gyorsan el akart készülni a munkával, mert két nap múlva kezdi a munkát Stekkel-sonnál.

Lasse segített neki, de hamar elment a kedve a pakolástól. Mielőbb fel akarta fedezni kerékpárral Boxenberg környékét. Valerie egy kis nyugalomra vágyott, teát készített magának a konyhában. Azután a csészével a kezében kiült a ház elé, és a vizet nézte. Erről álmodott már a megérkezésekor.

Ivott egy kortyot a teából, hátradőlt és behunyta a szemét. Túl sokáig nem élvezhette azonban a nyugalmat.

– Mama, nem találok a farmeremet! – viharzott ki Lasse a házból.

– Valamelyik ruhásdobozban kell lennie – válaszolta Valerie.

– Ott nincs! – ellenkezett Lasse.

Valerie felemelte a fejét, és fáradtan elmosolyodott.

– Megyek mindjárt. Csak pihennék pár percet.

– Maradj csak, mama – mosolygott Lasse. – Megkeresem egyedül.

Valerie hátradőlt, ivott még egy kortyot a teából, és gyönyörködött a tájban. A nyugalmanak ezúttal egy kerékpáros érkezése vetett véget. Az asszony már messziről felismerte.

– Üdvözlöm – köszöntötte a férfit.

– Isten hozta önöket! – üdvözölte Markus.

– Köszönjük – válaszolta Valerie, viszonzva a férfi pillantását, miközben felállt. Egy pillanat alatt elmúlt a fáradtsága. A szíve zakatolt, ügyetlennek és félszegnek érezte magát a férfi jelenlétében. Hirtelen nem tudta, mit is kellene mondania. Szerette volna marasztalni a vendéget, de félt attól, hogy egy ügyetlen mondatával elijesztheti. De nem jutott eszébe semmi, amivel ott tarthatná.

– Tudok valamiben segíteni? – kérdezte barátságosan Markus.

Valerie fátyolos hangon megköszönte az ajánlatát, és megrázta a fejét.

– Hát akkor... – mondta Markus, és készült felülni a kerékpárjára.

Valerie érezte, ahogy csalódás önti el. Nem akarta, hogy a férfi máris elmenjen.

– Inna egy teát? Épp most készítettem.

A férfi nem válaszolt azonnal.

– Esetleg bort? Nagyon jó vörösborom van – fűzte hozzá Valerie sietve. Érezte magán a túlbuzgóságot, de folytatta.

– Vagy ihatna egy sört. Találtam néhány üveggel a hűtőszekrényben.

Markus mosolyogva bólintott. Letette a kerékpárját, és követte az asszonyt a konyhába. Mindenhol félig kipakolt vagy még teli kartondobozok heverték.

Valerie kinyitotta a hűtőszekrényt, és kivett egy üveg sört. Wilander Premium – állt a címkéjén.

– A tulajdonos hagyta itt nekem a hűtőben – mondta mosolyogva –, és szerszámot is hozzá – mutatott a hűtőszekrény mellé kikészített sörnyitóra.

Markus az üveg után nyúlt, hogy kinyissa, de Valerie megrázta a fejét.

– Én nem kérek. Nem szoktam sört inni.

Markus azonban nem engedett.

– Csak egy kortyot! Nem lakhat úgy egy sörfőző házában, hogy nem tudja, milyen ízű a söre.

Valerie felsóhajtott, és odanyújtott két poharat. Markus mindkettőbe öntött egy kortyot. Majd közelebb lépett a nőhöz, és a kezébe adta az egyik poharat.

– Igyunk önökre, Valerie! Minden jót kívánok az újkezdéshez itt, Boxenbergben – mondta gyengéden.

– Köszönöm, Markus. – Valerie örült, hogy zavarában a poharába kapaszkodhat. Úgy tűnt, a férfi is hasonlóan érzi magát.

Ittak egy kortyot, közben a tekintetük találkozott a pohár felett...

– Mama, megtaláltam a nadrágot! – toppant be hirtelen Lasse a konyhába.

Valerie összerezzent. Úgy érezte magát, mintha valami tiltott dolgon kapták volna. Markus is riadtnak tűnt. A gyerek megállt az ajtóban, és kíváncsian nézett az idegenre.

Valerie megköszöri a torkát.

– Lasse, bemutatom Markus Hansent – mondta, igyekezve nyugodt hangon beszélni.

– Szia, Lasse! – köszönt Markus barátságosan.

– Már találkoztunk egyszer – emlékeztette a fiú, majd az anyjára mosolygott. – Mama, a farmer egyébként a te ruháid között volt. Na, akkor megyek is.

– Érezd jól magad! És gyere haza időben! – kiáltotta Valerie a fia után. Amikor a tekintete újra Markusra vándorolt, úgy érezte, mondania kell valamit. Valami banálisat, amivel kimentheti magát abból a feszült helyzetből, amely kettőjük között kialakult.

– Mondtam már, hogy utálok a költözködést? Legszívesebben soha többé nem költöznék – mondta végül.

Markus nem válaszolt. Ivott még egy kortyot a sörből, és letette a poharat a konyhaasztalra.

– Az ajánlatom továbbra is érvényes. Keressen meg, ha segíthetek bármiben! – Felírta a telefonszámát a konyhaasztalon lévő jegyzetömbre, majd elbúcsúzott.

Valerie csalódott volt, de nem próbálta marasztalni. Sejtette, hogy nemsokára újra találkozni fognak.

– Indulnom kell! – kiáltotta Leonie.

Még nagyon korán volt, de Leonie tele volt energiával. Csinos házuk előszobájában állt, amelyet nagy szeretettel rendeztek be Markusszal, minden apró részletre odafigyelve. Ez különösen az asszony számára volt nagyon fontos, de most már jószerivel soha nem volt otthon.

Markus odalépett a feleségéhez.

– Már megint el kell menned? – kérdezte meglepetten, ám szemrehányás nélkül. – Hová utazol?

– Kézilabdatornára Uppsalába – válaszolta Leonie izgatott, türelmetlen hangon. – Legalább ötször mondtam már.

Markus mosolygott. Nem vette zokon felesége kurta megjegyzését. Leonie ilyen. Mindig siet, kapkod, nyug-

talán. *Mintha attól félne, hogy elmulaszt valami fontosat,* gondolta.

– Sajnálom, hogy nem tudom követni a sok elfoglaltságodat. Azt hittem, ma este megint a szüleiddel vacsorázunk.

Markus örült az újabb meghívásnak, amelyet Irmától kaptak. Leonie tegnap esti vacsorafőzési kísérlete kudarcba torkollott, úgyhogy végül pizzát rendeltek. Megint. De a felesége csupán egy falatot evett, és rögtön leült a laptopja elé, hogy befejezzon egy fontos cikket.

– Mondtam mamának is, hogy elutazom. – Sietve az órájára nézett. – Ja igen, és a hétvégén az ATP-tenisztornán leszek Stockholmban – tette hozzá sietve, és arcon csókolta a férjét. Majd indulni készült, de Markus visszatartotta.

– Még egy pillanat, Leonie!

A nő idegesen megállt, és türelmetlenül nézett hol Markusra, hol az órájára.

– Tényleg úgy gondolod, hogy rendben van az, ahogyan most élünk? – kérdezte nyugodtan.

Leonie meglepettnek tűnt.

– Persze, hogy rendben van. Minden a legnagyobb rendben – válaszolta boldogan. – Még soha nem kaptam annyi megbízást, mint az elmúlt hetekben. És most még Lars is megbetegedett. Ez egy olyan alkalom, amit nem hagyhatok ki.

Markus szeretettel nézett rá. Ez jellegzetes Leonie-reakció volt. Ő a házasságukról beszélt, Leonie azonban a munkájára értette a kérdést. Ő ilyen. Sohasem ámitotta őt.

Valerie az új lakhelyén töltött első éjszakán mélyen és nyugodtan aludt. A következő nap kihasználta az időt, hogy

berendezkedjen, és újabb szabadnapot engedélyezett Lassénak. Holnap kezdődik az iskola, ő pedig munkába áll az ügyvédi irodában.

Egész nap pakolt, és minden üres kartondoboznak örült, amelyet összehajtva a tárolóba vihetett. Lasse kezdetben szorgalmasan segített neki, aztán délután kerékpárral bement Boxenbergbe. Vacsoránál elmesélte az anyjának, hogy megismerkedett néhány fiúval, akikkel egy iskolába fog járni.

Valerie megkönnyebbült, hogy Lasse ilyen könnyen talált barátokat magának.

Miután a fiú lefeküdt, Valerie kiült a ház elé, és a hullámok hangját hallgatta. Napközben lépten-nyomon azon kapta magát, hogy Markusra gondol, aki ma nem látogatta meg. Gondolatai a másnapra terelődtek. Remélte, hogy a Stekkelson ügyvédi iroda megbízói elfogadják új ügyvédként, azok is, akik Ludvig Stekkelsonnal már évek óta kapcsolatban állnak. Ha az élete úgy folytatódik itt, Boxenbergben, ahogyan elkezdődött, bizonyára nem kell aggódnia.

Másnap reggel mindkettőjük számára elkezdődött a komoly, új élet. Valerie elmosolyodott, ahogy ébredés után eszébe jutott ez a mondat, amelyet az édesanyjától hallott mindig az iskolai szünet utáni első napon, amikor a nagyszülőknél, vidéken töltött szabad élet csodálatos hetei után újra iskolába kellett mennie. Ugyanakkor nem az iskola volt az, ami miatt Valerie az élet komolyságát nyomasztónak érezte. Sokkal inkább a magány gyötörte. Sokat volt egyedül, és korán meg kellett állnia a saját lábán. Az édesanyjának egész nap dolgoznia kellett, a nagyszülei pedig túl messze laktak ahhoz, hogy naponta tudjanak vele törődni.

Igazából mindig hiányzott az édesanyám, futott át rajta a gondolat. Akkor is, amikor még élt. A magány emléke erősebben élt benne, mint a szép pillanatok emléke, amelyeket az édesanyjával élt át. Valerie nem akarta, hogy a fia egyszer ugyanígy érezzen majd.

Azután gyorsan elhessegette magától ezt a gondolatot. Épp ezért költözött a fiával vidékre. Mindent megtesz majd azért, hogy a lehető legjobb életet biztosítsa neki.

A reggelihez a szabadban terített meg. A korai időpont ellenére már meglehetősen meleg volt. Lasse az asztalnál ült, bepakolt iskolatáskája készen állt mellette. Valerie már Stockholmban utánajárt, hogy milyen könyvekre lesz szükség Boxenbergben, és egy órarendet is beszerzett. A fiú tehát teljesen felkészítve megy iskolába. Valerie megkönnyebbülten látta, milyen nyugodt és várakozással teli. És a reggeli is láthatóan ízlett neki.

– Ideges vagy? – kérdezte a gyerektől, aki az utolsó falatot tömte a szájába, és egy korty tejjel öblítette le. – Ha akarsz, elviszlek.

– Nem vagyok már kisbaba – rázta meg a fejét Lasse. Némiképp idegesnek tűnt, amikor az anyja már harmadjára ajánlotta fel, hogy elkíséri.

El kell engedned, figyelmeztette magát Valerie. *A fiad önállósodik, és nem akadályozhatod ebben.*

– Na jó, akkor futás! Szép napot neked! – mosolygott Lasséra.

Lasse röviden viszonzta az ölelését.

– Neked is! – mondta, majd a vállára vette az iskolatáskáját, és felült a biciklijére.

Amikor eltűnt a kanyarban, Valerie a környezete hangjaira figyelt fel. Élvezte a hullámok morajlását és a ház mögött lévő magas fákon éneklő madarakat. A környék

hihetetlen csendet és nyugalmat árasztott. Stockholmban ilyenkor a legsűrűbb a nagyvárosi forgalom: autók zaja, dudálás, siető emberek mindfelé.

Valerie ebben a nyugalomban hirtelen megérezte, mennyire ideges.

Mély levegőt vett, élvezte a környék nyugalját, és érezte, ahogy lassan oldódik benne a feszültség.

Mi lehetett ez?, tette fel magának a kérdést meglepetten. Most megvan mindene, amire valaha vágyott... Miért támadt hát fel benne hirtelen a félelem?

Lassanként rájött, hogy nem az újtól fél. Sokkal inkább attól, hogy kudarcot fog vallani. Félt attól, hogy a vágyai és az elképzelései nem fognak valóra válni Boxenbergben. És hogy Lasse itt még magányosabb lesz, mint Stockholmban, ahol ott voltak neki a barátai és a teniszklub.

Te jó ég!, figyelmeztette magát. Olyan jól kezdődött a vidéki kaland, ha minden így megy tovább, rendben lesz az életük. Soha nem volt pesszimista. Bizonyára túl sok inger érte az elmúlt napokban. És az elmúlt hetek is fárasztóak voltak, sok mindent el kellett intéznie.

Bevallani még magának sem merte, de mégis sejtette, hogy nem csupán ezért nyugtalan. A Markusszal való találkozás volt az, ami ennyire felkavarta. Az utolsó részletig mindent megszervezett és megtervezett. De Markusszal nem számolt. Egy hirtelen, felkavaró találkozást nem lehet megtervezni.

Csendben ült. Hirtelen megértette, hogy beleszeretett a férfibá. Olyasvalakibe, akit nem is ismer. Csak a nevét tudja, továbbá hogy itt él Boxenbergben. Semmi mást.

Valerie Borg, te megőrültél!, mondta magának halkán.

De nem volt mit tenni. Szerelmes, és ez ellen semmit sem tehet.

Ahogy szabadjára engedte a gondolatot, szétáradt benne az érzés, jólesően. *Ezt talán egyszerűen csak el kell fogadnom,* gondolta.

Ahogy felnézett, észrevette a kavicsos úton közeledő Olof Wilandert.

– Jó reggelt, Valerie – köszöntötte barátságosan. – Ne aggódjon, nem fogok mindennap idejönni, hogy ellenőrizzem, minden rendben van-e a házam körül. Csak meg akartam kérdezni, hogy szüksége van-e valamire, vagy hogy bármiben a segítségére tudok-e lenni.

Valerie zavarba jött. Persze csodálkozott azon, hogy újra itt látja a ház tulajdonosát. De Wilander szavai meghatották. Stockholmban soha nem tapasztalt ilyen segítőkészséget. Az ottani bérleménye tulajdonosát mindössze kétszer látta. Először, amikor átadta neki a lakást. És még egyszer, amikor gond volt a vízvezetékkel.

Olof megértette a hallgatását.

– Hát ilyen az élet vidéken – mondta mosolyogva. – Mindannyian kedvesek és segítőkészek vagyunk... – tette hozzá, majd rövid szünet után, hamiskásan mosolyogva hozzáfűzte: – És ebből kifolyólag talán egy kicsit tolakodók is.

– Nekem nagyon tetszik, hogy így figyelnek egymásra – mondta Valerie. – És tényleg tanácsra van szükségem. Az egyik szekrényem nem fér be abba a sarokba, ahová szántam. Ismer asztalost a közelben?

Olof arcán széles mosoly terült el. Látszott rajta, mennyire örül, hogy segíthet. Elmondta a nőnek, hol találja az asztalost, és felajánlotta, hogy elviszi hozzá. De Valerie megrázta a fejét.

– Köszönöm, de most be kell mennem az ügyvédi irodába – szabadkozott.

Olof megvonta a vállát.

– Akkor szép napot kívánok önnek az első munkanapján!

– Köszönöm szépen, Olof. Én is szép napot kívánok önnek!

Egy pillanatra úgy tűnt, hogy a férfi akar még valamit mondani. Mozdulatlanul állt Valerie előtt, és az arcába nézett.

De azután elfordította a tekintetét, bólintott, megfordult és elindult.

Valerie utánanézett. Meglepő, hogy milyen barátságosak az emberek itt, vidéken. Ehhez az új tapasztalathoz jön még az a felismerés, hogy szerelmes. Hogy fog az első napján a munkájára koncentrálni?

Maradt még egy kis ideje, és hogy ne feledkezzen bele nagyon a gondolataiba és főleg az érzelmeibe, tett-vett. Reggeli után leszedte az asztalt, az edényeket a mosogatóba rakta. A vajat és a felvágottat betette a hűtőszekrénybe. Azután kerékpárral indult az új munkahelyére.

Az ügyvédi irodában Stekkelson és a két titkárnő szívélyesen üdvözölte. Ingert osztották be mellé titkárnőnek. Valerie örült, hogy egy barátságos fiatal nővel dolgozhat együtt.

Saját irodát kapott. Bár a tölgyfa íróasztal, a mögötte lévő falat díszítő szövött faliszőnyeg és a csíkos függönyök nagyon mások voltak, mint a modern irodaberendezése Stockholmban, Valerie mégis azonnal jól érezte magát benne.

Az ablakokból a ház előtti keskeny, kockaköves utcára látott. Szemben egy kis kávézó volt, és a háztetők fölött, a távolban a Balti-tenger kék sávja látszott. Stekkelson már ki is választott neki néhány ügyet, és az aktákat az íróasztalára tette. Valerie egy gyors pillantást vetett az iratokba, és

látta, hogy a tárgyalások csak a következő hónapban lesznek. Hálás volt Stekkelsonnak, hogy ilyen körültekintően adott neki feladatot. Így lesz elég ideje arra, hogy tanulmányozza az ügyeket.

Szétválogatta az aktákat, és gyorsan beletemetkezett az elsőbe. Mint mindig, amikor egy ügyben elmélyedt, most is belefeledkezett a munkába. Megszűnt körülötte minden, és nem vette észre az idő múlását. Ijedten rándult össze, amikor az íróasztalán álló telefon megszólalt.

– Stekkelson ügyvédi iroda. Valerie Borg vagyok – szólt bele nyugodt hangon a telefonba.

– Itt Markus Hansen – hangzott a vonal túlsó végéről. Valerie érezte, ahogy a szíve hevesebben kezd verni.

– Valerie, van kerékpárja? – tette fel a kérdést a férfi.

– Persze, van – válaszolta Valerie, miközben kíváncsian visszaereszkedett a székébe. – Miért kérdezi?

Markus halkán felnevetett.

– Bizonyára tudja, hogy azoknak, akik sokat ülnek az íróasztaluknál, a szabadidejükben mozogniuk kell. Különösen fontos a mozgás az ebédszünetben.

Miután Valerie reggel tisztázta magában, mit érez, nem kérette magát. Esélyt akart adni Markusnak és magának is, hogy megismerjék egymást.

– Rendben. Hol találkozunk? – válaszolta könnyedén.

Markus az ügyvédi iroda közelében található halvesztőt ajánlotta.

Valerie az ebédszünetben kerékpárra pattant. Markus már várt rá, és meghívta egy halas szendvicssre. Azután kerékpárral elindultak kifelé a városból. Markus haladt elöl, Valerie pedig követte. Kavicsal borított utakon, virágzó mezőkön hajtottak át. Előttük a Balti-tenger kék vize tűnt fel.

Valerie mélyeket lélegzett, élvezte a szelet, a napsütést a bőrén és Markus jelenlétét.

A férfi felhajtott egy, a vízparra vezető stégre. A parti sávban itt nem nőtt fű, mint az asszony bérelt háza előtt. Lekerekített sziklák nyúltak be hosszan a vízbe. A tenger öbölként hatolt be a szárazföldre, jobbról és balról erdővel borított parti sáv vette körbe. Közel s távol nem volt senki rajtuk kívül.

A partközeli szigetek felé fúj a könnyű tengeri szél. Valerie elhatározta, hogy hétvégénként egyiket-másikat felfedezi Lasséval.

Néhány másodpercre behunyta szemét, és minden érzékével élvezte a tájat.

– Csodálatos itt lenni! – sóhajtott, majd kinyitotta a szemét. – És ez az illat! Milyen szerencsés vagyok, hogy olvastam Stekkelson álláshirdetését!

Markus megállt előtte.

– Nem te vagy az egyetlen, aki szerencsés – mondta gyengéden.

Valerie mosolygott, és fesztelenül áttért ő is a tegeződésre.

– Arra gondolsz, hogy Stekkelsonnak is szerencséje van velem? – kérdezte hamiskásan.

– Boldog lehet, hogy megszerzett téged – válaszolta Markus. – De igazából magamra gondoltam. – Kisimított egy hajtincset az asszony arcából.

Amikor Markus mélyen a szemébe nézett, Valerie arra számított, hogy megcsókolja. De a férfi hátralépett.

– Vissza kell mennünk, mindjárt vége az ebédszünetnek – szólalt meg elhaló hangon.

A pillanat varázsa elmúlt. A férfi némán bólintott. Valerie azon tűnődött, vajon most mire gondolhat.

A visszaúton fesztelenül beszélgettek, majd az ügyvédi iroda előtt elbúcsúztak egymástól. Markus nem hozta szóba, hogy újra találkozhatnak.

Rég volt, hogy Olof ebédelni hívta Irmát a galériából. És már az idejét sem tudta, hogy mikor ajándékozott neki minden különösebb ok nélkül virágot. Irma ezért meglepődött, amikor a férje délben egy tarka virágcsokorral állított be.

– Szia, drágám! – mondta kedvesen. – Szeretnék meghívni ebédre.

Irma a csokorra nézett.

– Mivel sem születésnapom, sem házassági évfordulónk nincs, feltételezem, hogy rossz a lelkiismereted. Annyira rossz azért nem lehet a helyzet, mert akkor rózsát hoztál volna.

Olofot valóban gyötörte a lelkiismeret, sok-sok éven át, de a felesége erről nem tudhat. *Vagy lehet, hogy többet tud, mint gondolnám, csak sosem szólt róla?*, töprengett a férfi. De azután gyorsan elhessegette magától ezt a gondolatot, és tréfálkozva válaszolt.

– Ti nők mindig rosszra gondoltok. Egy szerető férj nem vihet a feleségének virágot, anélkül hogy hűtlenségre gondolnátok?

Ez Irmának eszébe sem jutott, Olof rögtön látta rajta, mihelyt kimondta a *hűtlenség* szót. Az asszony felhúzta a szemöldökét.

– Megcsalsz engem? – kérdezte hirtelen.

Olofnak elakadt a lélegzete. Erőt vett magán, hogy állja a tekintetét, és igyekezett fesztelenül viselkedni. De nem volt biztos abban, hogy ez valóban sikerült is neki.

– Ha így is lenne, nem lennék olyan buta, hogy eláruljam magam a virággal – mondta olyan vidáman, ahogy csak tellett tőle. Attól tartott, hogy a hangja és a zavart mosolya elárulja.

Úgy tett, mintha indulni készülne.

– A legjobb, ha magammal viszem a virágot, és odaadom olyasvalakinek, aki örül neki.

Irma nem szólt, csak nézett rá. Olof nem bírta tovább. Odalépett hozzá, és átölelte.

– Irma – szólt meghatódva. – Te vagy az egyetlen nő, akit szeretek!

Ez így is van, futott át Olof fején a gondolat. Igaz volt minden kimondott szava. Így érzett.

– Hiszel nekem? – kérdezte. Aggódva nézte a felesége arcát, és csak akkor kezdett lassan megnyugodni, amikor Irma elmosolyodva bólintott.

– Persze, hogy hiszek – mondta, és elvette a virágcsokrot Olof kezéből. – Vázába teszem a virágot. Azután hozom a kabátomat, és indulhatunk ebédelni.

Olofnak volt hát egy kis ideje, hogy összeszedje magát. Azon gondolkodott, vajon meddig bírja ezt a feszültséget. A múltban könnyű volt a titkát megőriznie. Akkor még nem ismerte Valerie-t, és csak ritkán gondolt rá, kivéve azokat az alkalmakat, amikor a lánya anyja jelentkezett nála. Most azonban minden más. Minden egyes nap arra emlékezteti, amit mindig is élete legnagyobb hibájának tekintett. Azóta rájött, hogy már nem így gondol rá. Rossz lelkiismerete Irmával szemben megmaradt, de Valerie-t nem tartotta többé az élete ballépésének. Valerie csodálatos ember. Olof bevallotta magának, hogy nagyon büszke a lányára, akiről eddig tudomást sem akart venni.

Irma visszatért, és együtt léptek ki a galériából. Az egyik kikötői halétteremhez indultak, amit az asszony annyira

szeretett. Épp a piactéren haladtak át karöltve, amikor Lasse közeledett feléjük kerékpárján.

A fiú fékezett, és vidáman köszöntötte Olofot.

– Szia, Lasse, jól vagy? – köszönt vissza a férfi.

Az unokám, gondolta magában, és újra elöntötte a büszkeség, amelyet józan ésszel nem tudott legyőzni. A házasságtörése miatt nem volt büszke magára, de tény, hogy a bűnének csodálatos következményei lettek.

– Lasse annak az ügyvédnek a fia, akinek kiadtam a tóparti házat – magyarázta a feleségének, azután újra Lasséhoz fordult. – Bemutatom a feleségemet, Irmát.

– Jó napot, Wilander asszony. Örülök, hogy megismerhetem – nyújtotta Lasse a kezét Irmának.

Micsoda úriember, gondolta Olof magában mosolyogva. Látta Irmán, hogy a fiú azonnal rabul ejti a szívét.

– Én is örülök – válaszolta barátságosan.

Olof megkérdezte a fiútól, milyen volt az első nap az iskolában.

– Egész jó – válaszolta Lasse. – És szerencsére korán végeztünk.

Olof és Irma jót nevettek a válaszában. Olof elmesélte, hogy gyerekként ő is a tanítási nap végét szerette a legjobban az iskolában.

– Mikor akarsz lovagolni nálam? – kérdezte azután. A fiú szeme elkerekedett.

– Tényleg komolyan gondolta, hogy lovagolhatok? – kérdezte örömtől ragyogó arccal.

Olof bólintott.

– De jó! Mehetek akár már holnap is? – kérdezte lelkesen a gyerek.

Olof bólintott.

– Megfelelne ötkor a legelőn? – kérdezte a fiútól.

– Tökéletes – vágta rá Lasse, mielőtt Olof meggondolná magát. – De jó! Úgy örülök! –kiáltotta. Egy pillanatra megállt, azután felült a kerékpárjára, és örömtől sugárzó arccal elköszönt tőlük.

Mindketten utána néztek.

– Kedves fiú. Tisztelettudó, és meglepően nyílt természetű. Jól nevelte az édesanyja – mondta Irma.

– Valóban, jó munkát végzett. – Olof arcán gyengéd mosoly jelent meg.

Amikor Valerie hazaért a munkából, Lasse a ház előtti asztalnál ült, a házi feladatával foglalatzkodott. A fülhallgató miatt nem vette észre, hogy az anyja hazaért. Valerie letette a piacon megpakolt kosarat, és hátulról átölelte a fiát.

Lasse hirtelen felkiáltott, kirántotta a fülhallgatót a füléből, és szemrehányón nézett rá.

– Megijesztettél! – kiáltotta.

– Sajnálom – mondta Valerie, és leült mellé. Átkarolta a vállát, és komolyan nézett rá. – De úgy megörültem, amikor megláttam, hogy itt ülsz. Úgy örülök, hogy itt vagyunk egymásnak, és jól mennek a dolgaink – mondta. Tekintetét végigjáratta a vidéki tájon, és a szíve megtelt boldogsággal.

A boldogság csak egy pillanat, jutottak eszébe az anyja szavai. Ha boldognak érzed magad, ragadd meg a pillanatot!

Valerie felsóhajtott. Ez a perc azon pillanatok egyike, amelyekről az édesanyja beszélt.

– Hát nem csodálatos itt? – kérdezte boldogan.

Lasse bólintott, és mosoly terült el az arcán.

– Főleg azért, mert holnap megyek először lovagolni. Hazafelé összefutottam Olof Wilanderrel. A felesége is vele volt. Irmának hívják, és ő is nagyon kedves. Megbeszéltük, hogy holnap iskola után találkozunk az istállónál.

Valerie leeresztette a karját. Nem örült annak, amit hallott. Már észrevette, hogy Olof Wilander érdeklődést mutat irántuk, és lépten-nyomon felbukkan. Tényleg ennyire segítőkészek lennének a vidéki emberek? Nem is ismerik ezt az embert. Valerie nem volt biztos abban, hogy rábízhatja a fiát.

Lasse megérezte az anyja tétovázását.

– Ne nézz így, mama! Nem én kértem, hanem ő maga ajánlotta fel. Kedvelem, és szerintem ő is engem.

Valerie megsimogatta a fia fejét.

– Persze, hogy kedvel. Te vagy a legkedvesebb fiú, akit ismerek – mondta szeretetteljesen. Nem árulta el Lassénak, mi aggasztja. – Csak nem tudom, helyes-e az idejét rabolni – fűzte hozzá végül.

– Egészen biztosan nem ajánlotta volna fel, ha nem lenne ideje rá! – vágta rá Lasse türelmetlenül. – Kérlek, mama, én annyira várom!

– Na jó, rendben – adta be a derekát Valerie.

Azután kikérdezte Lassét, milyen volt az iskola. A fiú elégedett volt az új tanáraival, és az osztálytársaival is jól kijött. Úgy tűnt, Valerie-nek emiatt nem kell majd aggódnia. Abban biztos volt, hogy a közvetlensége miatt könnyen talál majd barátokat.

Azután a gyerek érdeklődött arról, milyen volt az első nap az ügyvédi irodában. Látszott rajta, mennyire megkönnyebbült, amikor Valerie elmesélte, hogy nincs oka panaszra. Érdekes eseteket kapott.

Valerie felállt, és a bevásárlószatyrokért nyúlt.

– Először vacsorát készítek. Róka gombás omlott és saláta jó lesz? – kérdezte.

Lasse mindkettőt szerette, bólintott hát.

– Utána pedig sütök áfonyatortát – tette hozzá Valerie, mert meg akarta lepni a fiát.

Lasse azonban elhúzta az arcát, és grimaszolt.

– De hát te nem tudsz sütni! Gondolj csak a sajtortádra!

Valerie elnevette magát. A sajtortorta tényleg katasztrófa lett. Szigorúan követte a receptet, és a süteményt megfelelő ideig és hőmérsékleten sütötte. Mégis, amikor kivette a tortaformát a sütőből, és kinyitotta, folyékony, fehér, gusztustalan massa folyt ki a formából.

De Valerie nem hagyta magát eltántorítani.

– Gyönyörű áfonyát vettem a piacon. És Johannától kaptam egy biztos receptet – mondta. Szomorúan gondolt a barátnőjére és arra a csodás délutánra, amelyet áfonyatortával édesítettek meg.

Lasse felnevetett.

– Látom, tényleg jól érzed itt magadat!

Valerie bement a házba. A konyhában megállt egy pillanatra, és mélyet lélegzett. *Igen, valóban boldog vagyok*, gondolta. *Olyan boldog, amilyen már nagyon régóta nem voltam. És ez az érzés máris tovább tart, mint egy pillanat.*

Olof és Irma igencsak hosszú ebédszünetet tartottak. Rég volt már, hogy együtt töltötték a napot. Végül Olof felkerekedett, hogy elmenjen Fred Waging vendéglőjébe, és vigyen neki az új sörből. Irma pedig visszasétált a galériába.

Olof örült, hogy Irma hitt neki. Azt titkolta el előle, hogy még egyszer ki akar menni a tóparti házhoz. Ugyanakkor nem akarta meglátogatni Valerie-t és az unokáját. Félt attól, hogy a látogatásaival esetleg zavarja őket. És hirtelen nem jutott eszébe egyetlen kifogás sem, hogy miért látogatja meg őket egy nap kétszer.

Mégis úgy érezte, ismét látnia kell a lányát és az unokáját. Még ha távolról is.

A bokrok között, egy fatörzs mögött megbújva figyelte a házat és a teraszon ülő szeretteit. Közben úgy érezte magát, mint egy kukkoló. De ő ide tartozik! Láta, ahogy Valerie bemegy a házba, kinyitja a konyhaablakot, és kihajol rajta. Boldognak tűnt.

Megérdemelted, lányom, suttogta Olof magában.

Még egy ideig csendben figyelte őket, és azt kívánta, bárcsak a részese lehetne az életüknek. De tudta, hogy ez soha nem lesz lehetséges.

Valójában Markus találkozója volt az, amelyet Olof kifogásként mondott Irmának. Markus megmutatta Frednek az új sört, aki ígérte, hogy megkóstoltatja a vendégeivel, és ha ízlik nekik, felveszi a kínálatába.

Amikor Markus hazaért, meglepődve látta, hogy Leonie autója az ajtó előtt áll. A sok program miatt, amelyeket a felesége említett, már nem számított arra, hogy ezen a héten még láthatja. Letette a kerékpárját, és épp készült belépni a házba, amikor Leonie feltépte az ajtót, majd kiharzott rajta.

– Hát itt vagy! – szólalt meg szemrehányón. – Többször próbáltalak hívni. Gond van a telefonoddal?

Markus megrázta a fejét.

– Nem hallottam, hogy hívtál. Már megint el kell menned?

– A bírói szövetség most először ülésezik nyilvánosság előtt, és nekem kell tudósítanom. – Leonie odalépett az autóhoz, betette a laptopját és a táskáját a hátsó ülésre. – Komoly vita folyik közöttük. Talán lesz valami érdekes sztori. Nem tudom, mikor jövök haza – zárta le sietősen a beszámolót.

– Megszoktam már – vetette oda Markus.

Közös életük mindig is így zajlott, és mindketten elégedettek voltak vele. Markus hangjába most először vegyült keserűség, de az asszonynak ez nem tűnt fel.

– Feltétlenül beszélnünk kell – folytatta a férfi komoly hangon.

– Valami fontos dologról? – kérdezte Leonie türelmetlenül. Mint mindig, amikor a férje beszélni akart vele, ő pedig sietett.

– Igen, valami fontos dologról – válaszolta Markus, majd megkerülte az autót. Elhatározta, hogy most fog beszélni Leonie-val. – Meg kellene végre beszélnünk, hogy tényleg ezt akarjuk-e.

Leonie minden idegszála megfeszült.

– Nem értem, mire gondolsz – vágta rá hangosan. – Szerintem minden rendben van. Sajnálom, de most már tényleg indulnom kell! – szólt türelmetlenül. Majd békítőleg arcon csókolta Markust, beszállt az autóba, és beindította a motort. – Felhívlak! – kiállította, azután elhajtott.

Markus elkeseredetten nézett utána. Beszélnie kell Leonie-val, aki nyilvánvalóan nem akarja meghallgatni. Számára nincs fontosabb, mint a munkája.

Gondterhelten indult el a ház felé, de eszébe jutott valami. Felült a kerékpárjára. Nem volt határozott célja, csak mozogni akart. És közben egy kicsit gondolkodni.

Amikor a galériához ért, Irma épp zárta be az ajtót. Markus fékezett, és leszállt a kerékpárjáról.

– Túl sokat dolgozol – szólította meg az anyósát. Lehajolt hozzá, és arcon csókolta.

Irma nevetve rázta meg a fejét.

– Nem, csak ma nagyon hosszú ebédszünetet tartottam. És mivel Olofnak feltétlenül ki kellett mennie Fred Waginghoz, be akartam egy hozni az elmaradásomat.

– Olof elment Fredhez? – kérdezte Markus meglepetten. – De hát én is ott voltam...

Elhallgatott, amikor észrevette Irma arckifejezését, aki gyanakvón húzta össze a szemöldökét. Valami nem stimmelt.

– Persze! – vágta rá a Markus sietve. – Bizonyára akadt még valami megbeszélnivalójuk.

Irma bólintott, de már gyanút fogott. Ahogy a pillantásuk találkozott, zavartan felnevetett. Látszott rajta, hogy nehezen szedi össze magát.

– Lenne kedvetek holnap este átjönni hozzánk? – kérdezte Markustól. – Szívesen látnálak újra benneteket vacsorára. Mit gondolsz, Leonie ráér?

– Őszintén szólva nem tudom – felelte Markus.

– Túl sokat utazik – fűzte hozzá Irma.

– De hát ha annyira szereti a munkáját – válaszolta Markus mosolyogva. Közben belül most először érzett elégedetlenséget. Nem Leonie távolléte miatt, sokkal inkább azért, mert nem volt lehetősége arra, hogy beszéljen vele.

– Már gyerekként sem tudott nyugton maradni – sóhajtott Irma.

– Felhívom – ígérte Markus. – Hátha szabaddá tudja tenni magát. Szívesen ennék valamelyik sültedből.

– Akkor mindenképp főzők vacsorát – válaszolta Irma határozottan. – Remélem, tudod, hogy ha egyedül jössz is, szívesen látunk.

Markus bólintott, és elbúcsúzott az anyósától. Először arra gondolt, hogy azonnal felhívja Leonie-t, de azután

elhalasztotta a telefonhívást. Biztosan csak zavarná. Leonie meglehetősen ingerülten szokott reagálni, ha fontos munkája közben a férje felhívja. Nem akarta a türelmetlen hangját hallani.

Felült hát a kerékpárjára, és elhajtott, céltalanul, tanácstalanul. És pár perc múlva már nem is gondolt a feleségére.

A vacsora finom volt, Johanna áfonyatortája jól sikerült, mindkettőjüknek ízlett.

Lasse kényelmesen elhelyezkedett a télikert padján, és a stockholmi barátaival beszélgetett telefonon.

– ...holnap pedig igazi lovon fogok lovagolni – mesélte lelkesen. Valerie megvárta, amíg befejezi a beszélgetést, azután odalépett hozzá.

– Megyek egy kört biciklivel. Velem tartasz?

Lasse megrázta a fejét.

– Akkor később találkozunk – búcsúzott Valerie. Kilépett az ajtón, de eszébe jutott valami, így visszafordult.

– Mi van veled? – kérdezte viccelődve. – Nem is mondtad, hogy ne álljak szóba idegenekkel!

– Nem is kell mondanom – mosolygott Lasse is. – Vidéken vagyunk. Itt ugyan ki szólítana meg?

Valerie felnevetett, és szeretettel nézett a fiára, majd kilépett a házból, és felült a kerékpárjára. Eszébe jutott a mai találkozás Markusszal. *Hihetetlen, mennyire vágyakozom utána, pedig csak néhány napja ismerem*, csodálkozott magában.

Azon gondolkodott, merre induljon. Azután meghalotta egy legelésző ló nyerítését, és úgy döntött, hogy a közeli istállókhöz indul. Sejtette, hogy Olof istállóí lehetnek. Valóban ott találta a férfit. Látszott rajta, mennyire

örül a Valerie-vel való találkozásnak, mosolyogva köszöntötte.

– Igazán kedves öntől, hogy megtanítja Lassét lovagolni – mondta Valerie hálásan.

– Tényleg szívesen teszem. Lasse eleven fiú, és jól fogjuk érezni magunkat.

Valerie a férfi arcát tanulmányozta. Úgy tűnt, őszintén örül, hogy lovagolni taníthatja Lassét. Mégis volt benne némi gyanakvás. Tényleg csak a vidéki emberek híres segítőkészsége az, ami Olofot mozgatja? Lehet, hogy csak neki szokatlan ez a magatartás, amely Stockholmban nem tapasztalható. Igazából nincs semmi oka arra, hogy elvegye Lassétól ezt az örömet. Olof biztosan vigyázni fog rá.

A férfi talán sejtette, mire gondol a lánya, mert igyekezett megnyugtatni, hogy nem kell aggódnia a fiáért, nagyon fog vigyázni rá. Valerie megnyugodva szállt fel a kerékpárjára, és a kavicsos úton elindult a vízpart felé.

Olof mosolyogva nézett utána. Bár nem mondta ki, nemcsak a lovak miatt voltak fenntartásai Valerie-nek, hanem miatta is. De nem vette tőle rossz néven. A lánya idővel látni fogja majd, hogy bízhat benne. Mélyet lélegzett. Ahogy Valerie eltűnt szem elől, elővette a telefonját, és felhívta Ludvigot.

– Szia, én vagyok. Meg akartam kérdezni, mi a véleményed Valerie-ről.

Szinte látta a barátja arcán a mosolyt, ahogy a vonal másik végén azt válaszolta, hogy ezt egy nap után még elég nehéz lenne megmondani.

– De nagyon jó érzéseim vannak vele kapcsolatban – tette hozzá Ludvig. – Ugye azért nem fogsz mindennap felhívni, hogy róla kérdezősködj?

Olof felnevetett.

– Ugyan! De most még kíváncsi vagyok. Megérted, ugye?

Ludvig természetesen megértő volt, de hamar elbúcsúzott. Indulnia kellett, mert együtt vacsorázott valakivel. Olof elindult hazafelé. Sokféle érzés kavargott benne. Egyrészt szüntelenül rossz lelkiismeret gyötörte Irma miatt, és rettegett attól, hogy a bűne valamiképpen kiderülhet. Ugyanakkor határtalan boldogságot érzett amiatt, hogy Valerie-t és az unokáját a közelében tudhatja.

Irma a gondolataiba mélyedve hazafelé tartott. A Markuszal való találkozáson gondolkodott. Bár a veje sietett ki-magyarázni, miért lehetett Olof Fred Wagingnál, Irma mégis érezte, hogy valami nincs rendben. Érezte, hogy a férje nem mondott igazat neki.

Ráadásul az utóbbi időben megváltozott. Gyakran a gondolataiba mélyedve meredt maga elé. Többször hallotta, ahogy éjszaka a házban járkál. Az aggódó kérdéseire egyre csak kitérő válaszokat adott. Most pedig hirtelen kifejezetten boldognak látszott. Irma örült, amikor Olof virággal a kezében állított be hozzá az üzletbe, de a Markustól megtudott információ hamis színben tüntette fel a történetet. Olyan sok éve ismeri már a férjét! Tényleg lenne oka gyanakodni?

Hirtelen eszébe jutott, hogy valamilyen kifogással felhívja Fred Wagingot, hogy kiderítse, egyáltalán járt-e ott Olof. De gyorsan elvetette az ötletet. Méltatlannak találta, hogy a férje után kémkedjen. De elhatározta, hogy figyelni fogja. Mindegy, milyen okból tette, fáj neki, hogy feltételezhetően hazudott. *Mit teszek majd, ha bizonyosságot nyer, hogy Olof nem mondott igazat?*, tépelődött magában. És mi lesz, ha kiderül, hogy nem csupán hazudott, hanem esetleg

vissza is élt a bizalmával? A gondolat, hogy elveszítheti Olofot, szinte elviselhetetlennek tűnt. De nem tudta, mi az, amit még meg tudna bocsátani neki.

Szerette a férjét. Nem úgy, ahogy az első napon, hanem egész másfajta intenzitással. Fiatalkori szerelmük, az a szenvedélyes érzés bensőséges érzelmmé alakult át.

Minél tovább gondolkodott rajta, annál erősebbé vált benne az érzés, hogy a férje zavarodottságának valami köze lehet ahhoz az ügyvédnőhöz, aki most a tóparti házukban lakik. Akinek még csak a fiát, Lassét ismeri.

Ideje megismerkedni az édesanyjával is, határozta el magában.

Ahogy hazaért, döntött is. Felhívta a tóparti házat, de az asszony helyett a fia vette fel a kagylót, és elmesélte, hogy az anyja kerékpározni indult.

– És hol lehet Olof? – ütötte szíven a gondolat Irmát.

Gyorsan összeszedte magát, és elhessegette a szörnyű gondolatot. Barátságosan elbeszélgetett a fiúval, és következő napra meghívta őket vacsorára. Látni akarta Olofot ezzel az ügyvédnővel együtt. Hátha akkor többet megtud majd.

Valerie tisztában volt azzal, hogy vissza kellene fordulnia. Le kellene már feküdniük. De olyan jó érzés volt a vízparton ülni, hogy egyszerűen nem vitte rá a lélek, hogy felálljon és hazamenjen.

Visszatért oda, ahol Markusszal találkoztak. Leült egy lapos sziklára, amely természetes ősi falat képezett a víz és a szárazföld között. Az esti égbolt tükröződött a víz felszínén.

Valerie nem hallotta, ahogy Markus odalépett hozzá.

– Örülök, hogy látlak – mondta, és leült a nő mellé olyan szorosan, hogy a testük összeért.

– Én is örülök, hogy látlak – válaszolta Valerie, majd elakadt a lélegzete. A férfi odahajolt az arcához, és az ajka a szájához közeledett.

– Már nem is tudom, hogyan kell az ilyet csinálni – szólalt meg Valerie halkan.

– Mit? – kérdezte Markus ugyanolyan halkan.

Valerie rekedten felnevetett.

– Hogy hogyan megy ez férfi és nő között. Nem számítottam rá, hogy még egyszer találkozom egy olyan férfival, amilyen te vagy.

– Olyan férfival?

– Olyasvalakivel, aki így felkavar.

Valerie látta a csillogást a férfi szemében, érezte a kezét az arcán és a száját az ajkán. Markus gyengéden megcsókolta, azután kiegyenesedett.

– Valerie, mondanom kell neked valamit. Én... – kezdte, de azután elhallgatott.

Valerie nem akarta hallani, amit mondani akart. Legalábbis ebben a percben nem. Csak arra vágyott, hogy a férfi átölelje és megcsókolja. Odahajolt hát hozzá, gyengéden megfogta a férfi nyakát, és magához húzta.

Markus halkan felsóhajtott, és magához szorította. Az ajkával megérintette a száját. Valerie érezte a férfi szenvedélyét. Ujjjaival beletúrt Markus hajába, és szenvedélyesen viszonzta a csókjait. Körülöttük minden megszűnt létezni: csak ők voltak, és a tenger zúgása.

Irma az asztalnál ült, és krumplit hámozott, amikor Olof hazaért.

– Hát itt vagy végre! – szólalt meg enyhe szemrehányással a hangjában. – Minden rendben volt?

Olofon látszott, hogy a gondolatai máshol járnak. Oda-ment a szekrényhez, és kivett egy poharat.

– Tessék? – kérdezte szórakozottan.

Irma csendben tovább dolgozott, bár az idegei pattanásig feszültek.

– Valamit meg akartál beszélni Freddel – mondta mintegy mellékesen.

– Persze, Freddel, igen... – nyilvánvaló volt, hogy megfeledkezett korábbi kifogásáról. Egyértelmű volt, hogy hazudott Irmának.

– Igen..., igen... – hebegte zavartan –, minden rendben. Fred régi ügyfél, nem lesz vele gond.

Irma úgy érezte, mintha kést szúrnának belé. A vágást nem érzi az ember azonnal, de a fájdalom valamivel később teljes erővel vág bele az emberbe. Amennyire tudta, összeszedte magát.

– Örülök – bökte ki nagy nehezen. Egymás után hámozta a krumplikat, mintha más nem lenne a világon. Hallotta, ahogy Olof kinyitja a hűtőszekrény ajtaját, kivesz egy üveget és kinyitja. A szeme sarkából látta, ahogy állva tölt magának, azután iszik egy kortyot. Nem ült le, csak nyugtalanul járkált fel-alá.

Irma várt, amíg úgy nem érezte, hogy meg tud szólalni.

– Azt tervezem, hogy holnap megint áthívom Markust és Leonie-t vacsorára. Markusszal már beszéltem, remélem, hogy Leonie is el tud jönni.

– Az jó lenne – felelte Olof, de látszott, hogy a gondolatai máshol járnak.

– Mit gondolsz, minden rendben van közöttük? – kérdezte Irma.

Azt szeretne volna kérdezni, hogy kettőjük között rendben van-e még minden. Kínozta a kérdés, de nem merte

feltenni. Félt a választól, amely az egész életét romba döntheti.

Úgy tűnt, Olof nem osztja a kételyeit.

– Persze, hogy minden rendben van – válaszolta nyugodt hangon. – Mindketten nagyon sokat dolgoznak. Ez még a legjobb házasságban és előfordul. Ne aggódj, szerintem ők az ideális pár.

Irma hallgatott. Létezik egyáltalán olyan, hogy ideális pár? Mindig hitt abban, hogy ő és Olof közel állnak ehhez. De a benne támad kétely egyre csak nőtt.

Figyelmesen nézte a férjét, majd megszólalt.

– Az új bérlőinkkel is beszéltem.

Látta, ahogy Olof enyhén összerándul.

– A bérlőinkkel? – hebegte zavartan.

– Igen, a fiúval és az anyjával. Nincs kifogásod ellene, ugye?

Olof arc kifejezésén látszott, hogy nem örül a hírnek. *De ilyen könnyen nem szabadul*, gondolta Irma.

– Már meg is hívtam őket vacsorára – folytatta. Arról hallgatott, hogy csak Lasséval beszélt.

Figyelmesen nézte Olofot, és látta, ahogy vívódik. Olyan sok éve együtt vannak már, ismeri a férjét, és tudja, mikor nem mond igazat.

– Persze, nincs kifogásom ellene. Épp ellenkezőleg – mondta Olof vontatottan. – Épp most költöztek ide, és bizonyára örülnek, hogy megismerhetnek a városban néhány embert.

– Én is erre gondoltam – válaszolta lassan Irma, majd felállt a székről, és valami kifogással kiment a konyhából. Nem bírta tovább Olof jelenlétét. Félt, hogy kitör belőle a kérdés, hogy miért hazudik neki. De a haragjánál nagyobb volt a félelme a következményektől, ha kérdőre

vonja a férjét. Elhatározta hát, hogy összeszedi magát, és továbbra is figyelni fogja Olofot. A holnapi vacsoránál bizonyára kiderül az igazság.

Markus hazáig kísérte Valerie-t. A háztól kicsit távolabb szálltak le a kerékpárról. Egy pillanatig még kettesben akartak maradni.

– Köszönöm, hogy hazakísértél – mondta Valerie.

– Nem bocsátottam volna meg magamnak, ha eltévedsz – mosolygott a férfi.

– Ez velünk, nőikkel gyakran megtörténik – válaszolta az asszony szintén mosolyogva. Soha nem jutott eszébe, hogy ilyen előfordulhat vele. Magabiztos, sikeres nő volt, aki két lábbal állt a földön.

– Szerencse, hogy találkoztunk – mondta Markus gyengéden. – Boldog vagyok, hogy Boxenbergbe jöttél.

– Igen, én is örülök.

Valerie a férfi nyaka köré fonta a karját, és hozzásimult. Markus szorosán átölelte, majd hosszan és bensőségesen megsókolta. A szenvedély magával ragadta őket. Valerie szédült, amikor Markus eleresztette.

– Nem érzed úgy, hogy egy kicsit túl gyorsan haladunk? – kérdezte zihálva.

– Olyan rossz érzés? – mosolygott Markus.

Valerie megrázta a fejét.

– Igazából nem, eltekintve attól, hogy alig állok a lábamon, és a szívem zakatol. Valójában nagyon jó érzés.

Végül kibontakozott az ölelésből. Ha Lasse nem lenne, ma este nem engedné el a szerelmét.

De későre járt, és nem akarta a fiát tovább egyedül hagyni.

– Kár, hogy nem hívsz meg kávéra – húzta magához még egyszer Markus. – Elfogadnám a meghívást.

Valerie megcsókolta, de közben nevetve rázta meg a fejét.

– Ráérünk még...

Valerie bement a házba, és becsukta maga mögött az ajtót, de egy pillanatig megfordult a fejében, hogy mégis behívja a férfit.

– Minden rendben, mama? – szólalt meg Lasse mögötte.

A fiú csodálkozva nézett rá. Valerie arra gondolt, hogy hiába voltak óvatosak, Lasse talán mégis megláthatta őket.

– Persze, minden rendben – mondta az asszony zavartan, és felkapcsolta a villanyt.

Lasse szótlánul figyelte.

– Miért nem vagy még pizsamában? – próbálta az anyja elterelni a figyelmét.

– Irma Wilander telefonált – mondta a gyerek. – Olof felesége – folytatta olyan hangon, mintha az anyjának nehéz lenne a felfogása. – Meghívott bennünket holnapra vacsorára.

– De hát én nem is ismerem! – szólt Valerie meglepődve.

– Én viszont ismerem, és Olofot mindketten ismerjük – zárta le a vitát Lasse. – Már igent mondtam neki. Délután találkozunk az istállónál, és este elmegyünk hozzájuk vacsorára.

Valerie a meglepetéstől szóhoz sem jutott. De mit is mondhatott volna, amikor Lasse kész tények elé állította.

– Ez fontos, ha az ember új helyre költözik – magyarázta Lasse komoly arccal, de a szemében látszott a huncutság. – Kapcsolatokat kell kialakítani.

– Jó, hogy ilyen okos vagy – adta be a derekát Valerie mosolyogva. – Rendben, tőlem köthetünk új ismeretségeket. Hány órára vagyunk hivatalosak?

– Irma azt kérdezte, jó-e nekünk a nyolc óra.

– És mit válaszoltál neki? Na jó, de csak mert holnap péntek, és másnap nincs iskola. Nyolcra odamegyünk Wilanderékhez, legalább nem kell főzőm. Most pedig indíts az ágyba! – parancsolta, és jóéjtpuszit adott Lassénak. Azután mosolyogva nézte, ahogy fia kimegy a szobából.

Valerie-nek jólesett, hogy bár nem ismerik egymást, Irma Wilander meghívta őket vacsorára. Kár, hogy holnap este nem lesz alkalma Markusszal találkozni.

Markus hosszasan nézett Valerie után, miután az asszony bement a házba. Ott állt még egy ideig, és az ajtót bámulta. Azután felszállt a kerékpárjára, és hazakerekedett.

Valerie házára gondolt, a kiszűrődő fényre. A saját háza csendes és sötét. Senki nem várja otthon. A felesége távol van, gyerekei nincsenek. Mindig is vágyott családra, de Leonie nem akart gyereket.

Markus régen megbékélt már Leonie gyökeresen eltérő életfelfogásával, és a sajátját is ennek rendelte alá. Mindkettőjüknek megvolt a munkája, amely kitöltötte az életüket. Leonie-nak nyilvánvalóan nem is volt szüksége másra. És mindeddig Markus is meg volt győződve arról, hogy ez az élet kielégítő a számára.

Mostanra azonban rájött, hogy többet akar. Családot, társat, aki valóban mellette áll és együtt él vele.

Leonie lélekben gyakran akkor sem volt jelen, ha épp otthon tartózkodott. A gondolatait valamelyik következő

megbízása foglalta le, vagy a cikk, amelyen éppen dolgozott. Eddig ez sem zavarta Markust.

Ahogy a sötét házhoz ért, felsóhajtott. Letette a kerékpárját, és a nyírfa alatti kerti padhoz lépett. A lombok között susogott az esti szél. Besötétedett, csak a hold fénye vetett egy világos sávot a Balti-tenger vizére.

Hátradőlt, és eszébe jutott az a nap, amikor Leonie-val megvették a házat. Nevettek, amikor elképzelték, hogy idős házaspárként itt ülnek majd, elmerülve az emlékeikben. Akkor még nem tudhatták, hogy közös emlékek csak közös tapasztalatokból jöhetnek létre.

Markus elővette a mobiltelefonját, és Leonie számát hívta. Úgy érezte, beszélnie kell vele. Még hozzá most azonnal!

Szokás szerint csak a hangposta jelentkezett.

Markus türelmetlenül végighallgatta a bejelentkező szöveget. A sípszó után végre beszélhetett.

– Leonie, én vagyok az – mondta rekedten. – Komolyan gondoltam, hogy beszélünk kell. Úgy érzem, becsapjuk magunkat. És én nem akarok továbbra is így élni. Hívj vissza, ha meghallgattad! Mindegy, milyen későn.

Miután letette a telefont, még sokáig a padon ült. De Leonie nem jelentkezett.

Útban hazafelé Valerie vett egy csokor virágot Irma Wilandernek. Lasse már otthon volt, amikor betoppant a házba, és lelkesen mesélt a lovaglásról. Valerie boldog volt, hogy a fia ilyen jól érzi magát Boxenbergben. Eddig egy szóval sem mondta, hogy hiányozna neki Stockholm.

Valerie gyorsan lezuhanyozott, és gondosan megszárította a haját a tükör előtt. Ahogy a hajszárítót ki akarta húzni a konnektorból, észrevette, hogy a mobiltelefonja,

amelyet a mosdókagyló mellett álló kosárra tett, villog. SMS-e érkezett. Kíváncsian nyitotta meg az üzenetet.

Olyan szívesen találkoznék ma este veled, de sajnos nem tudok. Holnap kereslek. Markus

Valerie elgondolkodva mosolygott.

– Pont jó – mondta a tükörképének. – Ma én sem tudnék találkozni veled.

Épp válaszolni akart Markusnak, amikor Lasse bedugta a fejét az ajtón.

– Tudod, hány óra van, mama? – kérdezte türelmetlenül.

– Rögtön kész vagyok. – Valerie úgy döntött, hogy később válaszol Markusnak, amikor hazajöttek Wilandertől, és Lasse már ágyba kerül.

– Jöhetek zuhanyozni? – sürgette Lasse.

– Persze.

Lasse sokatmondón nézett az anyjára. Amikor Valerie nem reagált, határozottan rászólt.

– Kimennél?

Valerie teljesítette a kívánságát, és kiment a fürdőszobából. Elgondolkodva keresgélt a ruhásszekrényében. Egyik napról a másikra megváltozott minden. Lasse bezárja magára a fürdőszoba ajtaját, és már nem vetkőzik le az ő jelenlétében. A serdülőkor első jelei. Felsőhajtott. Igen, a gyerekek felnőnek. Csak kár, hogy ennyire gyorsan.

Irma épp végzett a terítéssel. A legszebb étkezészetét vette elő, végezetül pedig friss virágot és gyertyát tett az asztalra. Nagyon elégedett volt az eredménnyel. Az egész házban érezni lehetett az aszalt szilvával töltött sült csábító illatát.

Ekkor Leonie viharzott be a szobába, mint mindig, most is energikusan. Átölelte az anyját.

– Szia, anya. Én vagyok az utolsó?

Irma felnevetett.

– Épp ellenkezőleg – válaszolta kedvesen. – Kivételesen te vagy az első. Örülök, hogy sikerült eljőnnöd.

– A bírói szövetség feloszlatta magát, és majd két hét múlva alakul újjá – magyarázta. – A hír mindenkit meglepett, mi meg örültünk, hogy hazamehetünk. Mindig egy rossz szagú tornateremben ülészek – fintorgott Leonie. – Szörnyű egy hely!

Végignézett az ünnepien megterített asztalon.

– Te jó ég! Ki mindenkit várunk?

– Rajtatok kívül meghívtam az új bérlőinket is. Egy ügyvédnőt, aki Ludvig Stekkelsonnál dolgozik, és a fiát.

Mindezt sikerült szenvtelenül kimondania. Legalábbis Leonie nem vett észre semmit. Irma tudta, hogy bízhat lányában, aki szeret barátkozni, és bizonyára nagyon kíváncsi a fiatal, új ügyvédnőre.

Wilanderék háza nem volt messze. Lasse és Valerie a kavicsos úton lépdelt a lemenő nap fényében. Az út menti mezőket napraforgók tarkították. Egy erdős terület mögött végre megpillantották vendéglátóik villáját, amelyet szépen gondozott kert vett körül. A kert egészen a vízpartig húzódott.

Lasse fürgén előreszaladt és becsengetett.

Irma Wilander nyitott ajtót, és szívélyesen köszöntötte Lassét. Majd a két nő bemutatkozott egymásnak. Úgy tűnt, Irma örül a virágcsokornak. Bár nagyon barátságosan viselkedett, Valerie mégis észrevette rajta, milyen figyelmesen nézi őt. Követte Irmát a folyosón át az étkezőbe. A lakás helyiségei világosak és barátságosak voltak. A be rendezés nemes és ízléses, egyáltalán nem hivalkodó.

Az ebédlőben egy vele nagyjából egykorú nő lépett oda hozzá. Ő is elegáns ruhát viselt, csinos arcát sötét fürtök keretezték.

– Üdvözlöm, Leonie vagyok, a tulajdonosok lánya – szólalt meg Leonie barátságosan mosolyogva. Valerie azonnal szimpatikusnak találta.

– Üdvözlöm, Leonie. Valerie Borg vagyok – mutatkozott be.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondta Leonie. – Hallottam, hogy Ludvig felvette önt az irodájába. Igazából féltékenynek kellene lennem önre – fűzte hozzá.

– Hogy érti? – kérdezte Valerie csodálkozva.

Leonie felnevetett. Az arcában és a tartásában volt valami ismerős, amit nem tudott hová tenni.

– Évekkel ezelőtt gyakornoknak jelentkeztem hozzá, hogy lássam, jó választás lenne-e számomra a jogi pálya. De Ludvig esélyt sem adott nekem. Kategorikusan kijelentette, hogy a jog nem nekem való. Ahogy ő mondta, túl száraz és unalmas. Azt mondta, én másban vagyok jó. Így hát soha nem dolgozhattam nála, és emiatt ki sem derülhetett, hogy milyen ügyvéd lett volna belőlem. Kár értem!

Leonie felnevetett, és a vendég is vele nevetett.

Annyira azért nem látszik boldogtalannak, állapította meg Valerie magában. Úgyhogy biztosan nem érintette túl mélyen a visszautasítás.

Csak most vette észre Olof Wilandert az ajtóban. A férfi mosolygott, és hol őt, hol Leonie-t nézte. Amikor a tekintük összetalálkozott, Olof hozzájuk lépett, és Leonie vállára tette a karját.

– Igen gyorsan kiheverte a kudarcot – mondta szeretettel, és közben büszkén nézett a lányára. – Most azt

csinálja, ami neki való, és amit szeret. Sportriporterként dolgozik. Ő az egyik legjobb az országban.

Valerie-t hirtelen szomorúság fogta el. Bárcsak ő is átélhette volna valaha ezt a pillanatot, hogy az apja büszkén átöleli!

– Örülünk, hogy eljöttök, Valerie – szólalt meg Olof, és Lasséhoz fordult. – Szia, Lasse – kacsintott kedvesen a fiúra.

Lasse arca ragyogott a boldogságtól.

– A fia ma úgy ült a lovon, mintha egész életében mást sem tett volna – fordult Olof Valerie-hez. – Ön is így rajong a lovakért?

Valerie megrázta a fejét.

– Sem én, sem az apja nem lovagoltunk. Fogalmam sincs, kire ütött.

Valerie hallotta, ahogy a háta mögött valaki belép a szobába.

– Végre mindannyian együtt vagyunk, úgyhogy vacsorázhatunk is – szólalt meg Irma.

Valerie megfordult. A szíve nagyot dobbant, amikor felismerte a férfit.

– Markus! – szólt meglepetten.

Olof csodálkozva nézett rá.

– Már ismeri a vejemet? Akkor nem szükséges bemutatnom.

Valerie körül egy pillanatra megszűnt létezni a világ. A veje? Markus Hansen Olof veje? Ő Leonie férje?

Markusra meredt, és a férfi is csodálkozva nézett rá. Láta Markus szemében ugyanazt a döbbenetet, amit maga is érzett. Valerie igyekezett összeszedni magát. Úgy tűnt, a többiek nem vettek észre semmit, miközben már az asztal körül gyülekeztek.

– Üljetek le! – invitált mindenkit Irma. – Kihűl a vacsora.

– Igen..., máris... – dadogta Valerie. Szeretett volna elfutni, messze el innen. Hirtelen nem bírta elviselni ezeket az embereket, zavarta a nevetésük és a hangjuk.

Ki kell mennem, legalább egy pillanatra, hogy összeszedjem magamat, gondolta kétségbeesetten.

– Csak kezet szeretnék még mosni – nyögte ki nagy nehezen.

Olof felajánlotta neki, hogy megmutatja a fürdőszobát, de Markus gyorsabb volt. Hirtelen elkapta Valerie karját, és a nő nem akart feltűnést kelteni azzal, hogy védekezik.

– Valerie, én... – szólalt meg a férfi, mihelyt hallótávolságon kívül kerültek. Valerie azonban a szavába vágott, és rideg hangon megkérdezte, hol találja a fürdőszobát.

Markus rámutatott egy ajtóra, Valerie pedig eltűnt mögötte. Becsukta az ajtót maga mögött, és a könnyeivel küszködött.

Hideg vizet engedett az alkarjára, de attól sem csillapodott a fájdalma. Ahogy belenézett a tükörbe, alig tudott magán uralkodni. Látta a szemében a fájdalmat, a csalódást és a mélységes szomorúságot. Halkan felsóhajtott.

Ne!, parancsolt magára. *Ne sírj! Miután Dag elment, megígérted magadnak, hogy többé nem fogsz férfi miatt sírni. És ami még fontosabb: egy másik nő sem fog miattad sírni azért, mert elvetted tőle a férjét.*

Valerie mélyeket lélegzett. *Csak ezt az egy estét kell kibírnod!,* nyugtatta magát. *Csak ezt az egy estét úgy, hogy ne vegyen észre senki semmit. Azután véget vetsz ennek a románcnak.*

De annyira fáj a szíve! Gyorsan az ajkába harapott, hátha a testi fájdalom csillapítja a lelki fájdalmát, de az sem segített. Nem bujkálhat tovább a fürdőszobában. Ki kell

mennie, vissza kell ülnie az asztalhoz, és jó képet kell vágnia ehhez a fájdalmas játékhoz.

Csak ezt az egyetlen estét kell végigjátszanod!, bátorította magát még egyszer. *Minden rendben lesz, és senki nem fog észrevenni semmit.*

Azután kiegyenesedett, megnézte magát a tükörben, majd kilépett a fürdőszobából. Remélte, hogy Markus már visszament az étkezőbe. De a férfi ott várt rá, és elállta az útját.

– Nem kellett volna megvárnod, visszatalálok egyedül is – mosolygott rá Valerie hidegen.

Azzal ki akart térni Markus útjából, de ő megfogta a karját.

– Kérlek, Valerie, várj! – mondta hevesen. – El akartam neked mondani! Többször megpróbáltam beszélni neked Leonie-ról.

– Most már tudom – válaszolta Valerie hidegen. – Szerencsére idejében tudtam meg.

Markus nem engedte el a karját, a tekintetével az asszony tekintetét kereste.

– Nem mondtam el neked, ez igaz. De ez nem jelenti azt, hogy ami köztünk történt, az nem számítana.

– A kerékpározásra gondolsz? – kérdezte Valerie fölényesen. – Igen, kedves volt tőled, hogy megmutattad a környéket. Köszönöm. De tegyünk most már úgy, mintha mi sem történt volna.

Markus arca falfehérré változott. Látszott rajta, mennyire megdöbbenik Valerie szavai.

– Ugye ezt nem gondolod komolyan! – szólt megdöbbenve.

Valerie még soha semmit nem gondolt ilyen komolyan. A szeme összeszűkül, ahogy beszélni kezdett.

– A házasságom azért ment tönkre, mert egy nő a férjem és közém állt – mondta elkeseredetten. – Én sosem tennék ilyet! Sohasem adtam volna esélyt neked, ha tudom, hogy nős vagy.

– Úgy terveztem, hogy még ma beszélek Leonie-val – folytatta Markus feldúltan. – Meg akartam mondani neki, hogy ez így nem mehet tovább. Kérlek, Valerie, értsd meg! Először vele akartam tisztázni a dolgot, és utána rögtön...

– De te egy másik nő férje vagy! – vágott közbe dühösen Valerie. – A többi nem érdekel.

– Szeretlek, Valerie! Csak most jöttem rá, hogy mindig is olyan nőre vágytam, mint amilyen te vagy – mondta Markus esdeklőn.

Valerie hallani sem akarta a szavait. És még kevésbé akarta azt, hogy azok bármilyen érzést keltsenek benne, bármilyen nehezebbé is esett keménynek és ridegnek mutatkoznia.

– Soha nem leszek az az ok, amiért egy házasság tönkremegy – jelentette ki határozottan, és elindult az ebédlő felé. Markus ezúttal nem tartotta vissza.

Valerie csak nagyon nehezen bírta ki az estét. A vacsora bizonyára finom lett volna, de az ő torkán keservesen csúsztak le a falatok. Kínosan mosolygott, mintha az élete függött volna ettől. Szerencsére Leonie olyan sokat mesélt a munkájáról, hogy senkinek sem tűnt fel a vendég zavart viselkedése.

Valerie folyton magán érezte Markus tekintetét, de nem nézett vissza rá.

A vacsora végre véget ért. A vendégek végre elköszönhettek.

– Köszönjük a szép estét, Irma. A vacsora mennyei volt – mondta Valerie udvariasan.

– Örülök, hogy ízlett – udvariaskodott Irma is, miközben Valerie arcát vizslatta. Ha az asszony már az este kezdetén nem nézte volna olyan figyelmesen, Valerie meg lett volna győződve arról, hogy Irma észrevett valamit abból, ami közöttte és a veje között történt.

Ekkor a tekintete Leonie-ra tévedt, aki a szülei mögött kilépett az ajtón. Valerie-nek rossz volt a lelkiismerete, ahányszor csak Markus feleségére nézett. Sajnálta őt. Olyan boldog és gondtalan. Fogalma sincs arról, hogy az estét egy olyan nő társaságában töltötte, akinek hajszál híján viszonya lett a férjével.

Jó, hogy idejében megtudtam az igazságot, gondolta Valerie keserűen. De ez a felismerés nem enyhítette a fájdalmát. Már alig tudta visszatartani a könnyeit.

Lasse mit sem sejtve a segítségére sietett.

– Köszönjük! – fordult Irmához. – Még soha nem ettem ilyen finom csokoládés süteményt!

Irma felnevetett, és megsimogatta a fiú haját.

– Jó éjszakát! Jó utat hazafelé!

– Holnap öt órakor találkozunk az istállónál – emlékeztette Olof Lassét.

Valerie hálásan nézett rá.

– Nem túl megterhelő ez önnek? – kérdezte.

Olof megrázta a fejét, Lasséra kacsintott, és trefásan így szólt.

– Ez a férfiak dolga. Bízva csak ránk!

Valerie látta, ahogy fia arca sugárzik a boldogságtól, és bólintott. Nem fog beleszólni. Lasse csak lovagoljon Oloffal. De holnap világosan elmagyarázza a fiának, hogy nem fogadhat el meghívást anélkül, hogy vele megbeszélte volna.

Irma és Olof szorosan egymás mellett állt a bejárati lépcsőn. Irma élvezte, hogy férje átöleli a vállát, miközben mindketten Valerie és Lasse után néznek. Irma örült, hogy meghívta őket vacsorára. A félelme, hogy Valerie veszélyt jelenthet a házasságára, egyszer s mindenkorra elpárolgott.

– Tetszenek nekem – szólalt meg Irma. – És ez a fiú...
Örülnék, ha ilyen unokám lenne – fűzte halkan hozzá.

Olof nem szólt egy szót sem, csak szorosan magához szorította a feleségét. Irma úgy érezte, rájött arra, hogy mi vonzotta úgy Olofot az új bérlő házához. Bizonyára a fiú, akiben mintha az unokáját látná.

Sosem beszéltek róla, de mindketten tudták, hogy Leonie nem fogja őket unokával megajándékozni. A lányuk hektikus életébe nem illett bele egy gyerek. Irma most először érezte, hogy mennyire sajnálja ezt. Bizonyára Olof is így érez.

Egymásba karolva mentek be a házba, azután elbúcsúztak Leonie-től és Markustól, akik már félig leszedték az asztalt, és a tányérokat kihordták a konyhába.

Leonie a hazafelé vezető úton élénken gesztikulálva mesélt. Úgy tűnt, nem veszi észre a férje szótlanágát. Pedig Markus nem válaszolt a kérdéseire. Nem is igazán figyelt rá.

Az este nagyon nehéz volt a férfi számára is. Értette és jogosnak érezte Valerie csalódottságát, dühét. Beszélnie kellett volna neki a házasságáról. Próbálta is, de mindig félt attól, hogy elriasztaná Valerie-t. Most már tudta, hogy jogos volt a félelme.

De amit a szeretett nőnek mondott, az igaz volt. Először Leonie-val akart beszélni. Meg is próbálta tegnap este. De a felesége nem tartotta fontosnak, hogy visszahívja.

– Kellemes este volt – mondta Leonie, amikor hazatértek, és Markus előtt belépett a nappaliba.

– Iszunk valamit? – kérdezte.

Markus követte.

– Megkaptad az üzenetemet?

– Azt, hogy beszélni akarsz velem? – kérdezte az asszony nyugodt hangon.

Leonie kivett két borospoharat a szekrényből, és leemelt egy üveg vörösborot a hűtőszekrény melletti polcra. Azután letette a poharakat az asztalra, és felbontotta az üveget.

– De, megkaptam – mondta, mintegy mellékesen. – Nagyon fontosnak tűnt.

Markus érezte, ahogy növekszik benne a düh. Leonie hallotta a hangján, hogy milyen fontos ez neki, mégsem hívta vissza. Összeszedte magát, és nagy önuralommal megszólalt.

– Azt gondoltam, képes vagyok így melletted élni anélkül, hogy bármi közünk lenne egymáshoz.

Leonie felnézett, azután bort töltött a poharakba. Markus érezte, hogy most kezdett el figyelni rá.

– Igen, kedveljük egymást – folytatta a férfi szomorúan. – De nincs szükségünk egymásra. Mindig vágytam arra, hogy egyszer majd összenőjünk, egy párrá váljunk, és közösen éljük az életünket.

Leonie odanyújtotta neki az egyik teli poharat.

– Mert nem így csináljuk? – kérdezte komolyan.

Markus megrázta a fejét.

– Nem. Csak egymás mellett élünk, és mindketten a magunk útját járjuk.

– Én azt gondoltam, jó így neked – mondta Leonie. Látszott rajta az őszinte meglepődés. – Nem vagyunk

olyan romantikusak, hogy mindennap örök szerelmet esküdjünk egymásnak.

– Ez így rendben is volt – mondta Markus halkán. – Jól érzem magam veled és a családdal. De ez nekem már nem elég.

Miközben beszélt, Leonie lassan odalépett hozzá, és megállt előtte. Szeretettel nézett a férje szemébe, és végre megértette, mi történt.

– Te beleszerettél valakibe – állapította meg minden pátoz nélkül. Nem tűnt úgy, hogy megrázta volna a hírt.

– Igen – erősítette meg Markus. – Megbeszéltük, hogy ha egyikünk találkozik valakivel, akivel szeretne elkezdni egy kapcsolatot... – Itt elhallgatott.

– ...akkor elengedjük egymást – fejezte be a mondatot az asszony.

Egy ideig csak hallgattak.

– Nem gondoltam, hogy megtörténhet – szólalt meg végül Markus. – És most még nem tudom, hogyan tovább. Csak azt tudom, hogy nem vagyok képes úgy élni tovább, ahogy eddig éltünk. Szabad akarok lenni. – Elhallgatott, majd halkán hozzátette. – Egy másik nővel.

Egy pillanatig az volt az érzése, hogy mégis fáj Leonie-nak a vallomása. Szemei gyanúsan csillogtak.

– Valerie az, ugye? – kérdezte Leonie.

Markus bólintott.

– Igen – mondta halkán.

Leonie elfordult, megkerülte az asztalt, és leült a túloldalon. Markus is leült, és kinyújtotta a kezét a felesége felé.

– Nem akartalak megbántani.

Leonie lassan megrázta a fejét.

– Nem bántottál meg – szólalt meg. Csak szomorú vagyok, mert nem úgy alakultak a dolgaink, ahogyan elterveztük. Kezdetben tényleg azt hittem, hogy szeretlek, és hogy viszonzszeretsz.

Markus szeretettel mosolygott rá.

– Igen, én is meg voltam győződve arról, hogy szeretlek. És szeretlek is, Leonie, de nem úgy, ahogy egy férfi szerethet egy nőt. Inkább olyan vagy nekem, mintha a húgom lennél. Valódi vágy és szenvedély soha nem volt közöttünk.

– Hiányozni fogsz – szólalt meg Leonie halkán. – És épp ez az, ami annyira elszomorít.

A férfi az asztal fölött megfogta a kezét.

– Mindig itt leszek neked – ígérte.

Leonie hálásan mosolygott, de közben Markus arcát vizsgálta.

– Ez az este furcsa lehetett neked – folytatta gyengéd hangon. – Biztosan nem volt könnyű úgy tenned, mintha semmi nem lenne köztetek.

Elhallgatott, majd egy pillanat múlva finoman elmosolyodott.

– Valerie-t nagyon szimpatikusnak találom.

Markus elmosolyodott egy pillanatra, de azután elkomorult az arca.

– Nem akarok többé hazudni a szüleidnek. Nem ezt érdemlik.

Leonie felsóhajtott.

– Én is régóta tudom, hogy barátságon kívül nincs, nem is volt soha semmi közöttünk. De tekintettel kell lennünk a szüleimre. Nekik olyan vagy, mintha a fiuk lennél, és az apámnak szüksége van rád. Talán még jobban, mint nekem. Csak meg kell találnunk a megfelelő időpontot, hogy

elmondjuk nekik. Nagyon boldogtalan voltál velem? – nézett a férjére kérdően.

Markus megrázta a fejét.

– Egyáltalán nem voltam boldogtalan. Csak mind-
eddig nem tudtam, hogy valami hiányzik az életemből.

– És most már tudod?

Markus bólintott. Leonie megkerülte az asztalt, oda-
lépett hozzá, a kezét a vállára tette, és mélyen a szemébe
nézett.

– Örülök, és azt kívánom, hogy legyél nagyon boldog!

– Köszönöm – mondta Markus meghatottan, és szoro-
san átölelte. – Ez nagyon sokat jelent nekem.

Leonie megkönnyebbültnek tűnt.

– Talán már régen szakítanunk kellett volna. Úgy érzem,
ez számomra is egy új esélyt hozhat.

Hosszan összeölelkeztek. Markust boldogsággal töltötte
el az érzés, hogy bár a feleségét elveszítette, de a barát-
ságuk megmarad.

Valerie az ágyán ült. Többször csengett a telefonja, és
a kijelzőn egyre csak Markus neve jelent meg. Valerie nem
vette fel, és az üzeneteket is törölte anélkül, hogy elolvasta
volna őket. Ugyanezt tette a férfi e-mailjeivel is.

Ahhoz sem volt ereje, hogy levetkőzzön és lefekvéshez
készülődjön. Pedig már késő volt, éjfél is elmúlt. A teli-
hold fénye világította meg a szobáját, és a hűvös éjszakai
levegő beáramlott a nyitott ablakon.

– Valerie! – hallotta kívülről.

Felismerte Markus hangját, de nem akart vele talál-
kozni. Amikor ismét a nevét kiáltotta, nagy nehezen felállt,
és az ablakhoz lépett. A holdfényben látta, ahogy odalent-
ről néz fel az ablakára. A férfit megpillantva összeszorult

a gyomra. Nem akarta látni, és hallani sem akarta, amit mondani akart.

– Lasse már alszik. Fel fogod ébreszteni! – szólt ki fojtott hangon.

– Beszélnem kell veled! – mondta Markus esdeklő hangon.

Miért nem hallja meg, amit mondok neki?, bosszankodott Valerie. A döntése végleges volt. Nem fogja összetörni Leonie szívét. Kár minden felesleges szóért! Csak annál fájdalmasabb ez a helyzet.

– Le kell feküdnöm – szólt ki, és gyorsan becsukta az ablakot. Milyen kár, hogy a szívét nem tudja ilyen egyszerűen bezárni Markus előtt!

A hétvége eseménytelenül telt, Valerie pedig végre megnyugodott. Szerencsére Markus azóta nem jelentkezett. *Vajon miért érzem magam ennyire csálódottnak?*, töprengett az asszony.

Nem akart a férfira gondolni. Kirándulni mentek Lassével, és tanulmányozni kezdte az aktát, amelyet hazavitt az irodából.

Hétfőn Valerie egy megbízójával találkozott, hogy együtt megnézzenek egy helyet. Épp kilépett a megbízója cégétől, amikor hirtelen Olof állt meg előtte.

– Micsoda meglepetés! – mondta a férfi, de Valerie úgy sejtette, nem véletlenül találkoznak. Most először merült fel benne, hogy Olof talán szándékosan keresi az ő és Lasse társaságát, és azonnal megszólaltak benne a vészcsengők. Ezt egyáltalán nem akarta. Lassan túl sok lett neki a kedveség és a közelség. Ezenkívül Olof a Markusszal való kapcsolatára is emlékeztette. El kell kerülnie mindkét férfit, ha nyugalmat akar magának, ebben biztos volt.

– Jó napot, Olof – mondta, némi távolságtartással a hangjában. – Mit csinál itt?

Olof legyintett.

– Volt néhány találkozásom a közeli éttermekben. Az embernek néha reklámoznia kell a sörét – mondta mosolyogva. – Lenne kedve meginni velem egy kávé? Szívesen meghívnám.

Valerie belenézett Olof várakozásteli arcába. Nem volt ereje megmondani neki, hogy nem akarja vele ilyen szorosra fűzni a kapcsolatot. Mindenféle érzés kavargott benne, és úgy érezte, most nem lenne képes elmagyarázni mindezt a férfinak. Talán valamikor később, holnap vagy holnapután. Talán majd akkor, ha már nem fáj a lelke ennyire, és képes lesz barátságosan, de határozottan elutasítani. Keresett hát egy jó kifogást.

– Sajnos nem érek rá. Vissza kell mennem az irodába – mondta, majd bólintott és elsietett. Ahogy beszállt az autójába, nagyot sóhajtott. Gyötörte a lelkiismeret. Látta Olof szemében a csalódottságot. Bizonyára csak kedves akart hozzá lenni. Végül is ő nem tehet róla, hogy Valerie épp a vejébe szeretett bele.

De én sem tehetek róla, tette hozzá magában. És nem mondhatom el senkinek, mi történt. Sem Olofnak, sem Irmának, Leonie-nak főleg nem, és legkevésbé Lassénak. Stockholmban kellett volna maradnom, és élni a megszokott életemet. Ott mindketten elégedettek voltunk, Lasse és én is, gondolta fájdalmasan.

Amikor hazaért, Lasse már horgászbottal a kezében állt a stégen.

– Szia, mama – köszöntötte az anyját. Csak egy rövid pillantást vetett rá, de ez elég volt Valerie-nek, hogy belássa: Lasse ugyan elégedett volt Stockholmban, de ez

az a hely, ahol igazán boldog. Odalépett hozzá, megsimogatta a fejét.

– És van kapás? – kérdezte mosolyogva.

– De mama! Épp csak most kezdtem – nevetett fel Lasse. – Ma korábban végeztem az iskolában. Olof oda-jött, és utána rögtön indultunk lovagolni. Azt mondta, egész ügyesen ügetek.

Valerie fejében újra megszólaltak a vészcsengők. Olof az iskola előtt várt Lasséra? Az agya lázasan zakatolt.

– Azon gondolkoztam, hogy kereshetnék neked egy lovasiskolát – mondta olyan közömbösen, amennyire csak tudta.

– Micsoda? – nézett rá Lasse döbbenten.

– Nos, egy olyan egyesületet, ahol tényleg meg tudsz tanulni lovagolni. Talán ott lehet saját lovad is – próbálkozott Valerie, hogy kedvet csináljon Lassénak az ötletéhez. – És teniszezni is akartál. Mi lenne, ha megnéznéd a boxenbergi egyesületet?

– De hát Olof mindent megtanít nekem, amit tudnom kell! – válaszolta hevesen. Cseppet sem tetszett neki az ötlet.

Valerie megrázta a fejét. Mondani akart valamit, de Lasse közbevágott.

– Olof szerint az ember csak a tapasztalataiból tanul.

Olof, Olof, Olof! Valerie hallani sem akarta többé ezt a nevet! Azért jött ide Lasséval, hogy új életet kezdjenek. Olyan életet, amelyben lesz idejük egymásra. És most a Wilander család lépten-nyomon közékük furakszik.

Persze tudta, hogy nincs igaza, de már úrrá lett rajta a düh. A következő megjegyzésre, amelyet Lasse az idősebb férfi bölcsességére tett, Valerie türelmetlenül a szavába vágott.

– Hogy világos legyen: nem akarom, hogy még egyszer találkozz velem! – mondta keményen.

– De mama! – kiáltotta Lasse felháborodottan.

Valerie érezte a gyerek csalódottságát, és tisztában volt azzal, hogy igazságtalanul bánt vele. Persze Lasse magyarázatot várt, de hogy is mondhatná el neki az igazat! Szigorúan ráparancsolt hát.

– Vannak dolgok, amiket nem értesz. Azt csinálod, amit én mondok – már szinte kiabált.

– De... – ellenkezett Lasse.

– Ne beszélj vissza! – torkollta le Valerie.

Lasse megdöbbenve nézett rá, és elöntötte a düh. Ledobta a horgászbótját a stégre, majd szó nélkül elviharzott.

Valerie elkeseredetten nézett utána.

Irma nem tudta, hogy a lánya egyáltalán otthon van-e. Leonie ma még nem jelentkezett. De Markus talán otthon van. És ha nem, hát leteszi a verandára a zöldséget meg a gyümölcsöt, amit az imént vett nekik a piacon. *Biztosan örülni fognak*, gondolta magában. Ahogy befordult a sarkon, a ház nyitott ablakán át hirtelen meghallotta Markus hangját.

– Kérlek, Valerie! Ne csináld ezt! – A veje hangjában olyan mély szomorúság csengett, amely Irmát megdöbentette. Kíváncsian megállt hát, és hallgatózott.

– Legalább arra adj egy lehetőséget, hogy megmagyarázzam! Már régóta nem szeretem Leonie-t.

Irma megmerevedett. Veje szavai elviselhetetlen súlyként nehezedtek rá. Láta, ahogy Markus mobiltelefonjával a kezében az ablakhoz lép. Gyorsan visszahúzódott a ház sarka mögé.

– Már akkor beléd szerettem, amikor először találkoztunk Stockholmban – folytatta Markus halkán.

Irma nem hitt a fülének. Mintha transzban lenne, megfordult és elindult. Most már nem csak a kosár terhét kellett cipelnie...

Olof a kertben ült és az újságot lapozgatta, amikor Irma zihálva megállt az asztal mellett, és mindkét kezével az asztalra támaszkodott.

– Mit tudsz róla? – tört ki hevesen belőle.

– Kire gondolsz? – nézett rá Olof csodálkozva.

– Azt gondoltam, kedves nő – kiáltotta Irma feldúltan, és két kezével beletúrt gondosan fésült hajába. – Még a házukba is meghívtam. De csak színjáték volt az egész!

Olof megdöbbenve nézett a feleségére. Még soha nem látta ilyennek.

– Áru!d már el végre, kiről beszélsz! – mondta türelmetlenül.

Irma nem válaszolt, csak elnézett Olof mellett a semibe.

– Ugye még próbaidőn van? Akkor Ludvig indoklás nélkül felmondhat neki – mondta elgondolkodva. Azután felsóhajtott. – Talán még rendbe jöhet minden.

Olof felugrott. Eljött hát a pillanat, amitől annyi éven át félt. Egy ideig megdöbbenve, szótlánul ült. Megpróbálta összeszedni magát. De többször is neki kellett futnia, hogy meg tudjon szólalni.

– Hát rájöttél – szólalt meg halkán. – Sajnálom, nem akartam, hogy tudomást szerezz róla.

Irma meredten nézett rá, látszott rajta az értetlenség. Éles hangon megszólalt.

– Tudtad, és nem szóltál nekem róla? Azt hittem, mi mindent megbeszélünk! – kiáltotta elkeseredetten.

Olof nem tudta, mit mondjon. Kérjen bocsánatot, vagy magyarázkodjon?

– Csak... ez a dolog... – dadogta. – Egyszerűen nem tudtam, hogy... És mindez már olyan régen történt.

– Régen? – ismételte meg Irma. – Hát ez meg mit jelent sen? Mióta megy ez közöttük?

Olof lassan sejteni kezdte, hogy nem róla, hanem valami másról beszélnek. Már csak rá kell jönnie, miről van szó, úgy, hogy közben nem árulja el magát. Hirtelen elhallgatott

– Egészen pontosan én sem tudom – válaszolta kitérően. – Hogy tudad meg? – kérdezte azután. Maga is meglepődött azon, hogy milyen nyugodt a hangja.

Irma szeme megtelt könnyel.

– Véletlenül meghallottam, hogy Markus Valerie-vel beszél. Azt mondta, már régóta nem szereti Leonie-t!

Olof egy pillanatra megkönnyebbült, de azután úrrá lett rajta a megdöbbenés. Egy szót sem tudott szólani, csak Irmára meredt. Markus és Valerie! És ez az ő hibája. Az ő bűne, hogy Valerie egyáltalán létezik. És ő akarta, hogy Valerie Boxenbergbe jöjjön, pedig Ludvig már majdnem elutasította.

– Sejtettem, hogy vannak gondjaik – folytatta Irma fojtott hangon. – De azt nem tudtam, hogy ez a nő az oka. Ha elmegy innen, Leonie és Markus kapnak még egy esélyt. – Hevesen megragadta Olof karját. – Segítenünk kell a lányunknak, hogy megmenthesse a házasságát!

Olof arca megélnéült.

– Igen, persze – ismételte. A gondolatok záporoztak a fejében, és elviselhetetlen büntudatot érzett. – Ezt nem fogom engedni – ígérte meg a feleségének. Bár pillanatnyilag fogalma sem volt arról, hogyan tudná ezt a bonyodalmat anélkül megoldani, hogy bárkinek kárára legyen.

– Beszélned kell Ludviggal! – sürgette Irma.

– Igen, persze – bólintott Olof szórakozottan. Láta a végtelen kétségbeesést a felesége szemében. Átölelte.

– Ne aggódj, nemsokára elmegy. Elfelejtjük, és minden úgy lesz, mintha itt sem lett volna.

Tényleg ezt mondtam?, futott át az agyán. Lehet még valaha úgy, ahogy régen volt? Ki tudom törölni Valerie-t és a kis Lassét az emlékezetemből, mintha soha nem is lettek volna?

Tudta, hogy képtelen lesz erre. Már helyet kaptak a szívében. A sors furcsa fintora, hogy az egyik lánya most tönkreteszi a másik lánya házasságát.

Lasse egész este nem jött ki a szobájából, és egy szót sem szólt az anyához. Még jó éjszakát sem kívánt neki. Valerie letette a vacsoráját az ajtó elé. Amikor később bement Lasse szobájába, a fiú úgy tett, mintha aludna. Valerie biztos volt abban, hogy nem alszik, de inkább békén hagyta. Elhatározta, hogy másnap nyugodtan beszél vele, és megismétli azt a kérését, hogy maradjon távol Oloftól. Addig át kell gondolnia, mivel magyarázza a döntését. Nem akart hazudni neki, de az igazságot sem mondhatta el.

Ahogy a földszintre ért, újabb üzenetet kapott Markus-tól a telefonjára. Ezt is törölte anélkül, hogy meghallgatta volna.

Markusnak azonnal el kellett volna mondania az igazságot, gondolta magában. Ez a fájdalom elviselhetetlen! Csak arra vágyott, hogy a férfi végre békén hagyja.

A szabadba vágyott. A fényfüzér apró izzói meleg, derengő fénnel világították meg a stéget, olyan romantikus hangulatot teremtve, amelytől Valerie szíve csak még inkább elnehezült.

Egy kis asztalt és két széket vitt ki a móló végére. Úgy tervezte, hogy reggelire itt terít meg. Remélte, hogy tet-szeni fog Lassénak, és ezzel egy kicsit kiengesztelheti majd.

Sóhajtott, majd leült az egyik székre. Az éjszaka csodálatosan szép volt, mintha két olyan embernek lenne teremtve, akik szeretik egymást. A lámpák fényében a víz aranylóan csillogott. A part menti fák lombja visszatükrözött a víz felszínén. Az éjszakai ég alatt néhány távoli sziget sötét körvonala rajzolódott ki. A hullámok morajlása olyan volt, mint valami lüktető, ismétlődő ritmus.

Hangokat hallott a háta mögött. Azt hitte, Lasse felébredt.

– Nem tudsz aludni, drágám? – kérdezte gyengéden, anélkül hogy megfordult volna.

– Nem tehetsz úgy, mintha semmi sem lenne közöttünk – szólalt meg valaki a háta mögött.

Valerie riadtan fordította hátra a fejét. Markus állt mögötte. Invitálás nélkül leült a Valerie melletti székre, majd előrehajolt, és egyenesen az arcába nézett. Tekintete komoly és elszánt volt.

– Valerie, hagyd, hogy elmagyarázzam! – kérte nyugodt hangon. Az asszony nem válaszolt, így hát folytatta. – Leonie és én már régóta csupán egymás mellett élünk. Ez mindaddig rendben is volt, és nem volt okunk arra, hogy mások is tudjanak erről. Leonie azt tette, ami fontos neki, és én is a saját utamat járom.

Valerie figyelmesen nézett rá. Látta és érezte, hogy Markus komolyan gondolja azt, amit mond, de nem értette, miről beszél. El sem tudta képzelni, hogyan lehet így élni ilyen hosszú ideig. Szerelem nélkül, magasságok és mélységek nélkül. És közben úgy tenni, mintha boldogok lennének együtt.

– De hát ezzel becsaptok mindenkit – válaszolta szemrehányással a hangjában, és fázósan összehúzta magát.

– Talán igen – szólalt meg Markus, és egy kicsit előrehajolt. – De nekünk jó volt így. Nyugodt életünk volt, és egyenes úton haladtunk. Nem volt okunk arra, hogy bármin változtassunk. Amikor rájöttünk erre, nem akartunk másoknak fájdalmat okozni. Főleg Olofnak és Irmának nem. Annyira vágytak arra, hogy mi boldogok legyünk együtt. Azok is voltunk, csak nem úgy, ahogy ők képzelték. Tisztában voltunk azzal, hogy minden megváltozik majd, ha egy nap jön valaki, akibe valamelyikünk beleszeret. Valerie figyelmesen hallgatta, bár számára elképzelhetetlen volt egy olyan emberrel házasságban élni, akit nem szeret. A férfi szavai ugyanakkor megérintették.

– Leonie-val gyerekkorunk óta barátok vagyunk – folytatta Markus. – Mindig együtt voltunk, és egyszer csak arra gondoltunk, hogy összeházasodunk. Mindenki magától értetődőnek tartotta ezt, és mi is. Kezdetben mindketten azt gondoltuk, hogy valóban szerelem köt össze bennünket. De most már tudom, mit jelent az, ha az ember szeret valakit. Még soha nem éreztem ilyet.

Elhallgatott, látszott rajta, hogy keresi a megfelelő szavakat, amelyek leírják, mit érez. Valerie kérdően nézett rá.

– Más érzés, mint Leonie-val bármikor is... Én... arra vágyom, hogy éjjel-nappal veled lehessenek.

Megfogta Valerie kezét, aki felhagyott az ellenállással. Előrehajolt, tekintetével a férfi tekintetét kereste.

Markus állta a pillantását. Felállt és magához ölelte.

– Ez az érzés új és lenyűgöző számomra – súgta Valerie fülébe.

Az az érzés, amelyet a férfi közelsége és hangja váltott ki benne, lenyűgöző volt Valerie számára is. De maradtak kételyei.

– És nem fogod összetörni Leonie szívét? – kérdezte riadtan.

Markus nyílt tekintettel nézett rá.

– Leonie azt szeretné, ha boldog lennék. És én is azt kívánom neki. Elhiszed nekem, hogy ez az igazság? – folytatta Markus valamivel hevesebben.

Valerie hitt neki.

– Igen – szólalt meg végül, és elmosolyodott.

Markus megcsókolta. Megszűnt körülöttük minden, csak a pillanat számított.

Markus legszívesebben egész éjjel ott maradt volna, de mindketten tudták, hogy ez nem lehetséges. Nemcsak Lasse miatt, hanem mert Leonie és Markus még nem hozták nyilvánosságra a szakításukat.

Valerie ezen a reggelen mégis olyan boldog volt, mint már régóta nem. Lassénak tetszett ugyan a stégen tálalt reggeli, mégis egész reggel szótlán és zárkózott volt. Valerie ennek ellenére reménykedett abban, hogy most már minden rendben lesz köztük.

Bizakodással telve korán bement az ügyvédi irodába. A két titkárnő még nem érkezett meg, de Ludvig Stekkelson irodájának ajtaja nyitva állt, és a helyiségből hangok szűrődtek ki. Valerie halkán odalépett a nyitott irodaajtó melletti fogashoz, hogy felakassza a kabátját.

– Tudom, mit kérek tőled, de nem maradhat itt! Ludvig, el kell küldened! Különben tönkreteszi a családomat.

Valerie rögtön felismerte, hogy Olof Wilander győzködi Stekkelsont.

Előrehajolt, hogy beleessen Ludvig irodájába. A férfi az íróasztala mögött ült, Olof Wilander pedig vele szemben. Valerie gyorsan visszahúzódott, nehogy meglássák.

– Milyen indokkal küldjem el? – kérdezte Stekkelson. – Ügyes, jól végzi a munkáját.

– A próbaidő alatt nem kell indokolnod – válaszolta Olof éles hangon.

Valerie sejtette, miről van szó. Ökölbe szorult a keze. Olof Wilander bérbe adta neki a házát. De hogy képzelet, hogy beleszólhat a munkájába és az életébe? Hevesen vert a szíve, és épp, amikor eldöntötte, hogy előlép a rejtekből, és beleszól a beszélgetésbe, Stekkelson megszólalt. A hangja eddig nyugodt és megfontolt volt, most azonban szemrehányás hallatszott benne.

– Miért nem akarsz velem őszintén beszélni? Mindketten felnőtt emberek vagytok, és joga van tudni, hogy kije vagy.

– Viszonya van a vejemmel – mondta Olof elcsukló hangon.

Valerie dühe egy csapásra megdöbbenésbe és szégyenbe váltott át. Miképpen értesülhetett Olof ilyen gyorsan róla és Markusról? Hiszen neki még nem is lenne szabad erről tudnia, mielőtt Markus és Leonie...

– Én vagyok a hibás – szólalt meg Olof ebben a pillanatban. – Engedtem, hogy a szentimentális apai érzelmeim irányítsanak. Hagynom kellett volna mindent változatlanul. Valerie apa nélkül nőtt fel, és soha nem is hiányzott neki az apja. Bár néha sajnáltam, hogy nincsen kapcsolatom a másik lányommal, de jobb volt így. Mindig mindent megtettem a családomért, és most fennáll a veszélye, hogy ez a botrány mindent elsöpör.

Valerie megdöbbenve állt. A hátát a falnak vetette, és képtelen volt megmozdulni.

– Senki sem sejtette, hogy épp a vejedbe szeret bele – hallotta Stekkelson hangját.

Olof Wilander az apám! És végig tudta! És Stekkelson is tudta, csak én nem! Fogalmam sem volt semmiről.

Valerie úgy érezte, megfullad. Ki kellett mennie a friss levegőre.

Igyekezett észrevétlenül kilépni az irodából. Odakinn beszívta a friss levegőt, és szinte önkívületben indult el a part felé. Meredten nézte a hullámokat, és közben egyetlen gondolat zakatolt a fejében: *Olof Wilander az apám!*

Nem volt igaz, amit Olof mondott. Igenis hiányzott az apám! Minden iskolai előadáson, amelyen a többi gyerek szülei ott voltak. Minden születésnapon és minden karácsonykor. Olofnak fogalma sincs arról, mennyire hiányozhat az apa egy gyereknek.

Valerie sírni kezdett. Mióta az eszét tudta, hiányzott neki az édesapja. Mégis egész életében jól boldogult egyedül is. Először az apja nélkül, utána a férje nélkül. És most hirtelen nemcsak egy új férfi jelenik meg az oldalán, hanem a semmiből előkerül az apja is! Ugyanabban a városban és ugyanabban a családban. Soha életében nem gondolta, hogy ilyen megtörténhet. Szinte felfoghatatlan volt. Ha Olof tudott róla, miért nem fedte fel eddig a kilétét? És vajon mióta tud már róla?

A válasz tulajdonképpen kézenfekvő volt. És ugyanolyan fájdalmas, mint az a felismerés, hogy van apja, aki szándékosan eltitkolta a kilétét. Bizonyára félt attól, hogy mindent elveszít. Valerie, ha nehezen is, de megértette az apját.

Összerándult, amikor a mobiltelefonja megszólalt. Most nem akar senkivel beszélni. Először tisztáznia kell magában az érzéseit. Át kell gondolnia, mit tegyen most. Vajon milyen lehetőségei maradtak? Arról, hogy itt maradjon, természetesen szó sem lehet. Nem tudná elviselni, hogy nap mint nap összefusson Oloffal. Ha nem magyarázza el a fiának a helyzetet, hosszú távon nem tilthatja meg neki, hogy találkozzon a nagypapjával. *Mindössze egyetlen lehetőség maradt*, összegezte magában Valerie. El kell hagynia Boxenberget, még hozzá olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet. A legjobb, ha visszautaznak Stockholmba. Talán visszaveszik az egykori ügyvédi irodájába.

A telefon rövid idő múlva újra megszólalt. Minden csengetéskor Markus neve jelent meg makacsul a kijelzőn. A tegnapi este után nem lett volna tisztességes, ha nem veszi fel a kagylót. Végül is Markus nem tehet semmiről.

Összeszedte magát, és felvette a telefont. Markus találkozni akart vele este.

– Nem, ma nem lehet – válaszolta Valerie gépiesen. – Nem érek rá.

Hallotta a saját hűvös és rideg hangját. De most nem magyarázkodhat. Amikor Markus megkérdezte, hogy holnap találkozhatnak-e, Valerie úgy érezte, tisztáznia kell vele, mi történt. De aztán mégsem tette. Érezte, ahogy újra könnyek gyűlnek a szemébe.

– Nem tudom még – vágta rá gyorsan, és letette a kagylót.

Elkeseredetten meredt a vízre. Minden olyan zavarosnak, olyan nehéznek tűnt. Nem marad más hátra, mint elhagyni Boxenberget.

Olof elfordította a fejét. Egy pillanatra úgy hallotta, mintha egy ajtó kinyílt, azután becsukódott volna. De az ügyvédi irodában csend volt.

Ludvig hallgatagon nézett rá. Olof érezte a barátja szemében a csendes szemrehányást, és nem tudta tőle rossz néven venni.

– Megszerettem Valerie-t és Lassét – mondta halkán. – Szeretném, ha továbbra is a közelemben lennének, de nem ilyen áron.

Ludvig bólintott, de Olof ismerte a barátját annyira, hogy tudja, a bólintása nem a beleegyezés jele, hanem a megfontolása.

Markus zavartan nézett a mobiljára. Valerie-vel néhány órája még olyan közel voltak egymáshoz, most az asszony mégis visszakozott. Vajon mi történt vele? Mi okozta ezt a nagy változást?

Épp újra hívni akarta, amikor Olof megszólította a közös munkahelyükön.

– Van egy perced számodra?

– Természetesen. – Markus az íróasztala előtt álló székre mutatott, és aggódva nézett az apósára, aki kimerültnek tűnt. Az arca szürke és fáradt volt.

Olof leült, és rögtön a tárgyra tért.

– Év végén nyugdíjba vonulok.

– Tessék? – kérdezte Markus megdöbbenve.

– Jól hallottad – bólintott Olof, és csendes mosoly terült el fáradt arcán. – A jövő évtől kezdve te vezeted majd egyedül a sörfőzdét.

A hír meglepte Markust. Jól kijöttek egymással, hasonló elképzeléseik és terveik voltak. Az apósa sosem utalt arra,

hogy hamarosan nyugdíjba akar vonulni, ezért inkább megijedt a hírtől, mintsem örült volna neki.

– De miért döntöttél így? – kérdezte meglepődve. – Talán beteg vagy?

– Nem, jól vagyok – rázta meg Olof a fejét. – Csak egy kicsit fáradt vagyok. Szeretnék még egy kis örömet az életben. Lovagolni akarok. Lehet, hogy utazni is, vagy versenylovakat tenyészteni.

– De hát te nem tudsz a munkád nélkül élni!

Olof egy pillanatra elhallgatott.

– Igen, sok idősödő férfi küzd ezzel a problémával. Nem tudják a munkát elengedni, pedig valamikor át kell adni a stafétát. Örülök, hogy nyugdíjba mehetek.

Beszéd közben nem nézett Markusra.

– Tudom, hogy nálad a legjobb kezekben lesz a sörfőzde, és ez örömmel tölt el. Amikor Leonie közölte, hogy soha nem érdekelte a sörfőzde, teljesen kétségbeestem – folytatta, majd megköszörülte a torkát. – De utána szerencsére a családunk része lettél, ami nagy öröm volt mindannyiunk számára. Olyan vagy nekem, mintha a fiam lennél. Irma és én boldogok vagyunk, hogy a családhoz tartozol.

Markust megrázta, amit hallott. Az apósa szavai megérintették. Tudta, hogy sokat jelent Olof és Irma számára, de hallani ezt megrendítő volt. A beszélgetéstől még rosszabb lett a lelkiismerete. Meg kell mondania nekik, hogy nem szereti Leonie-t, és a felesége sem szereti őt. El kell mondania nekik, hogy elválnak az útjaik. Mindkettőjük szívét össze fogja törni. Éppen ezért nem ez az alkalmas pillanat, hogy őszinte legyen.

Olof kiment az irodából, Markus kétségbeesetten nézett utána. Úgy érezte, hogy sürgősen beszélnie kell Leonieval, hogy négyesben tiszta vizet öntsenek a pohárba. Meg-

próbálta elérni telefonon, de csak a hangposta jelentkezett. Azután megpróbálta újra felhívni Valerie-t, de ő kikapcsolta a mobiltelefonját.

Markus körbefordult az irodaszékkel, és kinézett az ablakon.

– És most? – suttogta halkán maga elé. – Most mit tegyek?

Valerie egy ideig még a vízparton maradt. Azután felgyenesedett, és nehéz szívvel elindult az ügyvédi irodába. Valahogy csak lesz, ha elmegy Boxenbergből. Az a fő, hogy eltűnjenek innen. Azután, ha megnyugodtak, majd csak kitalálják, hogyan tovább.

Próbált nem gondolni Markusra, hogy elűzze a fájdalmat. Bár még fogalma sem volt arról, hogyan mondja el neki, mégis remélte, hogy a férfi meg fogja érteni a döntését. Ezt a döntést azonban nem most kell meghoznia. Előtte még egy másik fontos beszélgetés vár rá.

Az ügyvédi irodában már elkezdődött a munka, a két titkárnő is az íróasztalánál ült. Ludvig Stekkelson a diktafonjába beszélt.

– A vád követeli... – Itt elhallgatott, amikor meglátta Valerie-t az ajtóban, aki tétovázva lépett be az irodába.

– Lenne rám néhány perce? – kérdezte Valerie.

– Természetesen – bólintott Stekkelson, és letette a diktafont.

Valerie egyenesen a férfi szemébe nézett.

– Tényleg igaz? Olof Wilander az apám?

Stekkelson nem tért ki a pillantása elől.

– Először foglaljon helyet! – kérte.

Valerie leült arra a helyre, ahol nemrég még az apja ült. Ludvig mellé telepedett, közben nem fordította el a pillantását róla. Azután felsóhajtott.

– Sokáig gondolkodtam azon, hogy elmondhatom-e. Sőt azon is, hogy el kell-e mondanom önnek. Igen, Valerie, Olof az édesapja.

Valerie nyelt egyet.

–Tudja, hogy nem maradhatok – szólalt meg halkán. – Benyújtom a felmondásomat, és olyan gyorsan, ahogy lehet, távozom Boxenbergből.

Ludvig nem tűnt meglepettnek.

– Mitől menekül? Az apjától?

Valerie nagy nehezen lenyelte a torkában lévő gombócot.

– Egyszerűen csak el akarok menni innen!

Ludvig felállt a székéből, és lassan az ablakhoz lépkedett.

– Talán így a legjobb mindenkinek. Legalábbis jelen pillanatban.

Valerie fáradtnak és elesettnek érezte magát.

– Annyi hazugság van körülöttem! Úgy érzem, nem kapok levegőt!

– Választhat, Valerie. Vagy részt vesz a hazugságban, vagy felfedi végre az igazságot.

Az asszony hirtelen megrázta a fejét.

– Ez nem az én játszám. Én csak egy mellékszereplő vagyok a történetben.

– Kár. Nem gondoltam volna, hogy éppolyan gyáva, mint az apja.

Valerie erőtlenül mosolygott.

– Az apám valószínűleg egyáltalán nem gyáva. Érthetően fél, hogy mindent elveszít.

Ludvig újra elmosolyodott.

– Netán védi az apját?

– Ő egy csodálatos ember. – Most először mélységes melegség töltötte el Valerie szívét, ahogy Olofra gondolt. – Kedvelem őt, és jó lett volna, ha az apám lett volna. És biztosan jó nagyapja lenne Lassénak.

– Én is azt hiszem – bólintott Ludvig. Úgy tűnt, megérti a beosztottját és sajnálja a döntését. Valerie hálás volt neki, hogy további magyarázkodás nélkül elfogadta a felmondását.

A Markusszal való beszélgetés után Olof azonnal a lányához indult. Leonie-t szerencsére még otthon találta. Idegesnek tűnt, és feltűnően nem örült az apja látogatásának.

– Szia, apa. Rosszkor jössz. Már itt sem vagyok.

Az utazótáskája már a télikertben lévő asztalon várakozott. Leonie ide-oda szaladgált, összeszedte a holmiját, azután a táskájába gyömöszölte valamennyit.

Olof mindenhová követte.

– Túl sokat vagy távol.

– Tessék? – kérdezte Leonie meglepetten, miközben óvatosan betette a fényképezőgépét a táskába.

A lánya kapkodása ellenére Olof nyugodt maradt; elhatározta, hogy mindenképpen beszél vele. Meg akarta tudni, vajon Leonie tisztában van-e azzal, hogy a férje megcsalja. Ha nem tud róla, el kell mondania neki az igazságot, hogy Leonie végre észhez térjen.

– Egyetlen házasságnak sem tesz jót, ha az ember ilyen ritkán látja a párját.

Leonie felnevetett. *A nevetése kissé erőltetetten vidám*, gondolta Olof. Leonie szó nélkül becsukta a táskáját, felvette az asztról, és elindult az ajtó felé.

– Később találkozunk, apa – szólalt meg olyan hangon, amely világossá tette az apa számára, hogy indulnia kell. De most tudomást sem vett erről. Megfogta Leonie karját.

– El fogod veszíteni Markust. Tudod, hogy jót akarok neked. Tudom, hogy szereted a munkádat, de a házasság néha áldozatokkal jár. Ha az ember azt akarja, hogy megmaradjon, harcolnia kell érte.

Leonie lehántotta magáról az apja kezét.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. – Hallatszott, hogy nem mond igazat. Olof túl jól ismerte a lányát ahhoz, hogy az bármit eltitkolhasson előtte. Tehát tudja, mi történt... Tudja, hogy Markusnak van valakije.

– Most még csak megcsal téged – olvasta a lány a fejére. – De lehet, hogy legközelebb el is hagy majd. Nem engedheted, hogy ez megtörténjen, Leonie. Erőfeszítésetek kell tenned!

Leonie megállt. Olof látta rajta, hogy vívódik magában. Azután beszélni kezdett.

– Mindketten igyekeztünk, Markus is, én is. Éveken át próbáltuk a házasságunkat fenntartani. Bármennyire is sajnálom, most már végre meg kell mondanom neked az igazságot – nézett gyengéden az apjára. – Markus és én színjátékot játszottunk, nemcsak magunk között, hanem előttetek is. El akartuk hitetni magunkkal, hogy boldogok vagyunk együtt. De nem szeretjük egymást. Már régóta nem, csak nem voltunk eléggé boldogtalanok ahhoz, hogy szakítsunk. – Gyengéden az apja karjára tette a kezét. – El fogunk válni. Csak az alkalmas pillanatra vártunk, hogy elmondjuk neked és anyának.

Olof mereven bámult a lányára. Mélyen megrázták a hallottak.

– Ezt nem tehetitek! – rázta meg hevesen a fejét. – Kérlek, Leonie! Mindig érdemes harcolni!

– Én egyáltalán nem akarok harcolni. Épp ellenkezőleg. Igazán jól vagyok így. Végre úgy alakítom az életemet, ahogy akarom. Néhány nappal ezelőtt felajánlottak nekem egy állást a stockholmi tévénél. Korábban azonnal visszautasítottam volna, mert akkor Stockholmban kellene élnem. De most lehetőségem nyílik arra, hogy nyugodtan átgondoljam és elfogadjam az ajánlatot.

Leonie-n látszott, hogy valószínűleg már döntött is.

Markusnak joga van megtudni, hogy elmegy. De nem ez volt az egyetlen oka annak, hogy Valerie elment hozzá a sörfőzdébe. Még egyszer, utoljára látni akarta. Hallani a hangját, mielőtt örökre elhagyja.

Markust a csarnok végében találta meg. A férfi arca felragyogott, ahogy meglátta a szerelmét. Odaszaladt hozzá, átölelte és megcsókolta.

Olyan szívesen a férfi karjába omlott volna! Olyan szívesen viszonzta volna a csókját, de nem volt szabad. Valerie egy pillanatra behunyta a szemét, majd határozottan kiszabadította magát Markus öleléséből.

– Mondanom kell neked valamit, Markus – szólalt meg csendesen. Közben kétségbeesetten próbálta kerülni a férfi tekintetét. – Elmegyek Boxenbergből, vissza Stockholmba. Én nem illek ide. Sem az ügyvédi irodába, sem a városba, és főleg nem illek bele a te életedbe.

Markus értetlenül nézett rá, majd hevesen megrázta a fejét.

– Valerie, ez butaság! Szeretjük egymást, összetartozunk!

Valerie érezte a megdöbbenését, és látta a fájdalmat a szemében. Nem tudta megállni, meg kellett érintenie Markust. Az arcára tette a kezét. Érezte, milyen nagy fájdalmat okozott a döntésével a férfinak. És saját magának is.

– Sajnálom, hogy így összezavartam az életedet – szólalt meg gyengéden. – Minden jót kívánok neked, Markus!

Még egyszer megsimogatta a férfi arcát, azután megfordult és elindult. Néhány másodperc múlva hallotta, ahogy Markus a nevét kiáltja. Hallotta a lépteit. Valerie az autójához sietett. Ismerte magát annyira, hogy tudja, ha Markus most utoléri, megváltoztatja a döntését. És épp ez az, amit nem akart. El kell mennie innen. Amikor Markus a sörfőzde kapujában már majdnem utolérte, szerencséjére egy férfi lépett Markus elé. Minden bizonnyal már várt rá. Valerie felgyorsította a lépteit. Néhány másodperccel később beindította az autóját.

Markus nem ismerte fel azonnal a legjobb barátját, Thomast, amikor hirtelen elé toppant. Legszívesebben félrelökte volna. Meg kell állítania Valerie-t!

– Nem érek rá! – kiáltott oda sietősen.

De már túl késő volt. Valerie beszállt az autójába, és elhajtott.

Thomas kérdően nézett rá.

– Gondolkodtál az ajánlaton? – kérdezte.

Markus az utcát bámulta, de Valerie autója már eltűnt. Thomas kérdése csak lassan jutott el a tudatáig. Az ajánlata hirtelen vonzónak tűnt, arra gondolt, hogy talán ez lenne a megoldás minden problémájára.

– Talán beszélnünk kellene még egyszer róla – szólalt meg lassan.

Thomas támogatólag megveregette a vállát, és együtt léptek ki a sörfőzdéből.

Olof hazafelé tartott Leonie-től, amikor észrevette, hogy Markus Thomas Philipps társaságában lép ki a sörfőzde ajtaján. Épp most hullott darabokra az egész világa, és nem gondolta volna, hogy ennél rosszabb is jöhet még.

Olof ismerte Thomast, és tudta, hogy nemcsak Leonie és Markus legjobb barátja, hanem az egyik legnagyobb kanadai sörfőzde vezetője is. Sejtette, mi lehet látogatásának a célja.

Életében először egzisztenciális félelmet érzett. Mindig mindent megtett azért, hogy összetartsa a családját. És azért, hogy boldogok legyenek. Ráébredt, hogy hosszú éveken át becsapta magát.

Markus és Leonie házassága nem lett boldog. Csak együtt éltek. Markus az ő eltitkolt lányába szeretett bele. Az egész élete darabokra hullott, és fogalma sem volt, hogy a darabokat össze lehet-e illeszteni valaha.

Valerie kiszállt az autójából. Fájdalmasan nézte a házat, amely egy rövid ideig az otthona volt. Nehéz lesz innen elmenni. Arra pedig gondolni sem akart, milyen érzés lesz mindez Lassénak. Hisz olyan boldog volt itt! De nincs más megoldás. Így kell lennie.

Lasse épp akkor lépett ki a házból. Most először mosolygott rá, mióta megtiltotta neki, hogy Oloffal találkozzon. A mosolya kissé visszafogott volt, de mégis mosolygott.

Elindult a kerékpárja felé, amely a ház falának volt támasztva. De valami visszatartotta.

– Mondanom kell neked valamit, Lasse – szólalt meg Valerie komolyan.

Lasse megállt, és bólintott. Valerie látta rajta a bizalmatlanságot.

– Visszamegyünk Stockholmba.

– Mi? – kiáltotta Lasse magából kikelve. – Megőrültél, anya? Nem akarok visszamenni Stockholmba!

– Sajnálom. Tudom, milyen jól érzed itt magadat, de Stekkelson és én úgy állapodtunk meg, hogy jobb, ha elmegyek.

Tudta, mennyire gyenge ez a kifogás, de nem jutott eszébe jobb magyarázat. Az igazat továbbra sem mondhatja el Lassénak.

– Felmondott neked? – kérdezett vissza Lasse hirtelen. – De hát miért? Hiszen meg volt elégedve veled!

Valerie szégyenlősen felhúzta a vállát. Nem igaz az, hogy ha már az embernek hazudnia kell, mindegy, mekkora az a hazugság. Minden újabb hazugság egyre nagyobb súllyal nehezedik rá. Ha tovább folytatják ezt a beszélgetést, vagy el kell mondania az igazságot, amivel ártana azoknak, akiket szeret, vagy következetesen tovább kell hazudnia. Egyiket sem akarta.

– Nem megyek el innen! – kiáltotta Lasse. A hangja egyszerre volt dühös és kétségbeesett. Valerie-nak vérzett a szíve, ahogy a fiára nézett.

– Kereshetsz másik állást itt, Boxenbergben!

– Fogok is másik munkát keresni. De nem itt.

– Ezt nem teheted velem, mama!

Valerie szörnyen kétségbeesettnek érezte magát, de nem volt képes Lassénak azt mondani, amit az hallani akart.

Lasse könnyekkel a szemében nézett rá, azután elrohant. Valerie a nevét kiáltotta, de a fiú nem fordult vissza.

Arra gondolt, hogy utána megy. De talán jobb, ha most békén hagyja. Később, ha visszajön, megpróbál még egyszer beszélni vele.

Irma a házhoz vezető lépcsőn, virágládák között ült, és egy margaréta elhervadt virágait vagdosta le. Nem vette észre, hogy közben a frissen kinyíltak közül is levágott néhányat. A kerti munka máskor teljesen kikapcsolta, de a gondolatai most máshol jártak. Bár Olof megígérte neki, hogy mindent rendbe hoz, kétségek gyötörték.

Beigazolódott, amit Valerie-ről gondolt. Bár először Olof miatt gyanakodott a nő rossz szándékára, kiderült, hogy Markusra vetette ki a hálóját. Ami ugyanannyira tragikus.

Amikor a lányára gondolt, könnyek lepték el a szemét. Hirtelen Lasse állt meg előtte.

Irma ijedten összerezcent, majd a kézfejevel letörölte az arcáról a könnyeit.

– Jó napot, Wilander asszony – köszöntötte a fiú, miközben szégyenlősen nézett rá.

– Szia, Lasse – mosolygott rá barátságosan Irma. Végül is a fiú nem tehet arról, hogy az anyja feldúlta a lánya házasságát. Minden bizonnyal nem is tud arról, hogy az anyjának viszonya van valakivel.

– Beszélnem kellene Oloffal – mondta Lasse halkán. – Itt van?

– Sajnálom, bent van a sörfőzdében – felelte az asszony. Lasse felsóhajtott.

– Jó, akkor odamegyek.

Irma azonban visszatartotta.

– Valami fontosat akarsz vele megbeszélni?

Lasse tétovázott, majd leült Irma mellé a lépcsőre.

– Meg akartam mondani neki, hogy nem lovagolhatok többé vele. Visszautazunk Stockholmba.

Irma lelkében kavargtak az érzések. Megkönnyebbült, hogy Valerie elmegy. Akkor talán Leonie és Markus között újra olyan lesz minden, mint rég. Bár nem akarta, mégis becsülte ezért Valerie-t. Bizonyára nem könnyű elhagyni a férfit, akibe beleszeretett. Mégis leginkább ezt a szegény fiút sajnálta, akit úgy a szívébe zárt.

– Nem akarsz elmenni? – kérdezte tőle.

Lasse megrázta a fejét.

– Szeretek itt lenni. Sokkal jobban, mint a nagyvárosban! Fogalmam sincs, miért nem akar anya itt maradni. Pedig azt mondta, hogy jól érzi itt magát. Az utóbbi időben olyan boldog volt!

Irma úgy érezte, meg kell vigasztalni a gyereket, akit olyan szívesen elfogadott volna unokájának. A fiút, aki úgy szeretett volna Boxenbergben élni. A fiút, akinek az anyja épp az ő vejébe szeretett bele, miközben a lánya a világot járja, veszélyeztetve a házasságát. Irma felsóhajtott. A sors kifürkészhetetlen.

Lasse vállára tette a karját. Boldogsággal töltötte el, hogy a fiú vigaszt keresve nekidőlt.

– Édesanyád okos asszony – mondta szeretettel. – Tudja, mi a legjobb mindkettőtöknek.

– A legjobb az lenne, ha itt maradnánk – ellenkezett Lasse. – Hiszen olyan jól illünk ide!

Furcsa volt, de Irma is így érzett. A történetek ellenére érezte így, sőt már a megismerkedésükkor feltűnt

neki, milyen jól illik Valerie és Lasse Boxenbergbe. Csak a körülmények nem voltak megfelelőek.

Olof Markusra várva, türelmetlenül ácsorgott a sörfőzde előtt.

– Mit akar tőled Philipps? – kérdezte türelmetlenül, ahogy Markus kilépett a kapun. – Ajánlatot tett neked?

Markus bólintott.

Olof úgy érezte, kicsúszik a lába alól a talaj.

– Úgy tervezed, hogy elmész? – kérdezte riadtan.

Markus egy pillanatig nem válaszolt.

– Mindig is úgy gondoltam, hogy nem találnék máshol jobb állást, mint nálad. És nagy megtiszteltetés számomra, hogy az utódod lehetek.

Miközben beszélt, a cipője orrát nézte. Azután felemelte a fejét, és Olof szemébe nézett.

– Igen, gondolkodom rajta, hogy elutazom Kanadába.

– Ezt nem teheted velem, Markus! – kiáltott fel Olof.

Érezte, milyen gyorsan és hevesen ver a szíve. Először a lánya közölte vele, hogy el akarnak válni. És most még a veje is el akarja hagyni az országot! Az egyetlen ember, akire jó szívvel rábízná a sörfőzdet!

– Nem futhatsz el csak úgy – mondta zihálva.

Markus egy pillanatra elmosolyodott.

– Nem futok el.

Olof érezte rajta a határozottságot. Ismerte annyira, hogy tudja, komolyan gondolja, amit mond.

– Mit tudok azért tenni, hogy visszatartsalak, fiam? – próbálkozott még egyszer Olof.

Markus a vállára tette a kezét.

– Sajnálom, nem rajtad múlik – mondta, majd elsétált.

Olof tanácstalanul nézett utána. Mindennek vége hát!

Mindent tönkretett. Ez az ő bűne. Minden darabokra hullott. És most még Markus is elhagyja.

Bár Markus nem mondta ki, hogy elfogadta Philipps ajánlatát, Olof biztos volt ebben.

Minél hamarabb elutaznak innen, annál jobb! Valerie felhívta az egyik barátnőjét Stockholmban, hogy egy-két éjszakára megszállhatnak-e nála. Anna véletlenül épp akkor indult nyaralni, így a következő három hétre Valerie rendelkezésére bocsátotta a lakását.

Ez idő alatt lakás kell találnom, gondolta Valerie. És hátha állást is talál. Először a régi munkahelyén, a Modersson és társánál próbálkozik. Remélte, hogy nem csak üres frázisok hangzottak el, amikor sajnálkoztak a távozása miatt.

Frázisok... Milyen sokszor gondolt az utolsó órákban Markusra... Minden helyzet, minden kép, minden szó Markust juttatta eszébe. Hiába próbált nem gondolni rá. A búcsú a sörfőzdében embertelenül nehéz volt. Valerie hálás volt annak az idegennek, aki feltartotta Markust. De úgy látszik, nem elég hosszú időre: észrevette, ahogy Markus autója bekanyarodik a sarkon. Valerie a ház felé sietett, de a férfi gyorsabb volt nála, és elállta az útját.

– Mit szólnál ahhoz, ha Kanadába mennénk? – kérdezte.

– Tessék? – rázta meg Valerie dühösen a fejét.

Nem értette, miért akarja Markus megnehezíteni az elválást.

– Elmehetünk Kanadába, és előlről kezdetünk mindent – mondta Markus, őszinte lelkesedéssel a hangjában.

Meglepő módon Olof Wilander volt az, aki Valerie-nek először eszébe jutott.

– Megőrültél? Nem hagyhatod cserben a sörfőzdét – válaszolta.

– Bevallom, nehezemre esik. A sörfőzde kicsit olyan, mintha az életművem lenne. De ha te nem tudsz itt élni, akkor én sem tudok. Kaptam egy ajánlatot egy kanadai sörfőzdétől. Ez jó lehetőség lenne arra, hogy hárman újra-kezdjük az életünket.

Valerie-t meghatotta, hogy Markus Lassét is számításba vette. Úgy tűnt, a férfi beleegyezésnek veszi a hallgatását.

– Az, hogy elváljunk Leonie-val, csak formáság – folytatta a férfi.

Valerie egy szót sem szólt, Markus megfogta hát a kezét.

– Valerie, szeretlek! Veled és Lasséval akarok élni. Ha ez itt nem lehetséges, akkor keresnünk kell egy másik helyet.

Nem csak a helyen múlik, futott át Valerie fején. Az apja miatt is szakítani akart Markussal. Olof ugyanakkor bebizonyította, hogy nem az ő oldalán áll. Ha Markus el akar menni innen, és úgymint szakítanak Leonie-val, akkor miért ne lehetnének Markusszal boldogok?

Átölelte a férfi nyakát.

– Komolyan gondolod? – kérdezte tőle.

– Még soha semmit nem gondoltam ennyire komolyan – súgta Markus a fülébe, azután megcsókolta. Valerie végre el merté hinni, hogy együtt boldogok lehetnek. Hosszú percekem keresztül álltak így, azután Valerie kibontakozott a férfi öleléséből, és odavezette Markust a stégen álló székekhez. Sok mindent meg kell beszélniük. De volt még valami, amit feltétlenül el akart mondani

Markusnak. Nem akarta, hogy bármilyen titkuk legyen egymás előtt.

– Mielőtt elmegyünk Irmához és Olofhoz, és megmondjuk nekik, hogy elutazunk Boxenbergből, valamit meg kell tudnod. Olof az apám.

– Micsoda? – nézett rá Markus megdöbbenve.

Valerie bólintott.

– Én is csak itt tudtam meg. Olof mindig is titkolta, és feltételezem, hogy továbbra is szeretne hallgatni erről a tényről. Bizonyára fél attól, hogy tönkretenné a házasságát az igazság. Most már tudod, miért nem maradhatok itt.

Markusnak kellett egy kis idő, hogy megeméssze a halottakat. Azután magához húzta szerelmét, és megcsókolta. Egy biztos: beszélniük kell Olofval és Irmával.

Olof a nappali kanapéjára dobta a kabátját, és nyugtalanul járkált fel-alá. Ólomsúlyúnak érezte minden tagját. És ha a helyzet nem lenne még elég rossz, Ludvig telefonált, hogy elmondja, Valerie mindenről tud. A lánya most bizonyára megveti.

Megállt a falnál álló keskeny asztal előtt, és a rajta lévő fotókat nézte. Az egyik képen ő volt a feleségével és Leonieval. Egy boldog kis család...

És mindez hazugság volt!

Olof megfogta a fényképet, és lefordítva tette vissza a komódra. Ekkor a felesége hangja szólalt meg a háta mögött.

– Mit csinálsz itt ilyenkor? Jól vagy?

Olof megfordult. Irma gondterhelt arccal nézett rá.

– El fognak válni – szólalt meg Olof kemény hangon. – És nem tudjuk visszatartani őket.

Irma odalépett hozzá, és gyengéden a férje mellkasára tette a kezét.

– Beszéltél Markusszal? Nem mondtad neki, hogy azért nem kell rögtön elválniuk, csak mert...

Olof a szavába vágott.

– Leonie elmondta, hogy már nem szeretik egymást.

Irma leeresztette a kezét. Elfordult, és mozdulatlanul nézett ki az ablakon. Olof mögé lépett. Mindketten hallgattak.

Markus és Valerie a nyitott teraszajtón át léptek be a házba. Valerie betolakodónak érezte magát. Betolakodott nemcsak Wilanderék házába, hanem az életükbe is. Örült, hogy Markus beszél helyette, bár látszott rajta, hogy nem könnyű neki.

– Olof, Irma – kezdte kissé formálisan. – Mondanom kell nektek valamit.

A két szomorú öreg szorosan egymás mellett állt, mintha menedéket keresnének egymásban, és felvérteznék magukat az ellen, ami rájuk vár. Olof Irma vállára tette az egyik kezét.

– Valerie-vel Kanadába megyünk – mondta Markus. – Átveszem ott egy sörfőzde vezetését.

– Nem, Markus, ezt nem teheted! – mondta Irma határozottan.

Olof elvette a kezét a felesége válláról, és Markus elé lépett.

– És mi lesz a mi sörfőzdénkkel? – kérdezte elhaló hangon.

– Markus semmiről sem tehet – szólt közbe Valerie. – Én nem tudok itt maradni.

Olofra nézett, és látta a szemében, hogy pontosan érti, mire gondol. A férfi lehajtotta a fejét.

– De ez nincs így rendben, Valerie! – szólalt meg Irma indulatosan. – A válás ellenére Markus ide tartozik. És mi lesz a fiával? Lasse is otthonra talált ebben a városban.

Azután Olofhoz fordult.

– Mondj már te is valamit! Markus a családdhoz tartozik. És akkor sem kell elmennie, ha Leonie-val nem tudnak együtt élni.

Olofon látszott, hogy küzd magával. A teste megfeszült, kis híján összeroppant a bűne súlya alatt. Valerie látta rajta a feszültséget. A történetek ellenére Olof mégiscsak az apja, és úgy érezte, segítenie kell neki.

– Jobb, ha Markus és én valahol máshol kezdünk új életet – felelte Irmának, megkímélve Olofot a magyarázkodástól.

Az apja felemelte a fejét, és elmosolyodott. Valerie megértette, hogy magányos, csendes vívódásában olyan döntést hozott, amellyel leteszi a válláról a terhét.

– Olyan szép tőled, Valerie, hogy meg akarsz védeni. De nem lenne helyes, ha most még a hazugságaimba is belekevernél – mondta határozott hangon. Majd odalépett Irmához, aki csodálkozva nézett rá.

– Ideje megtudnod az igazságot. Előre is elnézést kérek... Sok évvel ezelőtt megcsaltalak, mindössze egyszer – mondta, majd elhallgatott, először Valerie-re, azután a feleségére nézett.

– Valerie a lányom – tette hozzá.

Néhány másodpercig teljes csend uralta a szobát, azután Valerie szólalt meg halkán.

– Nem kellett volna ezt tenned – mondta Olofnak. A tegezés természetes volt a számára, hiszen az apja is tegezte őt.

– Régen be kellett volna vallanom a történeteket – ellenkezett Olof. – És remélem, hogy egy nap majd megbocsátasz nekem azért, hogy nem volt bátorságom ehhez.

Szeretetteljesen megsimogatta Valerie karját, azután a feleségéhez fordult.

– Félttem, hogy elhagysz, hogy Leonie megvet, és hogy az egész életünk darabokra hullik, ha bevallom neked, hogy van egy lányom... és egy csodálatos unokám.

Odalépett Irmához, de az asszony eltolta. Az arca eltorzult a fájdalomtól.

– Mióta tudod? – kérdezte rekedt hangon.

– A születése óta.

Irma összegörnyedve állt előtte. A szemében könnyek csillogtak, a hangja kemény volt, és elutasító.

– És tovább hallgattál volna, ha a lányod nem szeret bele véletlenül a vejedbe, ugye?

Olof válasza nyitotta a száját, de azután becsukta, és szégyenkezve bólintott.

Valerie nagyon sajnálta Irmát. Tudta, milyen érzés az, amikor a szeretett férfi hazudik és más nő ágyában köt ki. Irma most már mindent tud, és valószínűleg nem fog nagy jelenetet rendezni. Úgy is lett, egyetlen szó nélkül kiment a szobából.

– Épp ettől félttem – mondta Olof. Az arca sápadtnak és öregnek tűnt. – Sosem fog megbocsátani nekem.

– Mennyire nem ismered! – szólalt meg Markus. – Majd negyvenöt év házasság után még mindig nem tudod, mennyire szeret?

Olof némán, lehajtott fejjel a felesége után indult.

Valerie őszintén remélte, hogy újra egymásra talál. Mindegy, mi volt Olof és az édesanyja között. Irma az a nő, aki az apjához tartozik.

Markus átölelte.

– Minden rendben lesz – szólalt meg halkan. És Valerie hinni akart neki. Furcsamód aggódott az apjáért, aki soha nem állt mellette, és akit szinte alig ismert.

Behunyta a szemét, és a szerelméhez bújt.

– Jó híreim vannak... – toppant be hirtelen Leonie.

Markus és Valerie riadtan váltak szét. Meglepetten néztek az ajtóban állóra, aki szintén meredten nézett rájuk. Valerie kínosan érezte magát, végül is még mindig Markus felesége Leonie.

Az asszony azonban felnevetett, és leült a kanapéra.

– Hol van anya és apa? Nekik is meg kell tudniuk, hogy elvállaltam a stockholmi állást.

Valerie és Markus egymásra néztek, de nem szóltak semmit.

– Hé! Mi ez a kriptahangulat? – kérdezte Leonie mosolyogva.

Markus megköszörülte a torkát.

– Édesapád épp most lepett meg bennünket azzal a hírrel, hogy nem te vagy az egyetlen gyermeke – bökte ki nagy nehezen.

Valerie bólintott, és magára mutatott.

– Ezt nem hiszem el! – kiáltott Leonie. – A testvérem vagy?

– A féltestvéred – helyesbített Valerie.

– Hát ezt nem hiszem el! – nevetett Leonie, és leve-tette magát a kanapéra. – Szép kis család vagyunk! Mindenki hazudik mindenkinek, és ez már egy jó ideje így megy! Isten hozott a családjunkban, Valerie! – És kedvesen széttárta a karját.

Valerie leült mellé a kanapéra, és hálásan viszonzta Leonie ölelését.

Van egy testvérem, dobbant meg Valerie szíve. Egy testvér! Még hozzá nagyon szimpatikus.

– Lemondok a férjemről, és kapok helyette egy testvért – folytatta Leonie mosolyogva. Kedvesen átölelte Valerie-t és megsimította Markus karját, aki a kanapé karfájára ereszkedett le. – És kapok mellé egy sógort, akit nem kell megszoknom.

Mindannyian felnevettek.

– Meglehetősen szövevényes családi dráma, de nekem tetszik – fűzte hozzá Leonie.

Olof a kertben találta meg Irmát. Merev háttal ült az asszony egy padon, a kezét összefonva pihentette az ölében. Amikor a férje leült mellé, nem nézett rá. Csak a vizet bámulta.

Olof nem szólt egy szót sem. Nem tudta, mit kellene mondania.

Egy örökkévalóság telt el, mire Irma megszólalt.

– Nem az a legrosszabb, hogy viszonyod volt, vagy hogy van egy lányod.

– Tudom – bólintott Olof. – A legrosszabb az, hogy annyi éven át hallgattam. Tudod, egyes férfiak attól félnek, hogy nem lesznek sikeresek a munkájukban, nem lesznek élsportolók, vagy hogy a társadalom nem ismeri el őket. Én mindig csak attól féltem, hogy elveszíthetem a családomat. Félttem, hogy elhagysz, ha tudomást szerzel a gyermekemről. Azt nem éltem volna túl. Elhiszed nekem?

Irma most először nézett rá, mióta Olof leült mellé.

– Ennyire nem bíztál a szerelmünkben, hogy inkább hazugságban éltél?

– Bocsáss meg nekem! – kérlelte Olof. – Nagyon szeretlek, és nem akarlak elveszíteni. Kérlek, mondd, hogy megbocsátsz nekem!

– Ó, Olof, ne kérd, hogy bocsássak meg! – kiáltotta feldúltan az asszony. – Nekem ez túl gyors. Olyan dühös vagyok, hogy azt sem tudom, mit csináljak. Csak azt tudom... – Itt elhallgatott, majd lágy hangon folytatta –, ... hogy nem lennék képes az életemet nélküled élni. Szeretlek, tudod? – könnyek folytak le az arcán. – Hogyan lehet az ember ilyen buta?

Olof nem szólt semmit. Hagyta, hogy a felesége egy kicsit megnyugodjon.

– Minden bizonnyal meg kell bocsátanom neked – szólt meg az asszony kis idő múlva –, mert különben le kellene mondanom a csodálatos unokáról... – mondta könnyes szemmel, mosolyogva, és halkán hozzátette. – És rólad is.

Olof Irma homlokához támasztotta a homlokát. Mélységes hála töltötte el a szívét, amiért a sors ilyen nővel és két ilyen lánnyal ajándékozta meg.

Valerie rögtön megosztotta Lasséval a jó hírt, miszerint mégis Boxenbergben maradnak, és Lasse újra lovagolhat Oloffal. Lasse kitörő örömmel fogadta a hírt. Átölelte Valerie-t, majdnem megfojtotta. Az asszony Oloffal és Irmával közösen elhatározta, hogy másnap náluk vacsoráznak mindnyájan. Úgy tervezték, hogy akkor mondják meg Lassénak, hogy Olof a nagypapa.

Csodálatos este volt. Besötétedett, csak a kis lámpák világították meg a stéget. Az asztalon egy gyertya égett. A hullámok csendesen nyaldosták a partot.

Markus átölelte Valerie vállát.

– Jól érzed magad? – kérdezte a szerelme arcát firkésze.

– Egyet meg kell ígérened.

Markus rögtön tudta, mire gondol.

– Mindig igazat fogok neked mondani.

– Történjen bármi – tette hozzá Valerie, és megcsókolta a férfit.

– Mit csináltok? – kiáltott ki Lasse a nyitott ajtón.

– Épp az asztalt szedjük le – felelte Valerie. Egymásra mosolyogtak, és Markus újra átölelte őt.